SHEILA ROSS

Apartament de închiriat

ALCRI

sCapitolul 1

Shannon, cu faţa umedă de stropi, respira aerul tare si sărat al mării contemplând visătoare peisajul, uimită că plaja i se părea atât de goală fără Jarod. Pentru că, în ciuda vântului tăios din după-amiaza aceasta de aprilie, locul era departe de a fi pustiu. Unii înfruntau apa rece cu surfurile lor; alţii, în căutare de scoici, scotoceau prin nisip în speranţa evidentă că vor descoperi exemplare fabuloase... Alţii, îmbrăcaţi în treninguri de culori vii, alergau neobosiţi pe plajă.
Shannon se gândi că ea era singura exclusă din acest curs al vieţii, ca si cum existenţa ei se sfârsise atunci când îl pierduse pe Jarod.
îmbrăcată cu un pulover albastru, cu braţele în jurul genunchilor, stătea asezată pe nisipul rece, cufundată în contemplarea mării, într-atât încât uitase si ora si locul unde se află.
Vântul îi flutura părul negru, dezvelindu-i faţa bronzată de soare

.O minge de volei sări deodată lângă ea. Revenind brusc la realitate, răspunse scuzelor grăbite ale unui tânăr care veni stânjenit să ia mingea si se întoarse apoi la echipa lui. „Viaţa merge înainte", gândi ea, minunându-se că poate asculta zgomotul valurilor iară să plângă la amintirea lui Jarod. Marea ar fi trebuit să fie duşmanul ei...

Suferinţa, deja veche, o chinuia totuşi ca în prima zi.

Trecuse aproape un an de când aflase vestea, şi i se părea că fusese ieri. Aici, în această parte a plajei pe care le plăcea să o numească a lor, în faţa casei unchiului său, în faţa oceanului, trăise atâtea clipe minunate alături de Jarod...

îşi amintea cu o precizie ciudată de trupul lui suplu, de felul lui de a o cuprinde şi a o strânge la piept. îi revedea ochii de un albastru intens, părul blond şi ondulat care-i cădea peste gulerul ridicat al hainei atunci când se plimbau pe plajă.

Cât de îndepărtate erau astăzi acele zile idilice, acele clipe de vis, acea căldură a dragostei împărtăşite. Marea, care fusese martorul jocurilor lor, sfârşise prin a-l cere pe Jarod şi, ca o îndrăgostită geloasă, îl luase, îl înghiţise şi-l păstrase: Shanon n-a mai văzut trupul acela viguros şi musculos pe care-l iubise atât.

Jarod a fost „dat dispărut" şi ziarele locale îi publicaseră fotografia vorbind despre sinucidere după acuzaţia care i se adusese. Fata însă nu crezuse nimic din toate astea. Bârfele, sarcasmele n-o atinseseră.

Moartea voluntară a celui care iubise atât de mult viaţa şi care făcuse împreună cu ea atâtea planuri de viitor, i se părea absolut imposibilă. în inima ei el încă trăia,şi, în adâncul sufletului, era convinsă că într-o zi îl

va revedea, cu zâmbetul lui larg şi cu acea scânteie care făcea să-i strălucească ochii. Mica lui barcă, găurită toată, fusese aruncată la mal, dar goală, fără proprietarul ei.

Un alt inculpat, mai în vârstă, fugise şi dipăruse şi el. Autorităţile încă îl mai căutau. Shannon era convinsă că acesta se folosise de Jarod ca un ţap ispăşitor. De altfel, Jarod îşi strigase nevinovăţia, şi ea îl crezuse. îl ştia incapabil să facă vreun rău, aşa cum nu-şi putea imagina că este mort. Nu Jarod al ei.

- Shannon Andrews?

Vocea masculină care-i întrerupsese visarea într-un mod atât de necavaleresc era aspră si autoritară. Ridicând privirea, ea văzu silueta înaltă a unui bărbat, ce se profila pe cerul incendiat de ultimele raze de soare. Era de o frumuseţe impresionantă, cu umeri largi, cu părul negru si ondulat si cu trăsături virile ce-i dădeau o înfăţisare majestuoasă. întâlnindu-i privirea, ea se înfioră. Ai fi zis că are o mască pe faţă si o fixa cu atâta răceală încât se ghemui si mai tare.

- Da?

Iritată de acest străin care venea să-i tulbure singurătatea, se simţi totusi oarecum tulburată de frumuseţea lui sălbatică, brutală; o frumuseţe care făcea să-i bată inima mai repede.

- Mi s-a spus că dumneata ai apartamente de închiriat. Vreau să le văd.

O fixa cu ochii lui cenuşii impenetrabili, umbriţi de sprâncene stufoase. „Iată unul care nu se prea încurcă în formule de politeţe!" îşi zise ea. Si în faţa acestui ton imperativ, prima ei reacţie fu să-i răspundă că n-avea nici un apartament disponibil. Dar simţul ei practic avu câştig de cauză. Nu trebuia să uite că era acum o femeie de afaceri, şi că-şi câştiga pâinea închiriind apartamente...

Părinţii ei dispăruseră într-un naufragiu pe când ea avea optsprezece ani, şi atunci venise să locuiască împreună cu unchiul său. După ce acesta murise şi Jarod dispăruse, ea se trezise brusc singură pe lume. Degeaba îl considera unchiul ei pe Jarod drept un iresponsabil, ea îl apăra întotdeauna şi se gândise să-şi împartă viaţa cu el, deşi independenţa lui i se părea greu de suportat.

Acum, trebuia să-şi numere fiecare bănuţ şi mai trebuiau să treacă mai multe săptămâni până ce turiştii se vor înghesui la uşa ei. Pentru ca să-şi menţină o situaţie cât de cât bună, ar fi trebuit să nu existe sezon mort.

Deşi bătrâna casă olandeză pe care unchiul său i-o lăsase moştenire cu un an şi jumătate în urmă fusese pentru ea un cadou fabulos, Shannon nu făcea totuşi parte din clasa bogaţilor trândavi. Plecase de la banca la care lucrase împreună cu Jarod şi acum se bucura de o libertate ceva mai mare decât

multe dintre tinerele care trebuiau să muncească pentru a putea trăi. Si chiar dacă impozitele erau apăsătoare, ţinea atât de mult la această proprietate încât i se părea de neimaginat să o vândă într-o zi.

Era adevărat că Jarod şi cu ea plănuiseră să locuiască aici şi că el s-ar fi putut întoarce în orice clipă. Trebuia deci ca ea să rămână ca să-l întâmpine când va veni în casa lor. Se ruga în fiecare noapte să fie găsit nevătămat. Câte lucruri nu erau posibile! Poate că a fost salvat de vreo navă care să fi eşuat apoi pe una dintre insulele de lângă coastă? Poate că îl împiedicau să se întoarcă? Poate că-şi pierduse memoria? Avea nevoie să creadă că el se afla sănătos pe undeva. Cu orice preţ.

Un pocnet din degete o readuse la realitate şi se trezi în faţa străinului. Aşa ar fi făcut probabil şi ca să atragă atenţia unui animal!

- Aşadar, domnişoară Andrews? Ce-i cu camerele acelea? zise el nerăbdător. Dacă n-ai nimic liber, spune-mi. Nu mă face să-mi pierd timpul. Si te rog să nu adormi în faţa mea.

- Nu dorm, protestă ea, furioasă. Mă gândeam. Eu... tocmai mă gândeam la camerele acelea.

- Se pare că asta este o adevărată corvoadă pentru dumneata, zise el privind-o pieziş.

Ce tupeu! Drept cine se credea? Exasperată, ea se ridică dar picioarele-i erau amorţite şi se clătină, căzând în mâini într-o poziţie foarte puţin distinsă. Cu obrajii în flăcări, constată uluită că necunoscutul nu schiţa nici cea mai mică mişcare ca s-o ajute.

Cu braţele încrucişate pe piept, nemişcat, el o lăsa liniştit să se facă de râs.

- Sper că ştii cel puţin să mergi? murmură el privind-o obraznic de sus în jos.

- Oh! Cât de grosolan eşti... N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea! zise ea punându-se pe picioare, scuturându-şi cu mâna nisipul de pe pantaloni.

Aruncându-i o privire furioasă, ea se ridică... pentru a cădea din nou pe nisip. Atunci, el o prinse de braţ cu o surprinzătoare blândeţe şi o ridică în picioare, ca şi cum ea ar fi fost un obiect neînsufleţit.

- Mulţumesc, zise ea pe un ton rece.

îşi mişcă picioarele ca să şi le dezmorţească şi îşi retrase brusc braţul.

- Sper că acest gest simplu de a mă ajuta nu te-a obosit prea mult...

El schiţă un zâmbet sarcastic şi o licărire amuzată străluci în
ochii reci.

- Oricum, dacă n-ai apartamente de închiriat, înseamnă că şi aşa mi-am pierdut timpul cu dumneata.

Imperturbabilă însă de data asta, Shannon îi făcu semn s-o urmeze şi porni hotărâtă spre casă fără să privească în urmă. Puţin îi păsa dacă el o urma sau nu. Dacă nu-i va închiria apartamentul, va găsi ea un alt locatar. Nu era obligată să suporte grosolănia unei brute.

Traversă repede terasa şi aproape că alergă până la uşa de la intrare. Se vede că el o urmase în acelaşi ritm, pentru că îl auzi murmurând foarte aproape de ea:

- Minunat! Este exact ceea ce speram să găsesc...

Continuând să tacă, ea deschise uşa de la apartamentul ei, luă
o cheie şi porni să urce scara. în ciuda furiei care continua s-o bântuie, înţelegea interesul pe care el îl arătase casei. Poate că nu era cea mai frumoasă din zonă dar avea un farmec şi o personalitate într-adevăr unice.

„Blue Haven", Portul albastru... Acest nume i se potrivea de minune bătrânei case zugrăvite toată într-un albastru intens, înviorată ici-colo de câteva tuşe albe. Uşa cea mare de la intrare şi uşile culisante de sticlă ce dădeau pe terasă o făceau să fie veselă şi primitoare. Era un „refugiu" sigur, un adăpost împotriva furtunilor vieţii. Shannon era mândră de mobilierul rafinat - modern şi vechi îmbinându-se perfect. Plantele agăţătoare ce urcau să ia cu asalt acoperişul stropeau cu florile lor stacojii

albastrul faţadei. Un gărduleţ alb înconjura terasa inundată de verdeaţă şi de butoaie vechi tăiate în două, pline de flori ale căror culori vii se distingeau pe cărămida roasă de vreme. Casa fusese împărţită astfel încât cele patru apartamente ofereau o privelişte minunată spre apele albastre ale oceanului Pacific, şi preţul obţinut din închirierea lor însemna un venit destul de confortabil.

Fie că erau bogaţi trândavi sau îndrăgostiţi de mare mai modeşti, californienilor le plăcea să vină la Newport Beach să-şi petreacă vacanţele. Veneau o mulţime în timpul verii şi niciodată nu erau destule locuri pentru a-i găzdui. Cei ce câştigau mai puţin, economiseau ani întregi ca să-şi poată petrece trei săptămâni de neuitat, cu faţa la ocean. Bogaţii, în schimb, cheltuiau aici sume fabuloase. Deocamdată însă era abia primăvară, dar încălzirea apei nu va întârzia să atragă mulţimea de amatori.

În curând, Shannon va fi obligată să refuze clienţii şi atunci nu va mai avea voie să accepte chiriaşi atât de aroganţi cum era acest nou-venit.

împinse uşa apartamentului după ce o deschise cu cheia, se întoarse şi observă că de data asta n-o urmase. Aflat în josul scării, sprijinit de balustradă, cu un picior pus pe prima treaptă, o privea.

- Poate că ai prefera să-mi prezinte soţul dumitale apartamentul? zise el pe un ton nonşalant.

- Nu sunt căsătorită, îi replică ea. Vrei să vezi apartamentul, da sau nu?

Cu buzele strânse, apucă clanţa, gata să închidă uşa.

- Ar fi trebuit să bănuiesc... Vreau să spun, în legătură cu soţul, bombăni el începând să urce.

Ea aşteptă ca el să ajungă, apoi intră.

- Iată. Există un dormitor, o cameră de zi şi o bucătărie. Baia este în capătul culoarului. Este comună pentru toţi locatarii de la etaj. Preţul este de trei sute zece dolari pe lună. Nenegociabil. Peste puţin timp va fi trei sute de dolari pe săptămână.

Indiferent la spusele ei, el o privi calm o clipă, apoi se apropie de fereastră ca să contemple plaja în asfinţit.

- Este foarte frumos, murmură el ca pentru sine. De acord, îl închiriez.

- Ah, da?! exclamă ea, surprinsă de hotărârea lui bruscă. Nu vrei mai întâi să vezi dormitorul şi bucătăria?

- Nu.

Refuzul acesta nu-i făcu plăcere. Când moştenise casa, ea făcuse câteva îmbunătăţiri şi era mândră de apartamentele ei. Mobilierul, ales cu grijă de unchiul ei, era demodat dar nu era lipsit de farmec. Ea se folosise de acest stil vechi înviorându-l cu

coşuri de flori uscate, cu mici tablouri fermecătoare şi cu tapet foarte original în fiecare cameră. Iar străinului acestuia se pare că puţin îi păsa de toate astea...

- Ei bine, n-ai decât să semnezi contractul de închiriere şi să te instalezi. Dacă vrei să cobori la mine, va dura numai o clipă, zise ea cu vocea crispată. în afara celor trei sute zece dolari, mai există garanţia de o sută cincizeci de dolari şi încă trei dolari pentru cheie. Si te rog să închizi uşa când pleci!

Fără să se mai ocupe de el, ea coborî în apartamentul său.

întotdeauna se întorcea cu plăcere acasă. îi plăcea salonul cu mobilierul lui de răchită, divanul alb larg şi comod şi pernele în culori vii. în faţa canapelei aşezase un cufăr vechi a cărui restaurare îi luase ore întregi.

Măsuţele în stil victorian, aşezate în faţa ferestrei, erau acoperite cu şerveţele brodate de mână. Plantele verzi, înalte, dădeau încăperii un aspect cald şi primitor. Pereţii erau împodobiţi cu tablouri reprezentând buchete de flori multicolore.

Auzind paşi, se întoarse. Noul chiriaş examina încăperea cu o atenţie de-a dreptul deplasată, ca şi cum părerea lui despre acest interior ar fi fost de o importanţă capitală. Iar apartamentul pe care-l închiriase, abia de-l privise... Comportamentul acestui bărbat o cufunda pe Shannon într-o stupefacţie

crescândă. Ochii lui cenuşii şi pătrunzători se opriră pe tablourile din cameră.

- Eşti cumva şi pictoriţă? întrebă el pe un ton aproape insultător.

- Nu, răspunse ea laconic.

Iată că acum îşi dădea şi aere! Era oare expert în pictură? Chiar dacă ar fi fost aşa, puţin îi păsa de părerea lui. Nu-i plăcuse de el din prima clipă şi nu-şi dădea seama de ce lui îi făcea impresia că ea are chef de trăncăneală.

- De cine sunt tablourile? întrebă el.

Si de data aceasta, el pusese întrebarea pe un ton uşor dispreţuitor. Jarod fusese cel care pictase aceste buchete de margarete, de trandafiri şi de maci, pe lemnul vechi al unor foste lăzi de struguri. Si ea nu suporta să i se critice talentul, poate naiv dar plin de spontaneitate şi prospeţime.

- Cineva care-mi este drag. Este uşor de ghicit că dumitale ţi se par stângace...

- S-ar putea să ghiceşti greşit, să ştii. Te-am întrebat doar cine este autorul... Fiecare vede lumea cu alţi ochi. Acesta este destul de talentat în felul lui. Ai fi putut să fii dumneata.

„Nu-l priveşte! îşi zise ea. Ce-l interesează?" Dar îşi reproşă imediat această atitudine. La urma urmei, în ciuda aerelor lui de superioritate, nu făcea decât să întreţină politicos o conversaţie, şi chiar dacă aceste tablouri erau cele mai scumpe comori ale ei,

ştia bine că Jarod nu putea fi considerat un veritabil artist.

- Eu nu pictez. Logodnicul meu le-a făcut pentru mine. Pentru el, pictura era o preocupare cu care-şi umplea timpul.

- înţeleg, zise el privind-o îngândurat şi impenetrabil. Ţi s-a întâmplat să pozezi pentru el?

- Nu făcea portrete.

Shannon îşi scutură capul ca pentru a-şi alunga gândul obsedant la Jarod şi se duse să ia un contract de închiriere din biroul de acaju aflat în celălalt capăt al încăperii.

- Cât timp crezi că o să stai aici?

- Trebuie neapărat să ştii asta? zise el pe un ton care dădea de înţeles că n-are nici un chef să-i precizeze.

- Ei bine, da... evident! răspunse ea cu fermitate.

Dar ce credea el? Era normal ca ea să ştie durata pe care va încheia contractul.

Cu privirea întoarsă spre mare, el zise cu o voce îndepărtată şi îngândurată:

- Probabil până în iunie. Detest mulţimea din timpul verii, şi aici cred că va fi ca un furnicar.

- Bineînţeles, va fi multă lume. Este o plajă publică.

N-avea oare destui bani ca să stea şi pe timpul verii? în mod
ciudat, ideea că el ar putea să fie sărac o bucură.. Si ea cunoscuse sărăcia, dar cel

puţin niciodată nu încercase să se ascundă. El în schimb, îşi dădea nişte aere...

- Numele dumitale? întrebă ea.
- Morgan, Roman Morgan.
- Adresa obişnuită?
- Este important?
- Nu, zise ea pe un ton tăios, fără să caute să-şi ascundă nemulţumirea.

Prefera întotdeauna să aibă o adresă, în caz că locatarul îi producea pagube, dar adevărul era că n-avusese niciodată probleme serioase. Turiştii îşi petreceau cea mai mare parte a timpului pe plajă sau vizitând curiozităţile din regiune cum ar fi Disneyland-ul, ferma lui Knotts Berry sau muzeul figurilor de ceară cu vedete de cinema.

- Poţi să-mi plăteşti acum? Cred că nu vezi nici un inconvenient în asta, zise ea pe un ton acru.

Faţa bărbatului fu luminată de schiţa unui zâmbet.

Â

întotdeauna văd un inconvenient atunci când trebuie să dau bani, domnişoară Andrews, dar uneori este nevoie...

- Profesia dumitale este la fel de secretă ca şi adresa, domnule Morgan? întrebă ea pe un ton ironic.
- Sunt pictor.

Asta era deci! însă un artist fără un ban în buzunar...

- Şi ce pictezi?

- Eşti cumva interesată să cumperi?

- Păi... nu. Bineînţeles că nu!

- Atunci, nu te interesează ceea ce fac. Eşti doar curioasă dacă pot să-mi plătesc chiria... Aşa este?

Ea roşi.

- Da. Şi ţi-aş fi recunoscătoare să-mi plăteşti la timp. Chiria începe de la întâi ale fiecărei luni, chiar dacă te instalezi abia pe ziua de şapte.

El îşi scoase portofelul şi numără bancnotele.

- Iată o copie după contract, zise ea în timp ce el îi punea banii pe birou.

Apoi, cu paşi mari, ea se duse să deschidă uşa de la intrare sperând că el va înţelege şi va pleca.

Ca şi cum i-ar fi făcut plăcere să o provoace, el se apropie de uşă, chiar lângă ea. Scoţând două chei din buzunar, Shannon puse una pe masă şi pe cealaltă i-o întinse cu un gest brusc.

- Cheia dumitale...

în timp ce i-o lua, el îi apucă şi mâna. Ea încercase să-i împiedice gestul dar era deja prea târziu. El o ţinea strâns.

- întotdeauna te emoţionezi atât de uşor? murmură el într-un mod neaşteptat, cu ochii strălucind de plăcere în faţa stânjenelii ei.

- Dă-mi drumul, domnule Morgan, îi ordonă ea pe un ton tăios, fără să înţeleagă de ce inima îi bătea atât de violent. Banii

dumitale îţi dau dreptul să ocupi un apartament, nu şi să mă atingi, să mă mângâi.

- El îi dădu imediat drumul la mână ca şi cum l-ar fi ars.

- Să te mângâi? repetă el. Este un cuvânt cam exagerat. Ai într-adevăr multă imaginaţie!

- Oh! Eşti... eşti... insuportabil!

Sahnnon strânse din dinţi şi îşi trecu repede mâna prin părul negru, cu dorinţa bruscă de a-i smulge din mâini contractul de închiriere şi de a-l rupe în mii de bucăţi. Dar spuse numai:

- Am încheiat afacerea. Te rog să ieşi acum.

- Cu plăcere...

El o salută ironic şi plecă. Trântind zgomotos uşa în urma lui ea se sprijini cu spatele ca să-şi tragă sufletul. Rămase câteva clipe nemişcată, închise ochii şi oftă uşurată. Nu înţelegea de ce îi închiriase acestui om apartamentul. Nimeni n-o obligase s-o facă.

O lovitură puternică în uşă o făcu să tresară.

- Da? răspunse ea cu o voce tremurată.

- Pot să-ţi vorbesc?

- Ce mai vrei? bombăni ea.

Shannon începea să se întrebe dacă nu cumva el se interesează mai mult de ea decât de apartament.

- Nu obişnuiesc să vorbesc cu uşile, îi replică el iritat.

- Sper să nu mă faci să regret că te-am acceptat ca locatar, domnule Morgan. N-am de gând să-ţi deschid. Spune-mi ce vrei şi lasă-mă să-mi petrec seara în pace.

- Am nevoie de altă cheie, domnişoară Andrews.

- Nu-ţi dau decât una.

Cu dinţii încleştaţi, ea aşteptă replica dar el nu-i răspunse. Fără îndoială că se hotărâse să plece.

Uşurată, ea se pregătea să-şi prepare cina când, punând reflex mâna în buzunar, observă că nu mai avea cheia ei.

- Ce-oi fi făcut cu ea? mormăi ea.

Căută repede prin apartament fără să reuşească să-şi amintească unde a pus-o. La urma urmei, nu era chiar atât de grav. Avea o dublură. O va căuta mâine pe cealaltă.

După ce mâncă, îşi puse cămaşa de noapte şi se sui în pat cu o carte. Până la urmă adormi şi, pentru prima oară după atâtea săptămâni, fără să se gândească la Jarod.

Trebuie să fi fost vreo zece şi jumătate când se trezi tresărind. O clipă, se întrebă dacă visase sau auzise într-adevăr zgomot în camera din faţă. Se ridică încet din pat şi ciuli urechea... Nimic. Doar tic-tac-ul liniştitor al bătrânului ei ceas deşteptător. Liniştită, coborî din pat şi se îndreptă spre salon, fără

ca totuşi să aprindă lumina. Totul părea în ordine. Probabil că visase... în cameră nu avea deloc unde să se ascundă cineva şi nimeni nu-i sărise în spate pe întuneric... Prinzând curaj, aprinse o mică aplică din bucătărie. Si aici, totul era în ordine. Fără îndoială că vântul, vreun animal sau pur şi simplu imaginaţia ei îi jucase feste, aşa cum remarcase deja Roman. Roman Morgan! Cu siguranţă că el făcuse zgomot în camera de deasupra. Shannon se culcă la loc şi adormi cu gândul la chipul dispreţuitor al lui Roman.

Câteva minute mai târziu, somnul îi fu din nou întrerupt. Avea senzaţia că ceva sau cineva se află lângă ea, pentru că salteaua era uşor înclinată. Cu ochii închişi, întinse mâna şi dădu peste un piept cald şi păros. îngrozită, sări în sus şi aprinse veioza. Nu-i veni să-şi creadă ochilor... Roman Morgan, în pantaloni de pijama, se afla în patul ei!

- Ce naiba te-a apucat? bolborosi ea, indignată. Ce faci aici?

El se acoperi mai bine cu pledul şi o privea liniştit.

- Ei bine? insistă ea, prea şocată ca să-i mai fie frică.

- îmi era somn şi m-am culcat, îi răspunse el prefăcându-se că îi vine să caşte.

- Cum ai intrat? strigă ea cu o voce stridentă. Ieşi imediat de aici! Ieşi din camera mea şi din casa asta! Si dacă mai

îndrăzneşti să pui picioarele aici, chem poliţia. Ieşi! Niciodată n-am mai...

- N-ai mai ce? Nu ai mai dat cheia dumitale altui locatar?

Ea se retrase brusc de parcă ar fi pălmuit-o.

- Despre ce vorbeşti?

înainte să-i răspundă, el aruncă o privire insistentă spre cămaşa ei de noapte foarte subţire. Apoi murmură:

- Stii foarte bine despre ce vorbesc.

- Nicidecum! strigă ea străduindu-se să scape de privirea lui pătrunzătoare.

înainte ca Shannon să înţeleagă ce se întâmplă, el o apucă de mână şi o trase spre sine. Ea se zbătu, dar în zadar. Prinzând-o de ceafă, el îşi apăsă buzele pe ale ei într-un sărut brutal, apoi şopti cu o voce răguşită:

- Mi-ai dat cheia ta şi am dedus, logic, că vrei să împărţim apartamentul şi patul.

- Eşti nebun!

Atingerea lui Roman o scotea din minţi şi inima îi bătea să-i spargă pieptul. Avu un şoc când îşi dădu seama că reacţia ei nu se datora fricii: Roman o tulbura cum n-o făcuse niciodată Jarod.

- Ieşi imediat de aici! repetă ea. De îndată ce o să-mi dai drumul, voi chema poliţia şi îi spun să te aresteze pentru efracţie şi... şi agresiune!

El zâmbi ironic şi ea nu putu să nu-i contemple buzele atât de aproape de ale ei şi care o sărutaseră atât de pătimaş.

- Atunci, va trebui să te ţin aşa, peste mine, toată noaptea? Si uiţi că am cheia apartamentului tău... Sunt sigur că poliţia va deduce acelaşi lucru ca mine.

- Adică?

- Adică, pentru că logodnicul te-a părăsit, dacă există într-adevăr un logodnic, ai vrut să mă ai în patul tău.

- Ticălosule! şuieră ea. Dă-mi drumul!

Si, luptând ca să se elibereze, nu făcea decât să devină şi mai conştientă de prezenţa trupului lui musculos şi puternic. Fără să-i pese deloc de mişcările ei disperate, el o strânse mai tare şi îi spuse sec:

- Am încercat să-ţi spun că nu mi-ai dat o altă cheie, dar... te-ai prefăcut că nu înţelegi.

Shannon se simţi dezarmată. Era totuşi adevărat că el vrusese să-i vorbească. Trebuia să recunoască: într-adevăr, ea îi dăduse cheia apartamentului ei! Aşa că nu era de mirare că n-o găsise în buzunar!

- îţi cer iertare, bolborosi ea. Acum îmi dau seama ce te-a indus în eroare, dar n-am făcut-o înadins... Te rog, dă-mi drumul, am să-ţi explic.

- Adică vrei să spui că, de fapt, n-ai vrut să-mi dai cheia? întrebă el, cu o prefăcută uimire.

- Bineînţeles că nu! răspunse ea indignată. Am să mă duc să ţi-o caut pe cea bună. Dacă-mi dai drumul.

- Păcat. începusem să mă simt foarte bine...

Foarte bine! Ea, dimpotrivă, se simţea cumplit de atrasă, de provocată de prezenţa lui. Roman îi dădu drumul şi ea se retrase imediat.

- Este o neînţelegere, murmură ea. Dar nu poţi totuşi să crezi că aveam de gând să împart patul cu tine?...

Fără să ştie de ce, la acest gând, Shannon se înfioră. El zâmbi cinic.

- Oh! Fireşte că nu! Dar te-ai încăpăţânat atât de mult refuzându-mi orice explicaţia atunci când am bătut la uşă încât m-am gândit că ai merita o lecţie.

Da, se încăţânase într-adevăr! Fu cât pe-aci să-i adreseze câteva cuvinte tari dar se răzgândi, apreciind că este mai urgent să scape imediat de el.

- M-ai speriat de moarte! zise ea.

- Dacă ţi-ar fi fost frică atâta cât pretinzi, ai fi strigat după ajutor, zise el râzând.

O urmă în salon în timp ce ea se întreba dacă nu cumva era un sâmbure de adevăr în spusele lui... La început, cuprinsă de panică, fusese pur şi simplu furioasă găsindu-l în patul ei.

în salon, toate bagajele lui Roman erau în mijlocul încăperii, pe jos... Ce tupeu

incredibil! Ea începu să caute cu febrilitate cheia în birou, fără nici un succes, apoi aruncă o privire speriată în jurul ei. Unde naiba o pusese? Până la urmă, o găsi pe o măsuţă, lângă uşă.

- Iat-o, mormăi ea întorcându-se spre el ca să i-o dea.

Deodată, roşi violent. El nu era îmbrăcat decât în pantalonii
de pijama şi era atât de provocator cu pieptul gol şi cu şoldurile lui înguste...

- îmbracă-te, te rog, zise ea evitându-i privirea. N-aş vrea să fii văzut ieşind de la mine în ţinuta asta.

- Si de ce , mă rog?

- Eşti într-adevăr cel mai nesuferit bărbat pe care...

Nu putu să spună mai mult şi îşi întoarse privirea. El se îmbrăcă, luă cheia pe care ea i-o întinse şi în loc să i-o dea înapoi pe a ei, i-o flutură pe sub nas.

- Dacă vrei, o voi păstra şi pe asta. N-aş vrea să te umilesc dându-ţi-o înapoi.

- Te-am văzut destul pe ziua de azi, domnule Morgan, îi replică ea sec. Nici o clipă n-am avut de gând să-ţi dau cheia mea şi ştii foarte bine asta.

- De ce nu-mi spui Roman? îi sugeră el. Am impresia că te cunosc deja destul de bine.

Ochii îi alunecară pe cămaşa ei de noapte şi Shannon îşi dădu seama că era aproape la

fel de dezbrăcată ca şi el adineaori. El izbucni în râs văzând-o încrucişându-şi braţele ca să se protejeze.

- Te cheamă Shannon, nu-i aşa?

- Nu! Pentru tine sunt domnişoara Andrews?

- înţeleg, zise el lăsând să cadă, neglijent, cheia pe jos.

O privi provocator dar ea nu schiţă nici un gest ca s-o ridice.

- Cred că am făcut o enormă greşeală acceptându-te drept chiriaş, domnule Morgan. Ar trebui să pleci mâine dimineaţă, ce zici? îţi voi înapoia cu plăcere banii.

El îi aruncă o privire aspră şi rece.

- Am semnat un contract, domnişoară Andrews, şi am intenţia fermă să rămân aici până-n iunie.

Si, brusc, îşi luă valiza şi ieşi. Se răzgândi însă în prag, şi se întoarse.

- Si dacă te-aş fi agresat cu adevărat, fii sigură că ţi-ai fi dat seama!

Ea alergă să trântească uşa în urma lui dar el i-o luase înainte şi apucase deja s-o facă. Shannon luă cheia de jos şi se lăsă să cadă într-un fotoliu, la capătul puterilor. O să regrete toată viaţa că-i închiriase apartamentul acestui bărbat, era sigură... Dar acum, era prea târziu! Slavă Domnului că nu va sta aici decât două luni. Oftă, exasperată, când îl auzi urcând scara şi intrând în camera lui.

Apartamentul lui Roman, de deasupra ei, era o replică a apartamentului lui Shannon. De cealaltă parte a culoarului, la parter, locuia Shirley Wayne, roamanciera cu părul roşcat, iar la etaj, pe aceeaşi poziţie, locuia o doamnă între două vârste, Carmen Angel, împreună cu Pansy, căţelul ei. Shirley scria romane poliţiste şi se instalase aici de mulţi ani. Doamna Angel locuia în casă doar de doi ani, dar stătuse în fiecare vară aici cu soţul ei de când se căsătoriseră, adică de patruzeci de ani. Rămasă văduvă şi având destui bani, se hotărâse să rămână la „Blue Haven" cu orice preţ. Aici trăise momentele cele mai fericite ale vieţii sale şi aici voia sfârşească zilele.

Shannon auzi arcurile somierei scârţâind sub greutatea lui Roman. închise ochii. De ce naiba trebuise să-i închirieze acest apartament? O să-i încurce viaţa. Simţea asta. Era o fiinţă atât de arogantă şi atât de... de tulburătoare. Da. Acesta era cuvântul potrivit

.Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, un soare strălucitor o trezi pe Shannon din somn. Se întinse cu plăcere şi coborî din pat. Auzi paşi greoi deasupra capului şi îşi aminti că avea un nou chiriaş... în noaptea aceasta, reuşise până la urmă să şi-l alunge complet din minte. De altfel, nu prea îşi făcea griji că o să-l revadă. Totuşi, ar fi trebuit să închirieze unei femei...

„Artiştii!" gândi ea cu dispreţ. Sigur, şi Shirley era uneori prost dispusă dar niciodată nu fusese atât de ţicnită şi de nepoliticoasă ca Roman. Putea să stea săptămâni întregi fără să spună o vorbă cuiva, dar i se întâmpla şi să stea la taclale la o cafea, sau să se bronzeze la soare alături de ea, pe plajă. Shannon ţinea la femeia asta plină de viaţă, totuşi ştia că nu şi-o va putea face niciodată o adevărată prietenă din cauza instabilităţii temperamentului ei de artist.

întâlnirea lor se datorase hazardului. Dactilografa lui Shirley o părăsise ca să se mărite şi Shannon îi preluase postul. în felul acesta, nu mai trebuise să caute o slujbă aşa cum se temuse după ce plecase de la bancă. Pentru că avea nevoie de bani, deoarece angajase un detectiv particular ca să facă lumină asupra dispariţiei lui Jarod. Si asta costa foarte mult, cu atât mai mult cu cât cercetările se prelungeau, pentru că Sam Harvard, detectivul în chestiune, era din ce în ce mai lacom, şi dragostea ei pentru Jarod nu-i dădea voie să abandoneze căutările.

Shannon îşi puse un capot şi se îndreptă, încă somnoroasă, spre baia pe care o împărţea cu Shirley. Stia că la ora asta baia trebuia să fie liberă pentru că Shirley scria până în zori şi apoi, cea mai mare parte a zilei,

dormea. Tocmai voia să deschidă uşa când Roman, înfăşurat într-un prosop mare de buret, o împinse din interior şi ieşi.

- Nu ar trebui să foloseşti baia asta! se bâlbâi ea. Aici vin doar eu şi chiriaşa de jos. Ce te-a apucat să cobori?

Si privirea îi alunecă pe pieptul încă umed al noului locatar.

- Nu credeam că asta o să te deranjeze atât de mult, domnişoară Andrews. Baia de sus era ocupată şi eram grăbit să-mi fac duşul pentru că am o mulţime de treburi astăzi. Va trebui să-mi scot restul lucrurilor din maşină şi să mă apuc de treabă. Te rog să mă scuzi dacă am încălcat regulile acestei case!

Privirea lui era ironică şi ea regretă imediat că se răstise la el atât de violent. Se întâmpla destul de des ca locatarii să folosească indiferent care dintre băi. Dar în dimineaţa asta, ea nu se aşteptase să-l vadă din nou - şi n-avea nici chef. Amintirea trupului lui musculos întins alături de al ei o făcu să roşească.

- Nu... n-are importanţă acum, zise ea străduindu-se să-i susţină privirea.

Văzându-l astfel, aproape gol în faţa ei, Shannon îşi dori dintr-o dată cu ardoare ca el s-o strângă în braţe. Era ridicol! Nimeni, în afara lui Jarod, nu mai trezise în ea o asemenea dorinţă.

- încă mai dormi? murmură el.

Ea rămăsese cu privirea aţintită pe prosopul care-l înfăşura şi simţi cum roşeşte când el o readuse la realitate. Ce naiba i se întâmpla? Doar nu mai era o adolescentă visătoare. Avea douăzeci şi doi de ani şi dispariţia lui Jarod îi ucisese sufletul. De ce acum era atât de tulburată de acest străin? De când avea optsprezece ani, nu-l iubise decât pe Jarod, fără să-i permită însă să împartă patul cu

ea. Fără îndoială că ideile ei erau cam demodate dar vrusese să aştepte ziua nunţii lor. Si iată că în faţa acestui bărbat, îi treceau prin minte tot felul de gânduri de nemărturisit...

- îmi pare rău, zise ea încet.

Roman Morgan urma să locuiască mai multe luni în casa ei, şi trebuia să-şi ascundă sentimentele - pe care le avea faţă de el. Aşa că, se forţă să zâmbească.

- încă nu m-am trezit prea bine. Nu mi-am băut cafeaua.

- Vrei să bei o ceaşcă împreună cu mine? Tocmai am pregătit-o.

- Nu. Nu, mulţumesc, domnule... Roman, se grăbi ea să se corecteze. Poate... altă dată.

Brusc, el îşi trecu mâna prin părul negru al fetei şi aceasta se retrase brusc. Era gata să protesteze când el îi arătă o scamă pe care i-o luase din păr. Apoi, îndreptându-se spre scară, adăugă:

- Va exista o altă dată, Shannon. Poţi să fii sigură.

Ea se repezi în baie şi închise în grabă uşa. Era într-adevăr sigur pe el, omul ăsta! Ea avea impresia că îi citeşte gândurile...

întreaga încăpere plină de aburi era inundată de mirosul săpunului şi parfumului lui Roman. Când începu să se dezbrace, Shannon se simţi tulburată. Si-l imagină gol sub duş. O străbătu un fior şi îşi alungă acest gând cu o mişcare agasată a capului.

După ce-şi făcu toaleta, se întoarse în apartamentul ei şi începu să-şi facă de lucru, dar nu se putea împiedica să se gândească la Roman. Probabil că el era pe cale să se instaleze, pentru că îl auzea umblând prin cameră. Până la urmă, Shannon se apucă să bată la maşină manuscrisul lui Shirley.

Lucră până aproape de prânz, se opri să mănânce un sandviş şi să bea o ceaşcă de cafea, apoi se întoarse în camera de zi. Aici, trase draperiile pentru prima oară în ziua aceea şi rămase uimită: desculţ, îmbrăcat într-un şort de blugi şi un tricou, Roman era pe plajă, cu faţa spre casă, şi vorbea cu o femeie înaltă care râdea din când în când dându-şi capul pe spate. Shannon îi observă o clipă apoi trase brusc draperiile. N-o privea pe ea viaţa acestui bărbat. Se întoarse la maşina de scris şi începu să bată cu furie clapele... până când auzi o voce feminină afară. Scoasă din fire, alergă şi îşi lipi urechea de uşă. Nu, n-ar fi trebuit să-i închirieze apartamentul... Iată că deja îşi aducea o femeie acasă! Fără îndoială că, în curând, va fi un du-te-vino neîncetat.

Toată după-amiaza încercă să se concentreze asupra muncii pe care o făcea. Dar cum putea să nu ia în seamă râsul strident care se auzea din când în când? Simţi o strângere de inimă când auzi vocea gravă şi caldă a lui Roman. Era evident că musafira lui îi făcea o vizită prelungită. Pe la ora patru, Shannon se hotărî să se ducă la doamna Angel. Nu mai suporta să stea în faţa maşinii de scris şi se simţea irezistibil atrasă spre etajul superior. îşi zise că avea chef să petreacă un moment plăcut cu bătrâna doamnă, ştiind perfect că, de fapt, curiozitatea o mâna la primul etaj. Voia să afle mai multe despre femeia pe care o primise Roman. Poate o să le audă mai desluşit discuţia?

Văzând bucuria de pe chipul doamnei Angel când intră la ea, Shannon se simţi puţin vinovată.

- Shannon, copila mea, cât mă bucur să te văd! exclamă aceasta, radioasă. Pansy şi cu mine începuserăm să credem că ne-ai uitat!

Shannon îi zâmbi larg gândindu-se că doamna Angel avea un nume predestinat, cu faţa ei ridată şi angelică, încadrată de bucle cărunte. Ochii ei mici şi negri, cu privirea vioaie, îi reflectau temperamentul vesel şi era întotdeauna aici ca s-o asculte pe fată atunci când amintirea lui Jarod devenea prea apăsătoare.

- Intră, te rog.

Pansy, micuţul caniş alb, sări de pe divanul pe care stătuse şi începu să ţopăie vesel în jurul lui Shannon care-l luă în braţe.

- Ce mai faci, Pansy? întrebă ea ciufulindu-i capul căţeluşului.

îl lăsă jos şi se întoarse spre doamna Angel.

- Am venit să-ţi spun că avem un nou chiriaş.

Bătrâna doamnă se aşează pe canapea şi arătă spre uşă cu degetul.

- Ah! Da, l-am văzut, draga mea. Frumos bărbat, nu?

Shannon ridică din umeri cu un aer indiferent.

- Poate, dacă-ţi place genul ăsta. Nu m-am uitat prea bine la
el.

De ce simţea dintr-o dată nevoia să mintă? Nu putea să nege că remarcase frumuseţea lui Roman. Si de altfel, ce-ar fi putut să facă?

- E pictor, adăugă ea.

- Pictor, ce romantic!

Chiar în clipa aceea, Shannon auzi un hohot de râs venind din apartamentul lui Roman, şi se încruntă.

- Se pare că este un adevărat Don Juan!

- La fel ca Leon al meu! remarcă gazda ei zâmbind la această amintire. Ah! Să-l fi văzut când avea douăzeci de ani! Fetele nu-i dădeau pace nici o clipă. Era atât de

frumos! Brunet, ca noul tău chiriaş, şi avea un farmec nebun!

Shannon zâmbi amabil, dar mintea ei era aiurea. De nenumărate ori, totuşi, ascultase cu interes tandrele amintiri ale doamnei Angel. Astăzi însă, nu înţelegea ce se întâmplă cu ea. Nu şi-l putea alunga din minte, când de fapt îl considera absolut dezagreabil... Nu, în ciuda frumuseţii lui, n-o atrăgea deloc.

Se însera deja când coborî după ce cinase cu doamna Angel.

Era o linişte perfectă. Un pic înainte de desert, o auzise pe invitata lui Roman plecând şi îşi dădu seama că toată după-amiaza pândise cel mai mic zgomot venit din apartamentul lui. Iritată, aprinse televizorul şi dădu sunetul tare. Apoi, curând, văzu că nu este în stare să se concentreze la un program şi îl stinse, aşezân- du-se fără entuziasm în faţa maşinii de scris. Cum n-avea stare, ieşi pe terasă, chiar sub balconul lui Roman. Nu mai auzise nici un zgomot venind de^ la el, aşa că tresări când văzu o umbră pro- filându-se în faţa ei. îşi dădu seama că el trebuie să fi fost sprijinit de balustradă, cufundat în contemplarea nopţii.

Atenţia îi fu atrasă de o tânără suplă şi foarte blondă care mergea repede pe stradă, căţărată pe nişte tocuri înalte ce făceau zgomot la fiecare pas. Când trecu prin dreptul felinarului, o văzu mai bine. Era îmbrăcată într-un taior albastru mătăsos care se deschidea peste o bluză foarte elegantă; era un costum care trebuie să fi costat foarte mult. Părul coafat după ultima modă era îngrijit. Ţinea în mână o poşetă scumpă şi unghiile lungi lăcuite cu roşu strălucire în lumină. Când zări firma „Blue Haven", tresări şi se opri brusc. Instinctiv, Shannon făcu un pas înapoi când o auzi strigând şi o văzu făcând cu mâna:

- Roman!

Si fermecătoarea tânără alergă spre casă, trecând pe lângă Shannon care se lipise de uşă. O auzi apoi bătând la uşa lui Roman, fără ca acesta să-i răspundă... Bătu încă multă vreme apoi o auzi rugându-se:

- Te rog, Roman, te rog... Nu în felul acesta o să rezolvăm ceva. Dă-mi voie să intru, trebuie să-ţi vorbesc...

Intrigată, Shannon intră în casă şi ciuli urechea. La urma urmei, trebuia să ştie ce se întâmplă în casa ei! Vocea deveni şi mai insistentă:

- Roman, Roman, ştiu că eşti acolo. Te-am văzut pe balcon! Dă-mi voie să intru. Te-am urmărit de când ai plecat de la Monterey, te-am căutat toată ziua. Te rog, Roman, nu poţi să-mi faci asta! Nu poţi să-mi faci mie asta! Nici nouă!

Sahnnon nu înţelegea de ce-i bătea inima atât de tare. Era evident că Roman Morgan o cunoştea intim pe această femeie, dar ce-o interesa pe ea asta? N-o privea cearta lor de îndrăgostiţi.

Preţ de o clipă, nu mai auzi nimic, apoi din nou:

- Roman, te implor, Roman!

Femeia îşi înăbuşi un suspin şi gemu încet. Cu cât neliniştea ei creştea, cu atât gemea mai tare, şi cu atât bătea inima lui Shannon mai violent. Zgomotul îi deranja cu siguranţă pe ceilalţi chiriaşi, dar ea nu se putea hotărî să intervină.

- Roman, te implor, Roman!

Uşa se deschise brutal şi se auzi vocea aspră a bărbatului:

- Lasă-mă în pace, încetează să mă mai hărţuieşti, Elleen. Asta-i tot ce am să-ţi spun, dispari din viaţa mea!

Shannon tresări când auzi uşa trântindu-se zgomotos. Tonul rece şi batjocoritor al lui Roman o îngheţase. Fără să

ştie nimic despre această situaţie, găsea purtarea lui detestabilă.

- Deschide uşa asta, Roman... Nu vrei totuşi s-o terminăm astfel! Eu n-am nici o vină şi n-am să accept niciodată să mă uiţi, nu şi după tot ce-am trăit împreună!

Vocea devenise stridentă.

- Nu mai striga în halul său! zise el încet deschizând uşa.

- Nu-mi pasă dacă mă aude cineva, insistă Elleen tare. Singurul lucru care contează pentru mine suntem noi! Oh! Roman, dă-mi voie să-ţi explic, te rog! Sunt sigură că vei înţelege dacă mă vei asculta.

- Este prea târziu, îi replică el. Dar se vede treaba că ăsta este singurul mijloc ca să te calmezi.

îi dădu drumul înăuntru, trânti uşa şi aproape imediat, vocea lui exasperată răsună.

- Pleacă!

Elleen ieşi alergând şi Shannon se simţi plină de compasiune pentru această femeie atât de tânără şi frumoasă. N-o cunoştea, dar ea deja îl confruntase pe Roman şi îşi putea imagina cu uşurinţă cât de dureros putea să fie să te îndrăgosteşti de el. Noroc că ea îşi dăruise deja inima lui Jarod, pentru că un bărbat ca Roman i-ar fi frânt-o fără milă.

Se aşternuse liniştea de câteva minute când ea îl auzi pe Roman coborând scara. Pleca oare s-o caute pe Elleen? El ieşi şi, privindu-l pe fereastră, ea îl văzu alergând spre plajă, dezbrăcându-se şi repezindu-se în apă. Dispăru aproape imediat în oceanul întunecat.

Shannon se înfioră şi imaginea care o urmărea de la o vreme încoace - aceea a lui Jarod înnecându-se în noapte - îi reveni în memorie la fel de brutal ca o lovitură de pumn. Voia oare Roman să-şi pună capăt zilelor... Fără să mai stea

prea mult pe gânduri, orbeşte, ea alergă la rândul ei spre plajă, îşi abandonă hainele pe nisip şi se aruncă în apă.

Frigul o cuprinse imediat. Capul lui Roman nu mai era decât un punct puţin mai negru decât un punct puţin mai negru decât apa mării şi se îndepărta rapid spre larg. Shannon făcu un efort violent să înoate cât mai repede cu putinţă şi, după vreo două minute, ajunse în dreptul lui, gâfâind, cu răsuflarea tăiată.

- Opreşte-te, Roman, opreşte-te! Nimic pe lume nu merită să-ţi iei viaţa! întoarce-te, o să stăm de vorbă...

Nu-i distingea chipul dar ştia că el o auzise deja, şi presimţea că intervenţia ei va fi rău primită.

- Ce naiba cauţi aici? urlă el furios.

Ea îl prinse de braţ.

- Lasă-mă să te ajut!

Respingând-o cu putere, el se scufundă. Ea reuşi să-l apuce de gât, cu un braţ sub al lui, ţinându-l de umăr, îl aduse cu greu spre mal. Ajunsă aici, îl trase clătinându-se pe nisip apoi se prăbuşi epuizată. O cuprinse brusc un sentiment de victorie. Reuşise! în salvase! Marea nu mai putuse să-şi ia o a doua pradă sub ochii ei. întinsă pe spate, respira adânc ca să-şi recapete suflul când brusc trupul lui Roman se lipi de al ei. Era prea dezorientată ca să reacţioneze când el o apucă de umeri şi o sărută violent. Si îngrozită, uluită, îşi simţi corpul vibrând de îmbrăţişarea lui. El o sărută îndelung, pătimaş şi, uitând de toate, ea îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, fremătând de dorinţă.

Dar dintr-o dată, el se ridică în picioare.

- M-am dus să fac o baie ca să-mi potolesc furia, domnişoară Andrews. îţi mulţumesc totuşi pentru această salvare foarte... excitantă. Te asigur că n-am s-o uit!

Si, spunând acestea, îi întoarse spatele, se îndreptă spre casă şi dispăru. Shannon, culcată pe nisip, tremurând din tot corpul, cu răsuflarea tăiată, se sufocă de furie şi umilinţă. Reuşi totuşi să se ridice şi, adunându-şi în fugă hainele, se repezi spre casă.

Când ajunse, îşi luă un halat şi dispăru în baie. Sub jetul fierbinte al duşului, se strădui să-şi potolească ura împotriva lui Roman. Ce-o fi crezând despre ea de o ridiculizase astfel? Evident că el n-avea cum să bănuiască spaima oarbă care o cuprindea imediat ce îşi imagina sau vedea pe cineva scu- fundându-se în mare... El nu ştia nimic despre dispariţia lui Jarod, şi cum ar putea ea să-i explice toate astea, acum după ce îl strânsese atât de nebuneşte în braţele sale? Nu, el n-o va crede niciodată, cu atât mai mult cu cât pusese sub semnul întrebării existenţa logodnicului ei. Singura ei salvare era să se comporte în viitor ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi să-l evite cu orice preţ.

Cu obrajii încă arzând de ruşine dar şi din cauza duşului fierbinte, se întoarse în dormitor şi îşi puse o cămaşă de noapte. îl cunoştea pe acest bărbat abia de două zile şi deja el reuşise s-o insulte, s-o umilească şi să-i ocupe toate gândurile... Până unde vor merge lucrurile dacă el va rămâne două luni aici?

Capitolul 3

Shannon tocmai îşi termina omleta când cineva bătu la uşă. Pendula arăta doar ora opt dimineaţa şi ea n-avea obiceiul să primească vizite atât de devreme.

- Oh, nu! gândi ea cu voce tare. De n-ar fi tot el...

Deschizând uşa fără tragere de inimă, se trezi în faţa unei
femei înalte şi frumoase.

- Scuzaţi-mă, zise aceasta cu un accent străin fermecător. A-ţi putea să-mi arătaţi care este apartamentul lui Roman Morgan?

„încă una!" gândi Shannon cu iritare. Ascunzându-şi cu greu ospitalitatea, spuse:

- Primul etaj, uşa din dreapta.
- Mulţumesc.

O să mai continue oare mult timp defilarea asta? Abia se iviseră zorile şi el o lua de la capăt. Iar femeile erau una mai frumoasă decât alta! O auzi pe cea de acum bătând uşor la uşă şi răspunzând vesel primirii bucuroase pe care i-o făcu Roman. Apoi uşa se închise.

Destul de iritată deja de comportamentul lui Roman, Shannon fu cuprinsă brusc de o furie oarbă. Nu i-ar fi închiriat niciodată apartamentul dacă ar fi ştiut că el avea de gând să-l transforme în... în casă de randevu! îndată ce musafira lui va pleca, se va duce să-i spună ce crede despre toate astea. N-avea nici un motiv să suporte toată vânzoleala asta şi de altfel, ceea ce locatarii apreciau cel mai mult la „Blue Haven" era tocmai liniştea.

Prea enervată ca să poată lucra, Shannon se învârti toată dimineaţa fără rost, fără să stea o clipă locului. Pe la ora unsprezece, trase cu urechea la zgomotele ce veneau din apartamentul lui Roman şi se hotărî să-l înfrunte fără să mai aştepte. La urma urmei, era casa ei.

Urcă hotărâtă scara, pregătindu-şi în minte discursul. El îi deschise uşa şi Shannon făcu ochii mari de surprindere zărind-o pe tânăra de adineaori căţărată pe un taburet în mijlocul camerei, „îmbrăcată" doar cu o eşarfă de catifea peste şolduri şi nepărând deloc stânjenită de nuditatea sa. Shannon în schimb era în culmea confuziei. I se pusese un nod în gât şi nu-şi găsea cuvintele.

- Ei bine? întrebă Roman cu nerăbdare.

- Dar... dar... Ce faci aici? bângui ea până la urmă. Ce crezi că este casa asta? ... Cum... îndrăzneşti?

- Ce anume, domnişoară Andrews?

- Să transformi casa asta în hotel! zise ea cu o voce şuierătoare.

Cu un zâmbet ironic pe buze, el dădu din cap.

- Intră, te rog, zise el apucând-o de braţ ca s-o împiedice să
fag!

Si cu obrajii în flăcări, ea se trezi în faţa femeii goale.

- Ţi-o prezint pe domnişoara Lena Lanet, declară Roman fără să-i dea drumul. Domnişoara Lanet pozează pentru cei

mai mari pictori din ţara asta, şi tariful ei orar este unul dintre cele mai mari. Mi se pare că îi datorezi scuze pentru cuvintele nechibzuite pe care tocmai le-ai rostit.

Buimăcită, Shannon îşi coborî privirea şi ochii îi căzură pe pânza la care lucra Roman. Era o reprezentare provocatoare a Lenei Lanet.

- încântată, domnişoara Lanet, murmură ea străduindu-se s-o privească.

- Domnişoară Andrews...

Lena îşi înclină capul cu un zâmbet amuzat.

- Nu-ţi ceri scuze, domnişoară Andrews? Insistă Roman. La urma urmei, ai insinuat că domnişoara Lanet ar fi o...

Cu pumnii strânşi, Shannon se întoarse spre Lena.

- Scuzaţi-mă, şopti ea cu un nod în gât. Dar dacă aţi şti câte femei...

- Ajunge, o întrerupse Roman. Mai ai ceva să-mi spui? Intervenţia asta stupidă mă costă bani.

- Nu mai am nimic să-ţi spun. Nu vreau să te împiedic să lucrezi. O zi bună.

Picioarele îi tremurau, dar îşi adună toată voinţa ca să-şi ţină capul sus şi să pară calmă atunci când ieşi. Ajunsă la palier, îi auzi râzând în dosul uşii. Cum de putuse să fie atât de proastă? Stia doar că Roman Morgan era pictor. Chiar o întrebase dacă ea pozase pentru Jarod...

Tresări când Shirley, care ieşea de la ea, îi adresă un „bună dimineaţa" plin de vioiciune. Dorindu-şi ca aceasta să nu fie cumva dispusă să trăncănească, îi zise aproape în şoaptă:

- Bună dimineaţa, Shirley.

- Aşadar, ce se mai aude cu manuscrisul acela, avansează? o întrebă cu amabilitate romanciera.

- Lucrez la el.

Shirley o privi atent cu ochii ei mari, căprui.

- Hei! Ce s-a întâmplat? Parcă ţi s-au înecat toate corăbiile!

- N-am nimic, minţi Shannon.

- E vorba despre noul chiriaş, nu-i aşa?

Văzând aerul subit neliniştit al fetei, ea adăugă:

- Sigur că un bărbat în casă îţi va răscoli durerea. Dar a trecut deja un an de când a dispărut Jarod. De ce nu încerci să-l uiţi? N-aş vrea să par crudă, draga mea, dar trebuie să întâlneşti şi alţi bărbaţi... Vino să bei o ceaşcă de cafea cu mine. Cred că ai nevoie...

Si, cu un gest afectuos, o conduse pe Shannon care o urma cu un zâmbet forţat pe buze. Din păcate, Shirley se înşela pe toată linia... Nici o clipă nu se gândise la Jarod. Acest Roman Morgan era diavolul în persoană! încă o dată, o ridiculizase. Devenea de acuma un obicei la el... şi era intolerabil. Dar la urma urmei, cine ar fi putut să-l împiedice s-o facă dacă nu chiar ea? Si ea se va ocupa de asta.

Aşezată în mica bucătărie, o privea pe Shirley umplând două ceşti cu cafea. De fiecare dată când o vizita, Shannon rămânea uimită de dezordinea ce domnea în acest apartament. Nu înţelegea nici de ce era atât de sărăcăcios mobilat. Shirley câştiga totuşi cu romanele ei sume considerabile... Cum era posibil ca o persoană atât puţin îngrijită să reuşească să îmbine cuvintele cu atâta îndemânare? Era un adevărat mister...

- Ei bine, hai să vorbim acum de ceva plăcut... Despre noul tău chiriaş, de exemplu, propuse romanciera cu un zâmbet larg, după ce îi întinse ceaşca.

Mâinile lui Shannon începură să tremure. Puse ceaşca pe masă, temându-se că va vărsa conţinutul pe manuscrisele împrăştiate peste tot.

- Este frumos ca un diavol, nu-i aşa? continuă Shirley. Ce ştii despre el?

Roman Morgan era ultima persoană despre care ar fi avut chef să vorbească, dar era greu să nu-i satisfacă curiozitatea lui Shirley.

- Este... este pictor. E un artist din Monterey. Din fericire, nu va sta aici decât două luni.

- De ce... din fericire? Ar fi trebuit să te bucuri dacă ai fi găsit un chiriaş stabil! în plus, este extrem de frumos!

Shirley râse în hohote, apoi continuă:

- Eu, personal, apreciez prezenţa unui bărbat în casă.

- N-am impresia că tablourile lui au prea mult succes, replică fata pe un ton înciudat, vrând să schimbe subiectul. Si după părerea mea, nu-şi va putea plăti chiria pe vara asta.

Se feri să adauge că el părea să aibă mijloace să-şi plătească modele cele mai renumite.

Chipul lui Shirley era numai zâmbet când se aşeză în faţa lui Shannon şi dădu la o parte hârtiile împrăştiate pe masă ca să poată să-şi pună ceaşca.

- Ei bine, dacă-i aşa, spune-i că poate veni să locuiască gratuit la mine!

în faţa stuporii de pe chipul lui Sahnnon, ea izbucni într-un râs mailiţios.

- Nu face mutra asta şocată, îngeraşule, zise ea scuturându-şi buclele roşcate. Nu fac altceva decât să tachinez. Dar, fie vorba între noi, n-ar fi o idee atât de rea. Multe femei trăiesc cu câte un bărbat, ştii... La noi, oamenii, ăsta este un obicei milenar! Si mă întreb dacă noul tău chiriaş n-ar fi un plăcut tovarăş de pat...

Shirley era oare chiar atât de interesată de Roman?

Erau apropiaţi ca vârstă... Ea trebuie să fi avut puţin sub treizeci de ani, iar el un pic mai mult. îngândurată,

Shannon îi privi ochii tiviţi cu gene lungi, castanii. înaltă şi bine făcută, Shirley era mai sofisticată şi mai matură decât ea. Exact genul pe care Roman trebuie să-l fi adorat. în plus, Shannon ştia că tânăra îşi trăise viaţa fără să aştepte să se căsătorească.

- Nu mă îndoiesc, răspunse ea cam sec.

Nu pomeni de faptul că Roman se aflase deja în patul ei şi nici nu se gândi că ar fi putut să justifice împrejurările. Continuă, aşadar:

- Stă aici de trei zile şi deja trei femei au urcat în apartamentul lui.

- Nu se poate! Ei bine, iată unul care nu pierde timpul!

Shannon omise să precizeze că cel puţin una dintre aceste
femei era model. Se grăbi să schimbe subiectul.

- Ar trebui să-ţi termin cartea în două zile. Acum, am mers ceva mai încet. De altfel, cred că o să mă pun imediat la treabă.

- Foarte bine. Din moment ce trebuie să i-o predau editorului la sfârşitul săptămânii, e-n regulă. Ce căldură e astăzi! Mă voi duce după-amiază la plajă. Vrei să vii cu mine?

- Cu siguranţă! Este exact ce-mi trebuie. Ne întânim deci pe plajă.

- De acord. Pe la ora două.

întoarsă în apartamentul ei, Shannon se aşează din nou în faţa maşinii de scris. Tocmai se hotărâse că va lucra în următoarele două ore când cineva bătu în uşă.

Când deschise, îl găsi pe Roman sprijinit de toc, cu un zâmbet înfumurat pe buze.

- Pot să intru? întrebă el calm.

- De ce?

- Mai întâi, aş vrea să dau un telefon. Cel din apartamentul meu nu va fi branşat decât săptămâna viitoare. Si apoi, trebuie să-mi cer scuze pentru că adineaori te-am şocat. Când ţi-am spus că sunt pictor, n-ai avut nici o obiecţie. Nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să nu fii de acord cu subiectele pe care le pictez, să mă dezaprobi.

- Dar eu nu dezaprob absolut nimic, zise ea încet... Eu... eu doar nu mi-am dat seama că toate femeile care defilează pe aici vin să-ţi pozeze. Atâta tot.

- înţeleg. Credeai că vin să se culce cu mine, aşa-i?

Ea roşi. De ce trebuia ca el să-şi bată joc iarăşi de ea, deşi ghicise bine? N-avea deci nici ruşine nici milă?

- Da, replică ea pe un ton sec, evitând să-i întâlnească privirea amuzată. Asta-i tot ce ai să-mi spui?

Era gata să-i trântească uşa în nas, dar el o blocă cu piciorul.

- Te-am întrebat dacă pot să mă folosesc de telefonul tău, îi reaminti el cu un zâmbet ironic.

Exasperată, ea îl lăsă să treacă şi oftă.

- Bineînţeles, este pe birou.

Zărind maşina de scris, el începu să citească cu voce tare textul pe care ea tocmai îl bătea.

- „Simţind cum eşarfa se strânge tot mai tare în jurul gâtului ei lung şi subţire, China luptă cu disperare încercând să scape." într-adevăr, Shannon, de data asta eu sunt cel şocat! Ce oroare! Dacă aş fi ştiut că scrii romane, aş fi putut să jur că eşti campioana romanelor de dragoste! Cum se poate ca tu, care-i salvezi de la înec pe îndrăgostiţii disperaţi, să ai o imaginaţie atât de macabră?

- Eu nu scriu romane! strigă ea roşind şi mai mult. Iar tu eşti de o indiscreţie nemaipomenită citind ceea ce nu te priveşte!

El se prefăcu foarte încurcat.

- Te rog să mă scuzi. Eşti, aşadar, ceea ce se cheamă „un negru"? în cazul acesta, nu-i nici o ruşine. Pare foarte interesant ce faci.

- Nu eu am scris asta, declară ea apăsat. Este scrisă de Shirley Wayne, chiriaşa de la parter. Si acum, eşti amabil să telefonezi şi să dispari?

Sprijinindu-se de birou, el o dezbrăcă din privire.

- Ai accepta să pozezi pentru mine?

Schimbându-şi locul pentru a încerca să scape de acest examen atent, ea murmură abia auzit:

- Ai spus... să pozez?

- Da.

Văzându-i expresia ofensată, el zâmbi.

- Trebuie să recunosc, eşti într-adevăr foarte bine făcută iar ochii au ceva învăluitor. Este ciudat însă că evocă suferinţă... suferinţă de care n-ai avut parte niciodată, sunt gata să pariez. Oricum, te-aş plăti foarte bine.

- Doar nu vrei să pozez goală? întrebă ea , neîncrezătoare.

- Ba fireşte că da.

- N-am mai făcut niciodată asta! Si n-am deloc de gând să încep acum. în nici un caz pentru tine. De altfel, n-am să pozez goală pentru nimeni. Eşti complet nebun!

- De multă vreme nu mi s-a mai spus că sunt nebun, replică el calm. Dar n-o să-mi mai spui că pe deasupra, mai eşti şi pudică? Goliciunea poate fi uneori frumoasă, nu crezi? Si tu eşti frumoasă. Mi-ar plăcea să-ţi văd trupul.

- Ei bine, ia-ţi gândul! exclamă ea, indignată. Si dacă crezi că mă măguleşti, te înşeli. Nu m-a mai insultat niciodată nimeni astfel! Nu ştiu drept cine mă iei, dar eu încep să-mi pun întrebări în privinţa ta. Cred... cred că eşti

un fel de voyeur! Câte tablouri reuşeşti să vinzi? Chiar aş vrea să ştiu! Este singura modalitate pe care ai găsit-o ca să poţi vedea femei goale?

Dintr-o dată deveni glacial, el luă telefonul şi formă numărul. Shannon tăcu, dându-şi seama că mersese prea departe. Cu obrajii în flăcări se refugie la bucătărie, spunându-şi că, la urma urmei, el şi-o căutase cu lumânarea. Cine era bărbatul ăsta care debarca aici, se instala în patul ei şi apoi îi declara că i-ar plăcea... ce? s-o vadă goală! ... Puse nişte apă să fiarbă şi se prăbuşi pe un scaun. Dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Roman Morgan! Viaţa ei n-ar fi fost dată peste cap astfel!

Tocmai se hotărâse să rămână în bucătărie până ce el va fi plecat când se auzi din nou o bătaie în uşă. Hotărât lucru, astăzi n-o să aibă nici o clipă de linişte! Ridicându-se de pe scaun cu un aer plictisit, trecu repede pe lângă Roman ca să se ducă să deschidă.

Era Sam Harvard, detectivul. Surprinsă, ea exclamă:

- Sam! Ai veşti despre Jarod? Intră repede!

Îl invită să ia loc în timp ce Roman, continuând să vorbească la telefon, se întoarse ca să-l poată vedea pe vizitator. Sam îi aruncă o privire bănuitoare şi zise încet:

- N-aş vrea să-ţi dau prea multe speranţe, dar am aflat că un bărbat cu semnalmentele lui Jarod a fost văzut recent în Mexic. Nu pot să dezvălui numele celui care m-a informat, pentru că el însuşi este urmărit, dar cred că putem să-l credem... S-ar putea să avem în sfârşit o pistă interesantă.

Incapabilă să-şi stăpânească emoţia, Shannon îşi înăbuşi un suspin.

- Crezi deci că Jarod trăieşte? murmură ea.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Sperase atât de mult să primească odată această veste!

- Este foarte posibil. Dacă nu-i Jarod, înseamnă că este o sosie a lui.

închizând ochii, Shannon îşi acoperi faţa cu mâinile ca să-şi ascundă lacrimile.

- Niciodată, dar niciodată n-am crezut că este mort! Dar a trecut atâta timp...

Vocea îi tremura. Deschise ochii, îşi îndreptă spatele şi continuă:

- Când aş putea să merg la el? Este sănătos? De ce a plecat în Mexic?

- Nu te ambala, Shannon. Nu-ţi pot răspunde la întrebări, nimic nu este încă într-adevăr sigur. Eu am trimis fotografia şi semnalmentele lui Jarod peste tot pe unde ar fi putut el să fie, după părerea mea. Am oferit şi o recompensă celui care ar avea să-mi comunice vreo informaţie, ceea ce a reţinut atenţia cuiva. Asta-i tot până acum. Dar totul se complică din momentul când am aflat că omul care a reperat ca fiind Jarod pare să nu dorească să fie găsit. Ca să fiu sincer, încep să cred că acel înec ar fi putut să fie foarte bine o înscenare... Nu pot încă să afirm nimic concret, dar s-ar putea ca o dată ce s-a văzut cu banii în buzunar, Jarod să se fi hotărât să se ascundă aşteptând ca pedeapsa să se prescrie. Ştii doar că el şi Wallet au furat o adevărată avere...

Ea îl fulgeră cu privirea.

- Nu cred nici o vorbă din povestea asta! Dacă este într-adevăr vorba de Jarod, şi dacă se ascunde, trebuie să existe cu siguranţă un motiv pentru asta. Sunt convinsă că Wallet s-a folosit de el ca ţap ispăşitor.

Sam ridică din umeri.

- Mă tem că numai Jarod cunoaşte adevărul. Eu încerc doar să fiu obiectiv. Ceea ce am spus nu este decât o ipoteză... Totuşi, sunt sigur că toată afacerea asta ascunde

nişte lucruri nu prea frumoase... îi luă mâna. încearcă să fii realistă, Shannon. Ia în considerare toate posibilităţile. Fii pregătită pentru orice, absolut pentru orice! Altfel, trezirea la realitate ar putea să fie foarte brutală. Dacă omul acesta este într-adevăr cel pe care-l căutăm, o mulţime de lume va dori să ştie de ce se ascunde în Mexic. Fireşte, îţi respect fidelitatea faţă de Jarod. înţeleg prea bine cât de mult te tulbură tot ce-ţi spun... dar va trebui totuşi să priveşti lucrurile în faţă...

- Nici măcar nu eşti sigur că se ascunde! Poate că nu ştie unde se află... sau poate că n-a putut să se întoarcă în Statele unite? Poate că este reţinut de cineva?

Respira profund şi ştia că imaginaţia ei căuta argumente pentru Jarod, dar nu putea face altfel. Continuă deci:

- îmi este de ajuns să ştiu că e în viaţă. Niciodată n-am să pot să-ţi mulţumesc îndeajuns, Sam, că ai descoperit asta. Acum, ce este de făcut? Aş vrea să mă duc la el...

Roman se apropiase de ei şi ea nu-l văzu decât atunci când detectivul ridică privirea spre el.

- Ce doreşti?

- Să-ţi mulţumesc pentru telefon, îi răspunse el rece.

- N-ai de ce.

Se întreba cât auzise el din discuţia lor, dar era prea enervată ca să mai afle.

- La revedere, îi zise ea privindu-l din nou pe Sam.

Roman ieşi trântind cu zgomot uşa în urma lui.

- Când aş putea să-l văd? insistă ea cu o voce pe care exaltarea o făcea să fie ascuţită.

- Nu-i chiar atât de simplu. încerc să te fac să înţelegi că, în eventualitatea că este chiar Jarod, el nu vrea să fie găsit. Si un om care se ascunde devine foarte viclean. Ca

să-l pot prinde înainte să dispară din nou, voi avea nevoie de toţi informatorii mei şi asta va costa scump.

- Dar de unde să ştie el că este căutat? Dacă ştii unde se află, de ce să nu mergem acolo pur şi simplu?

- Am impreasia că tu nu înţelegi bine ce-ţi spun. Omul ăsta nu vrea să fie găsit de nimeni - absolut de nimeni. Locuieşte într-un mic sat, împreună cu... cineva, într-o coşmelie nenorocită. Si-a lăsat barbă şi s-a mai îngrăşat ca să nu fie recunoscut. Aproape că nu iese din casă şi va fi imposibil să te apropii de el fără un intermediar. Nu este deloc un joc, Shannon. Este vorba într-adevăr de Jarod, şi va fugi la prima alertă.

Ea îşi muşcă buzele.

- Jarod nu va fugi de mine, murmură ea. Sunt sigură de asta. Oh! Sam, vreau să-l văd.

- Asta înseamnă o mare cheltuială suplimentară. Va trebui să plătim persoana care l-a depistat ca să-l supravegheze până venim noi...

- Cât? zise ea, descurajată dintr-o dată.

îi dăduse deja mulţi bani lui Sam şi economiile ei aproape că se epuizaseră...

- Cinci sute de dolari pentru intermediar, căruia îi datorăm şi recompensa de o mie de dolari dacă spusele lui sunt adevărate. în plus, va trebui să finanţezi călătoria. Până ce vom putea organiza lucrurile, va trebui poate să stăm o zi sau două într-un motel. Sau să-l urmărim, dacă fuge...

Shannon făcu un efort ca să-şi reţină lacrimile.

- Este prea mult pentru mine. Dar am să încerc să mă descurc. Lasă-mă câteva zile. Voi găsi aceşti bani.

El dădu din cap compătimitor şi se ridică să plece.

- Oricum, nu pierde timpul. Poate să ne scape în orice clipă... dacă bănuieşte ceva sau pur şi simplu îşi pierde

sângele rece. Si este foarte viclean. De un an de zile, iată, este prima dată când îi dăm de urmă. Dacă vrei să-l mai vezi, va trebui să faci rost de banii ăştia în zilele următoare.

Shannon era atât de încordată încât nici măcar nu-l auzi când plecă. Cum să găsească mai mult de două mii de dolari, fără să mai pună la socoteală onorariul lui Sam? Munca ei pentru Shirley nu-i aducea mai mult de patru sute de dolari şi din veniturile de pe casă nu-i mai rămăsese aproape nimic. Cu capul în mâini, se prăbuşi pe divan. Va trebui să încerce să obţină un împrumut de la bancă, sau chiar o nouă ipotecă pe casă... Se ridică brusc, îşi luă poşeta, cheile maşinii, şi ieşi.

Toate demersurile ei nu dădură nici un rezultat şi se întoarse acasă abătută. Trebuia totuşi să găsească o soluţie... Banii de pe chirii? Erau foarte puţini. Să-şi vândă maşina? ... Era aproape singurul mijloc de transport aici, în sudul Californiei. Cufundată în gânduri, aproape că uitase de întâlnirea cu Shirley. îşi aminti, şi se hotărî să se ducă. Putea foarte bine să continue să se gândească şi pe plajă. Poate că soarele o va mai relaxa puţin şi poate că va mai prinde curaj vorbind verzi şi uscate cu Shirley. îşi puse bikini-ul portocaliu, luă un prosop mare şi se îndreptă spre plajă.

- Sunt aici! îi strigă Shirley aşezată chiar în faţă la „Blue Haven".

Shannon se întinse alături de ea.

- Nu te întoarce, avem un admirator... murmură romanciera.

- Unde?

- Pe balconul nostru!

Shannon se întoarse totuşi să privească spre casă. Aşa cum se aşteptase, Roman le privea.

- Oh! Asta, oftă ea.

- Poate să mă privească toată ziua dacă are chef, zise Shirley râzând. Poate chiar să meargă şi mai departe...

- Ai face mai bine să fii mai prudentă, o sfătui fata. Te avertizez că primul lucru pe care ţi-l va cere după ce veţi face cunoştinţă, va fi să pozezi goală pentru el.

Shirley izbucni în râs, vizibil intrigată.

- Să pozez goală? Ce glumă! El pictează nuduri?

Shannon îi povesti atunci scena de dimineaţă, ceea ce o făcu
pe Shirley să râdă cu poftă.

- De aia erai atât de tulburată! Ar fi trebuit să-mi spui. E pasionant... Ia să vedem, ce-aş putea scoate eu de aici ca subiect de suspans? Am găsit! Un pictor, foarte frumos, atrage modelele la el promiţându-le glorie şi bani... şi în clipa când ele sunt fără apărare, dacă putem spune aşa, le înfige un pumnal în inimă... de fapt pensula sa al cărei mâner este o săgeată ascuţită muiată în curara... şi...

- Shirley! Este macabru!

Ea râse din nou.

- Poate pentru tine, pentru mine este doar rutină. Ar fi un excelent personaj de roman. Hmmm! Poate că ar fi bine să pozez pentru el dacă-mi va cere?... Cu titlu experimental, firește, adăugă ea râzând. închipuieţi câte aş putea afla despre el!

- N-ai să faci asta! strigă Shannon. El este absolut în stare să ţi-o ceară!... cum a făcut cu mine, de altfel. Nu-mi venea să-mi cred urechilor!

Shirley se aşeză pe burtă, cu bărbia în palme şi o observa pe Shannon cu interes.

- Eşti norocoasă! Si ce i-ai răspuns?

- Am refuzat, bineînţeles! se indignă ea. Atunci, el a încercat să mă convingă promiţându-mi o mare sumă de

bani. Este într-adevăr abject. Regret că i-am închiriat apartamentul, dar acum n-am nici un motiv valabil ca să-l dau afară.

- Chiar sper să nu îndrăzneşti... Apoi, coborând brusc vocea: Si acum, să nu-l respingi. Iată-l că vine spre noi.

Oprindu-se în faţa lui Shannon chiar în momentul când aceasta se ridică în şezut, Roman o examină din cap până-n picioare.

- Dumneata eşti locatara de la parter? întrebă el întorcându-şi privirea spre Shirley.

- Exact, sunt Shirley Wayne, răspunse ea întinzându-i mâna.

- Roman Morgan.

în timp ce-i strângea călduros mâna, îi adresă şi un zâmbet amabil pe care Shannon îl consideră ipocrit.

- Am venit să-ţi spun că telefonul dumitale sună fără încetare, domnişoară Wayne. M-am gândit că poate este ceva important, pentru că persoana pare să insiste.

Dintr-un salt, Shirley se ridică aruncându-i lui Roman o privire evident admirativă.

- Spune-mi Shirley, Roman. îţi mulţumesc că m-ai anunţat. Fără îndoială că este editorul meu. Pe curând!

îşi adună prosopul şi porni în fugă, lăsând-o pe Shannon singură cu diabolicul ei chiriaş.

îmi stai în soare, zise ea cu o voce gâtuită. N-ai putea să-ţi schimbi locul, te rog?

Fără să se poată abţine, privirea îi alunecă peste el, remar- cându-i în trecere perfecţiunile trupului. Era îmbrăcat cu un tricou bleu care-i punea în valoare frumuseţea viguroasă a bustului şi lărgimea umerilor. Un şort de un albastru mai închis i se mula pe şoldurile înguste şi el se înţepenise bine, dar cu un fel de

nonşalanţă fermecătoare, pe picioarele-i musculoase şi bronzate. Era într-avevăr etalonul frumuseţii masculine.

- Iartă-mă că ţi-o spun în faţă, zise el sarcastic, dar este păcat că nu eşti chiar atât de minunată pe cât pari. Totuşi, când te hotărăşti să-mi pozezi... anunţă-mă! Doar dacă nu cumva eşti destul de bogată încât să dispreţuieşti banii? îţi propun o sută de dolari pe oră.

Ea deschise gura să-i declare verde-n faţă că nu-i păsa de banii lui, dar deja el plecase. Se întinse din nou pe nisip, închise ochii şi oftă. De ce apela el la sentimentele ei cele mai josnice? Si cum putea să ofere o sută de dolari pe oră unui model ce poza nud? Era o sumă frumuşică. Femeia pe care o văzuse de dimineaţă venind să pozeze trebuie să fi stat cel puţin patru ore. Patru sute de dolari doar într-o dimineaţă! Era incredibil...

Aşadar, un model care lucra în mod regulat putea să câştige... Se opri din calcule, îngrozită de gândul care-i trecuse prin minte: pozând pentru Roman patru ore pe zi timp de cinci zile, ar câştiga exact două mii de dolari! Bineînţeles, doar modelele cele mai cunoscute erau plătite astfel. Si cu siguranţă că asta era o meserie în care nu lucrai în fiecare zi... Gândurile acestea o făcură să roşească. Chiar şi pentru Jarod, n-ar putea face asta. Cum să suporte să-şi vadă trupul gol reprezentat pe o pânză şi expus privirilor tuturor? Nu, n-ar putea niciodată.

Trebuia totuşi să găsească aceşti bani... şi cât mai repede. După ce aşteptase atâta, afla acum că Jarod trăieşte, şi dacă nu se va duce să constate cu ochii ei, nu va mai putea niciodată să se privească în faţă... Or, pentru asta, îi trebuiau bani pe care avea posibilitatea să-i câştige repede - dar pentru o muncă pe care nu se simţea în stare s-o facă... Era prea nedrept! Ochii i se umplură de lacrimi. Trebuia să existe o soluţie... o altă soluţie la care poate că

nu se gândise... Incapabilă să mai stea, se ridică, îşi ridică prosopul şi se duse acasă.

Aşezat pe terasa de la parter, Roman o privea apropiindu-se şi când ea îl văzu, instalat comod, cu picioarele depărtate şi cu mâinile în buzunare, i se păru mai intimidant ca niciodată. Aşa că grăbi pasul, cu privirea plecată.

Se auzi portiera unei maşini închizându-se dar ea nu-i dădu atenţie. Deodată, Roman porni hotărât spre ea. încercă să-i scape ajungând înaintea lui la uşă pentru că n-avea nici un chef să-l mai asculte; avea atâta nevoie de bani încât se temea ca nu cumva să-i cedeze...

Mai înainte ca ea să se poată feri, el o apucă de braţ şi, lipind-o de el, o sărută pătimaş, strângând-o atât de tare încât ea nu mai putea să facă nici cea mai mică mişcare. Când încercă să-şi dea capul pe spate, pentru o fracţiune de secundă privirile li se întâlniră. Dar el puse din nou stăpânire pe buzele ei şi sărutul deveni şi mai intens.

Străbătută de fiori, cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea încetă să mai lupte. Roman trezea în ea senzaţii a căror existenţă ea nici n-o bănuise. Niciodată Jarod nu o tulburase în aşa măsură. Cu el, trăise o dragoste tandră şi liniştitoare, pe când simpla atingere a acestui bărbat brutal o făcea să-şi piardă controlul. îi căzu prosopul din mâini şi îşi încolăci braţele pe după gâtul lui. Doar tricoul lui subţire le mai despărţea trupurile. Degetele îi alunecară pe spatele lui musculos şi se abandonă sărutului lipindu-şi trupul aproape gol de al lui.

Deodată, un ţipăt în apropierea lor îi paralizează:

- Roman!

El se desprinse încet şi întorcându-se, Shannon o văzu pe cea care fugise ieri de aici suspinând. Cu ochii plini de lacrimi, ea îşi ascundea faţa în palme şi Shannon remarcă

verigheta ce strălucea pe degetul ei. Era oare soţia lui Roman? Tulburată, Shannon fugi.

Sprijinită cu spatele de uşa închisă, cu răsuflarea tăiată, îi auzi pe Roman şi pe cea căreia el îi spunea Ellen certându-se pe terasă. încă tremurând după sărutul pătimaş pe care i-l dăduse, se simţi încă o dată umilită şi ridiculizată.

Ce-i venise să se lase în voia acestui bărbat care era poate căsătorit? Era acum mai convinsă ca oricând să facă totul ca să-l găsească pe Jarod cu orice preţ. Sub nici o formă nu va trebui să mai cedeze atracţiei fizice pe care Roman o exercita asupra ei. Obrajii îi ardeau de ruşine.

Abia intrase în casă şi îşi pusese pe ea o bluză roşie, când se auzi o bătaie în uşă. Incapabilă să dea ochii cu indiferent cine, nu se clinti, hotărâtă să nu răspundă. Apoi, cum bătăile în uşă deveneau şi mai insistente, îşi astupă urechile, lipindu-şi cu înverşunare palmele de ele.

- Shannon! se auzi o voce bărbătească. Ştiu că eşti acolo.

- Nu vreau să te mai văd, strigă ea. Pleacă!

- Vreau să-mi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat, zise el cu voce scăzută.

- N-am nevoie de scuzele tale!

- Deschide uşa asta, vreau să-ţi vorbesc.

- Nu!

- Te avertizez că n-am să mă mişc de aici înainte de a vorbi cu tine. Dă-mi voie să intru!

- Sunt la mine acasă şi n-am de ce să primesc ordine de la
tine.

- îţi este teamă cumva să mă vezi? întrebă el pe un ton ironic.

- Nu vreau să te văd. Atâta tot. Lasă-mă în pace! Nu-ţi ajunge câte fete îţi dau târcoale? Pleacă de-aici!

- N-am să plec înainte să-mi deschizi uşa asta şi să mă asculţi ce am să-ţi spun.

- O să-i deranjezi pe ceilalţi locatari! Pleacă!

Atunci, el începu să bată din nou în uşă.

- Shannon! Deschide blestemata asta de uşă! strigă el.

- Oh! Brută ce eşti!

Ridicându-se, ea deschise brusc uşa şi îl privi direct în faţă, cu o expresie furibundă.

- Ei bine, vorbeşte! zise ea sec. Chiar ţii neapărat să deranjezi pe toată lumea?

înainte ca ea să-l poată opri, el intrase în apartament, închise uşa, o apucase de mâini şi acum o atrăgea spre el.

- Si pe tine te deranjez, Shannon? murmură el cufundându-şi privirea în ochii ei.

Era atât de aproape încât ea îi putea simţi parfumul atât de deosebit al trupului şi căldura pielii.

- Dă-mi drumul! protestă ea cu ochii arzând de furie. Spune-mi ce vrei şi pleacă!

El îi dădu drumul la mâini şi se îndepărtă.

- Nu regret că te-am sărutat. Si pentru tine a fost delicios, nu-i aşa? Dar aş vrea să mă scuzi că te-am pus într-o situaţie atât de stânjenitoare în faţa lui Elleen.

- Sunt sigură că ştiai că o să ne surprindă!

Deloc încurcat de remarca ei, el dădu din cap.

- Da. Ca să fiu sincer, voiam s-o descurajez.

- De ce? Cine este ea pentru ca tu s-o tratezi cu atâta dispreţ? Am văzut că poartă verighetă.

Shannon constată cu surprindere că Roman se întunecase la faţă.

- Este o poveste lungă pe care nu prea am chef să ţi-o povestesc. Ceea ce aş vrea, este să te invit diseară la cină ca să mă ierţi pentru că te-am amestecat în toate astea.

- Nu-i nevoie.

Cum el făcu un pas spre ea, inima lui Shannon începu să bată nebuneşte.

- Fără îndoială, dar aşa vreau eu. Vezi tu, Shannon, eu nu cred că ai vreun logodnic. O femeie îndrăgostită nu s-ar fi lăsat sărutată de un alt bărbat aşa cum ai făcut-o tu. Cred că ai inventat toată această poveste numai ca să-i ţii pe bărbaţi la distanţă. Eşti atât de frumoasă... şi probabil că se învârt mulţi în jurul tău. Aş vrea să te cunosc mai bine.

- Nu pe mine, îi replică ea pe un ton tăios. Şi în ceea ce-l priveşte pe logodnicul meu, te înşeli total.

Ea ar fi vrut să fie cât mai dispreţuitoare spunând asta, dar simţindu-l atât de aproape, nu fu în stare. Gura ei dorea cu ardoare să-i simtă mângâierea buzelor. Braţele ei erau gata să se agaţe iarăşi de gâtul lui. în ciuda furiei care o mistuia, în clipa asta nu dorea decât un lucru: ca el s-o strângă la piept.

- N-am nici un motiv să te mint. Sunt logodită de doi ani.

- O cam lungeşte logodnicul tău, nu? zise el ridicând ironic o sprânceană. în locul lui, eu cu siguranţă n-aş lăsa o femeie atât de frumoasă şi... atât de fierbinte ca tine să aştepte doi ani. Sper că nu este vorba de bărbatul care a venit aici azi-dimineaţă.

Referirea asta la Sam Harward îi aţâţă şi mai mult furia lui Shannon, şi îi răspunse pe un ton glacial:

- Nu, dar nu văd de ce ţi-aş vorbi despre el. Şi povestea mea, ca şi a ta, domnule Morgan, este lungă şi complicată. Şi nici eu nu prea am chef să ţi-o povestesc.

- Foarte bine; tot ce-ţi cer este să cinezi cu mine diseară.

- Nu, mulţumesc.

Ochii lui Roman îi căutară pe ei şi stupefiată, ea îl auzi spunând cu o voce caldă pe care nu i-o cunoştea:

- Te rog.

Shannon însă era ferm hotărâtă să refuze. El era un tip grosolan, arogant, lipsit de tact. Ar fi vrut să-i spună să cineze cu una din numeroasele lui prietene, şi totuşi... îi dădu întâlnire la ora şase. Nu înţelesese prea bine cum de se întâmplase asta...

în culmea confuziei, se lăsă să cadă pe canapea. De ce se lăsase convinsă? De când apăruse aici bărbatul acesta, toate-i mergeau pe dos. Si, în fond, inima ei îi aparţinea lui Jarod. Nu iubise niciodată pe altcineva şi niciodată în viaţa ei nu va iubi un alt bărbat. Cu toate acestea, era obligată să recunoască faptul că Jarod nu trezise niciodată în ea senzaţiile pe care Roman i le provocase. Si lucrul acesta era în acelaşi timp tulburător şi înspăimântător.

Lunga perioadă de încercări prin care trecuse îi învinsese cu siguranţă rezistenţa nervoasă. Nu putea să existe o altă explicaţie pentru tulburarea pe care o resimţea în faţa pictorului. Ce bine ar fi ca omul din Mexic să fie într-adevăr Jarod! Era sigură că atunci, toate vor reintra pe făgaşul normal. De îndată ce o va lua în braţe, totul va fi ca înainte. Puţin îi păsa de motivele dispariţiei lui. îl iubea din tot sufletul şi dragostea aceasta va depăşi toate obstacolele.

Dar atunci... de ce aştepta ea cu atâta nerăbdare ora de întâlnire cu Roman

?Capitolul 4

Shannon ezită multă vreme şi alese până la urmă o rochie din mătase bleu-pal. N-o mai purtase de la petrecerea dată cu ocazia logodnei ei de către funcţionarii băncii unde lucrase, în urmă cu doi ani. Lui Jarod îi plăcuse foarte mult şi ea ştia că îi vine foarte bine. în timp ce îşi punea pantofii asortaţi, bleu cu tocuri înalte, se simţea oarecum vinovată că îşi îmbrăca cea mai frumoasă rochie pentru Roman Morgan. Se privi în oglindă.

- Nu-l întrebase unde vor merge să cineze, dar îşi zise că un om care plătea un model cu o sută de dolari pe oră, nu putea să fie chiar atât de sărac pe cât crezuse ea la început. Poate că va alege să meargă la unul dintre acele resturante şic înşirate de-a lungul plajei.

îşi netezi rochia ce i se mula pe şolduri şi îşi aranjă decolteul adânc. Silueta ei suplă era pusă în valoare de mătasea fină iar mânecile lungi o vor proteja de răcoarea nopţii. îşi pieptănă îndelung părul ca să-i dea acele reflexe strălucitoare şi se hotărî să-l împletească într-o coadă lungă pe care o răsuci frumos în jurul capului. Se dădu un pas înapoi ca să se admire: era într-adevăr o idee reuşită. Coafura aceasta îi punea în valoare ochii şi pometii.
îşi dădu cu un ruj închis pe buze şi o umbră de fard bleu pe pleoape. Tocmai terminase să se machieze când sosi Roman. Era ora şase.

Emoţionată, ea se repezi să deschidă. Când îl văzu în smochingul alb şi pantaloni bleumarin, se bucură că avusese ideea să se îmbrace cu atâta grijă. Faţa lui bronzată era scoasă în evidenţă de bleu-ul deschis al cămăşii şi cum îl contempla, admirativ, îşi simţi într-o clipă inima luând-o razna. De data asta, fusese inspirată

alegându-şi rochia cea mai frumoasă, şi spera ca şi restul serii să decurgă la fel de bine.

Roman rezervase o masă la unul dintre restaurantele cele mai şic din împrejurimi. Rezervările trebuiau făcute în general cu săptămâni înainte, şi ea fu plăcut surprinsă să vadă că şeful de sală - care părea să-l cunoască pe Roman - îi conduse fără ezitare la o masă cu vedere spre golf. în faţa lor, pe apele liniştite ale oceanului, se vedeau iahturile luminate şi micile bărci pescăreşti legănându-se uşor.

Pentru o seară, ea va putea să uite scandalul pretinsei crime făcute de Jarod, să-şi uite propria suferinţă şi nevoia urgentă de bani. Dintr-o dată, îi veni în minte propunerea pe care i-o făcuse Roman dar se hotărî ferm să nu ajungă să accepte să-i pozeze goală, chiar şi din dragoste pentru Jarod.

El o readuse la realitate.

- Să începem cu vin? o întrebă încet atingându-i mâna. Presupun că bei vin?

- Da, mărturisi ea zâmbind, şi în seara asta, am chef să beau vin.

El îi făcu semn chelnerului care le aduse curând pahare mari
cu vin alb rece.

Apoi veni şeful de sală să-i întrebe dacă îşi aleseseră meniul. Roman o privi întrebător.

- Ce vrei să mănânci?

Ea era însă atât de cufundată în gânduri încât nici nu se uitase pe meniul oferit.

- Oh! Comandă tu şi pentru mine, îi propuse ea. Ador surprizele!

Ochii lui cenuşii licăriră maliţios şi începu să râdă.

Ai putea să fii surprinsă mai mult decât bănuieşti, zise el vesel.

După ce comandă, el începu să-i vorbească despre lumea picturii şi despre viaţa lui la Monterey. Cum ea nu cunoştea acest oraş, el se prefăcu şocat de asta şi îi lăudă frumuseţea. Shannon remarcă faptul că toate referirile lui rămâneau impersonale şi că evita cu grijă să vorbească despre familia lui sau despre el însuşi, dar nu-i făcu o vină din asta. Nici ea n-avea chef să abordeze subiecte grave sau dureroase şi conversaţia asta banală o relaxa.

Meniul pe care el îl comandase era foarte rafinat şi când Roman se apropie uşor de ea, Shannon nu-i dădu atenţie. Braţul lui îl atingea pe al ei când râdeau amândoi de câte o glumă. Atunci când voia, Roman avea un farmec extraordinar şi în compania lui, ea se simţea frumoasă şi plină de viaţă. Acum înţelegea de ce atâtea femei veneau să bată la uşa lui.

Deodată, avu o senzaţie neplăcută. I se părea că Roman îşi schimbase comportamentul şi că, prin spatele ei, cineva se apropia de masa lor. Strângând cu putere paharul în mână, ea îşi aţinti privirea asupra lui.

- Aşadar, eşti chiar aici!

Vocea feminină era tăioasă şi plină de reproşuri. Shannon nu putu decât să ridice privirea, Elleen era în picioare lângă masa lor, cu frumosul ei chip schimonosit de furie.

- Pot să mă aşez? întrebă ea pe un ton aspru.

- Nu, nu poţi, îi replică el rece. Pleacă.

Şi, ca şi cum dispreţul lui afişat ar fi putut s-o facă pe Elllen să dispară, se întoarse cu nonşalanţă spre Shannon.

- Aşadar... despre ce vorbeam?

Ignorând-o total pe noua venită care rămăsese încremenită lângă masa lor, cu ochii în lacrimi, el îşi concentră toată atenţia spre invitata lui. Atunci, Elllen făcu

un pas şi îşi puse mâna pe braţul lui Roman. El se degajă însă imediat cu o mişcare din umeri.

- Te rog, Roman, îl imploră ea cu o voce surdă.

Shannon nu putu să n-o vadă pe tânăra femeie şi fu mişcată
de expresia patetică din ochii ei în timp ce cu o mână care tremura uşor, îşi îndepărta de pe faţă o şuviţă blondă.

- Trebuie să-ţi vorbesc, Roman.

Stânjenită, Shannon privi în jurul ei. Scena atrăgea priviri pe furiş sau amuzate. Observând şi el asta, Roman arătă cu mâna un scaun gol de lângă el şi bombăni:

- Spune-mi ce ţi se pare atât de urgent să-mi spui, şi încetează să mă mai urmăreşti peste tot. Cum să te fac să înţelegi că între noi nu mai este nimic? Nu vezi că am lucruri mai bune de făcut?

în faţa acestei cruzimi, lui Shannon i se tăie răsuflarea. Un asemenea comportament era incalificabil. Unde dispăruse fermecătorul ei însoţitor cu care venise să cineze?

Cu o mişcare graţioasă şi trufaşă în acelaşi timp, Elleen se aşează lângă Roman aruncându-i o privire plină de ură.

- Cine-i ea? întrebă Elleen cu răutate. Sunt sigură că n-o iubeşti. Nu poţi s-o iubeşti. Nu după tot ce-am împărţit noi doi. Este cumva noul tău model? De ce mă chinuieşti astfel, Roman? îţi dai seama cât de mult te iubesc, ca să mă las umilită astfel?

Preţ de o clipă, Shannon avu impresia că trăsăturile lui Roman se mai îndulciră. Dar nu, trebuie să fi visat... Pe chipul lui încordat, cu dinţii strânşi, se putea citi limpede dispreţul.

- Nimeni nu-ţi cere să te umileşti. Nu eşti obligată să mă urmăreşti peste tot! Nu vreau să te mai văd pe aici. De

câte ori trebuie să-ţi repet asta? între noi totul s-a terminat. Nu te iubesc.

îi luă mâna lui Shannon într-a lui. Ea vru să-l respingă dar nu avu curajul.

- Femeia aceasta delicioasă şi cu mine ne vom căsători. Ea a binevoit să accepte...

- Te rog, Roman... gemu Elleen.

Fără să-i pese de expresia îngrozită de pe chipul lui Shannon, Roman îi aruncă Elleenei privirea cea mai rece posibilă.

- Şi acum, ai putea să pleci, te rog, şi să ne laşi singuri?

Elleen îşi înăbuşi un suspin şi Shannon îşi plecă privirea, observând însă pe furiş reacţia lui Roman. Ochii lui cenuşii nu trădau nici o emoţie în timp ce femeia care-l urmărea îşi punea din nou mâna pe braţul lui şi spunea cu o voce alterată, cu buzele tremurând:

- Nu te cred. Acum două săptămâni, erai departe de a fi îndrăgostit de ea. Cine este?

El zâmbi răutăcios.

- Ah! Da, nu v-am prezentat. Elleen Morgan, ţi-o prezint pe domnişoara Shannon Andrews, logodnica mea.

îngrozită, Shannon întoarse repede capul spre Elleen. Aşadar, nu se înşelase! Cuvintele îi năvăleau în minte dar era prea zdruncinată încât să le poată pronunţa. Elleen era deci soţia lui Roman! ...

Se ridică de pe scaun atât de brusc încât se răsturnă paharul. Iarăşi el se folosise de ea şi, de data asta, n-ar fi putut s-o jignească mai mult! Cum el îi dădu drumul mâinii ca să ridice paharul cu un gest reflex, ea profită şi fugi.

Era într-o stare de stupoare absolută. Puţin îi păsa că oamenii se întorceau în urma ei. Cum de îndrăznise el s-o prezinte soţiei sale ca fiind logodnica lui? Era chiar mai abject decât şi-l imaginase! Nu ştia ce o îndemna pe

această biată femeie să-l urmărească peste tot; n-avea nici un pic de orgoliu? Dar oricum, toate astea n-o interesau pe Shannon, ea n-o să se amestece în cearta lor.

Tinându-şi cu o mână rochia, alerga orbeşte spre ieşire. Pe trotuar, auzi paşi în urma ei şi nu îndrăzni să se întoarcă, de teamă să nu fie Roman. Intră într-un alt restaurant şi se repezi în toaletă unde rămase vreo douăzeci de minute. La un moment dat, i se păru că aude vocea gravă a lui Roman vorbind cu o femeie de cealaltă parte a uşii care până la urmă se deschise. Ea nu se clinti apoi, după alte câteva minute, ieşi.

Când se asigură că drumul era liber, alergă la telefon ca să cheme un taxi pe care-l aşteptă înăuntru.

Ghemuită într-un colţ pe bancheta din spate a maşinii, Shannon clocotea de furie. Ce fel de bărbat era acesta care se folosea de ea numai ca să-şi rănească soţia? Sub pretextul că vrea să-şi ceară scuze, pusese la cale această cină ca s-o umilească şi mai mult pe Elleen.

Shannon nu avea nici o îndoială că el aranjase asta dinainte. O asemenea coincidenţă nu putea fi întâmplătoare. Probabil că el chiar îi telefonase ca să-i spună unde-l poate găsi. Cruzimea lui era incredibilă şi Shannon se jură să nu-l mai vadă vreodată.

Ajunsă în faţa casei, plăti în grabă taxiul şi alergă spre uşă. Nu fu aproape deloc surprinsă să-l găsească pe Roman aşteptând-o aici, dar trecu pe lângă el fără să scoată o vorbă. Intră repede în apartament şi aprinse lumina.

El o urmă îndeaproape. Răsucindu-se brusc, ea îi şuieră ameninţător:

- Ieşi de aici sau trezesc pe toată lumea! Shirley şi doamna Angel nu vor ezita să cheme poliţia!

Atunci, cu o viteză neaşteptată, el împinse uşa cu o mână iar cu cealaltă îi astupă gura lipind-o de perete.

- N-ai să faci asta. Vei asculta cuminte tot ce am să-ţi spun, altfel te voi ţine aşa până o să te calmezi.

Ea încercă să-l lovească dar el îi apucă mâinile. Neputincioasă, enervată peste măsură, cu ochii în lacrimi, fu nevoită să accepte să-l asculte. în poziţia în care era, nici măcar nu putea să-şi permită să-l înjure. îi aruncă o privire plină de ură şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

El îi dădu atunci drumul imediat şi, prinzând-o de mână, o conduse spre canapea unde, după ce o aşeză, se lăsă şi el să cadă alături.

- îmi dau seama foarte bine că îţi datorez o explicaţie. Dacă o să te potoleşti o clipă, am să ţi-o dau. Nu mai am chef să suport o nouă criză de nervi, aşa că de data asta nu mă întrerupe!

- Spune-mi mai întâi un lucru, zise ea, hotărâtă să nu-l asculte atâta timp cât nu va primi un răspuns.

- Ce anume?

- Este cumva Elleen soţia ta? Vreau să spun, mai sunteţi căsătoriţi?

El râse zeflemitor.

- Elleen n-a fost niciodată soţia mea. Este măritată cu tatăl meu de două săptămâni. Eu sunt Roman Morgan II.

Ea nu reuşea să-i descifreze expresia feţei în timp ce el o observa cu atenţie.

- Tatăl meu, Rome Morgan, aşa cum îi spun prietenii, este proprietarul cailor „Pirate Morgan", „Roman's dream" şi „Roman's glory". Sunt cai de curse foarte celebri, în caz că nu te pricepi la lumea curselor.

Aşteptă să vadă reacţia ei şi Shannon îi confirmă că auzise într-adevăr vorbindu-se despre aceşti cai, fără să

facă însă vreo legătură cu Roman. Caii lui Roman Morgan erau cunoscuţi pe plan mondial.

El zâmbi cu amărăciune.

- Aşadar, ai auzit şi tu de acest nume, ca şi cele mai multe dintre femeile care cunosc lumea curselor. Ca şi Elleen care, până în urmă cu o lună, plănuia să se mărite cu mine. Dar... Elleen a fost fascinată de tatăl meu de îndată ce l-a cunoscut, şi a fost fără îndoială un sentiment reciproc. La început, el a vrut s-o pună la încercare să vadă dacă nu cumva este o „vânătoare de diamante", ca multe altele. Pe atunci, ea era modelul meu favorit şi petreceam mult timp împreună. Tatăl meu s-a opus categoric căsătorie noastre şi ironia sorţii a fost să se căsătorească el cu ea. Elleen a acceptat să plece cu el într-o călătorie şi s-au întors căsătoriţi. Din păcate, se pare că acum ne vrea pe amândoi...

Ochii lui îi căutară pe cei ai lui Shannon.

- Am vorbit foarte serios când te-am prezentat ca pe logodnica mea. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

- Eşti complet nebun! strigă ea. După ce te-ai purtat cu mine aşa cum ai făcut-o, eu nu vreau sub nici o formă asta! Si aş refuza chiar dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ!

- Crezi, desigur, că eu am aranjat mica scenă de astă-seară. Pot să te asigur că nu-i aşa. Probabil că prietena ta, Shirley, i-a spus lui Elleen unde sunt. M-am întâlnit cu ea când veneam să te iau şi, cum a făcut o remarcă asupra ţinutei mele, i-am spus că mergem să cinăm împreună.

- Oh!

- Vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă el brusc privind-o în ochi.

Shannon scutură din cap.

- Nu, e imposibil, murmură ea. Nu mă iubeşti.

- Dragostea n-are nimic de-a face cu toate astea. Eu sunt în măsură să ştiu cât de mult îl poate prosti pe un bărbat dragostea. Tu ţi-ai inventat un logodnic? Ei bine, eu îţi ofer un soţ.

- Nu faci asta decât ca să te răzbuni pe Elleen şi pe tatăl tău, şopti ea.

El nu-i răspunse şi, ridicând capul, Shannon îl văzu că îi căuta privirea.

- Da, replică el în sfârşit. N-am să-ţi cer nimic. Dacă mai târziu, vei întâlni un alt bărbat, vei liberă să pleci. Vom fi căsătoriţi doar pe hârtie. Dacă va trebui să punem capăt acestei căsătorii, mă voi asigura că n-o să-ţi lipsească nimic. Deocamdată, nu vreau decât să fiu bărbat însurat.

- Dar ai putea să ceri asta numeroaselor femei care-ţi dau târcoale şi care ar fi fericite să accepte! Greutatea este doar să alegi. De ce eu?

- împrejurările... răspunse el cu brutalitate. Elleen te-a văzut cu mine de două ori. Va crede că este vorba despre o căsătorie reală şi va fi obligată s-o accepte.

Shannon fu atât de ofensată de vorbele lui încât uită de propriile probleme. Nu se va căsători niciodată fără să fie îndrăgostită şi ea îl iubea pe Jarod. Cu toate acestea, când Roman îi făcuse propunerea de căsătorie, nici măcar nu se gândise la Jarod... Ce naiba i se întâmpla? De ce acceptase să-l asculte? Ea nu era genul de femeie uşuratică. Pentru ea, adevărata dragoste dura toată viaţa, şi ea îl alesese pe Jarod.

O cuprinsese o îndoială cumplită. Oare Roman pusese degetul pe rană când insinuase că, dacă l-ar fi iubit într-adevăr pe Jarod, s-ar fi căsătorit fără să mai aştepte atât? Ea fusese cea care vrusese o perioadă mai lungă de logodnă pentru că voia să fie sigură că el este pregătit pentru întemeierea unui cămin - ceea ce nu însemna că

dragostea ei pentru el nu era la fel de profundă. Plănuiseră chiar să unească cele două apartamente de la parter ca să facă aici camere pentru copiii lor, dar toate astea cereau timp şi bani. Se temuse să nu facă o căsătorie pripită, şi ce era atât de anormal în asta? Adevărata dragoste nu era cu totul altceva decât dorinţa trupească?

Şi în braţele lui Roman, uitase de toate aceste principii... Nu mai simţea decât atingerea mâinilor lui şi bătăile puternice ale inimii ei când se afla în preajma lui şi... îşi alungă brusc aceste gânduri. îl ura pentru îndoiala care o făcea să-i încolţească în suflet. Era sigură, ea îl iubea pe Jarod.

- Logodnicul meu există cu adevărat, declară ea pe un ton ferm. S-a crezut că s-a înecat, dar tocmai am aflat acum că s-ar putea să fie în Mexic.

El îşi încruntă sprâncenele, perplex.

- Nu înţeleg.

Ea îi spuse toată povestea, foarte emoţionată. Cuvintele îi năvăleau pe buze.

- Acum ceea ce caut sunt banii ca să mă pot duce la el, încheie ea.

Fu însă îngrozită de furia bruscă pe care i-o declanşase lui Roman.

- Nu fi proastă! tună e. Nu-mi spune că ai tânjit aici un an întreg de dorul lui în timp ce un nenorocit de găinar îşi face mendrele prin alte părţi! Dacă te-ar fi vrut lângă el, ar fi găsit mijlocul de a trimite după tine!

Shannon se îmbujoră la faţă.

- Tu nu poţi înţelege, zise ea, uimită să se simtă atât de zdruncinată de cuvintele lui. Sunt sigură că, dacă ar fi putut, ar fi făcut-o.

- Cât de naivă poţi să fii! Dar în sfârşit, cel mai simplu ar fi fost să-ţi telefoneze ca să-ţi spună că este teafăr!

Ea intră imediat în defensivă, şi îşi zise că dacă toată lumea îl acuza pe Jarod, ea îi va rămâne fidelă. Stia bine că Jarod era un visător, dar era nevoie pe lume şi de visători. Caracterul lui idealist şi nepăsător făcea parte din farmecul lui. Oricum, cu siguranţă că nu era un infractor. Era convinsă că nu furase acei bani de la bancă.

- Nu ştii nimic despre toată povestea asta, declară ea pe un ton tăios. Jarod mă iubeşte şi cu siguranţă că are un motiv serios să acţioneze aşa cum o face. Sunt sigură. Mă iubeşte cu adevărat. Si îl iubesc şi eu. Nu va exista niciodată altcineva în viaţa mea.

Câteva clipe el tăcu, cu privirea aţintită asupra ei.

- înţeleg, zise în sfârşit! în cazul acesta, pozează pentru mine, în trei zile, vei avea cei două mii de dolari.

Nu putea să ajungă până aici pentru bani, dar ce altă soluţie avea.

Remarcând ezitarea şi încurcătura ei, Roman adăugă:

- Dacă îl iubeşti pe acest bărbat atât cât pretinzi, ai face orice ca să obţii aceşti bani, iar a poza pentru mine nu înseamnă un efort prea mare. Tot ce ai avea de făcut ar fi să stai pe un scaun.

- Goală, ripostă ea, umilită dar conştientă în acelaşi timp că este tentată de suma de bani.

- O mulţime de femei ar profita de ocazie, îi răspunse el sec.

- Atunci de ce nu propui asta uneia dintre ele?

- Pe tine te vreau. Eşti tânără, frumoasă, şi ai multă graţie naturală. în plus, ţi-am mai spus că aş vrea să redau expresia ochilor tăi. Cele mai multe dintre modele au mult prea mult obişnuinţa meseriei pentru a păstra această privire tulburată. Presupun că se datorează pierderii unei mari iubiri?

Neluând în seamă comentariul lui nepoliticos, ea îşi plecă privirea.

- N-aş putea să fac asta niciodată. N-aş putea să mă dezbrac în faţa ta.

El râse cinic.

- Nu-ţi cer să te culci cu mine, ci doar să-mi pozezi.

- Dar toată lumea m-ar putea vedea pe pânză...

- Fără îndoială. Dar ţine seama de asemenea şi de faptul că vei putea câştiga bani ca să-ţi găseşti ... logodnicul.

Shannon se simţea, în acelaşi timp, ruşinată şi ispitită. Chiar dacă ar accepta, n-ar putea niciodată să stea goală în faţa lui Roman fără să moară de ruşine.

- N-am să pot, repetă ea.

El se ridică şi veni în faţa ei.

- Totul are un preţ, aşa cum se zice. Gândeşte-te. Dacă-l iubeşti pe acest bărbat aşa cum spui, vei accepta propunerea mea. Anunţă-mă mâine dimineaţă ce-ai hotărât.

Ieşi fără un cuvânt în plus, lăsând-o singură cu gândurile ei. Da, Roman avea dreptate. Dacă-l iubea într-adevăr pe Jarod, nu va lăsa să-i scape această ocazie de a-l regăsi. Apoi, se răzgândi iar. Să pozeze goală, indiferent pentru cine, era contrar principiilor ei, ideea în sine îi făcea silă.

Iar ca să pozeze pentru Roman! ... Se gândi din nou la căldura trupului lui, la tulburarea care o cuprindea până la a deveni insuportabilă atunci când el o săruta, la bătăile frenetice ale inimii ei când se afla în preajma lui. Dacă va trebui să stea goală în faţa lui, propriul ei trup o va trăda. Roşi, stânjenită de acest gând. Nu va putea niciodată să pozeze pentru el... îşi desfăcu încet frumoasa rochie şi o lăsă să cadă pe jos.

îşi scoase apoi slipul de dantelă, sutienul fin, şi se privi din cap până-n picioare în oglinda cea mare. Ştia dintotdeauna că avea un anume gen de frumuseţe care le sucea capul bărbaţilor, chiar dacă nu avea formele pline ale domnişoarei Lanet, nici eleganţa blondă şi rece a lui Elleen. Sânii ei erau rotunzi şi înalţi, talia subţire, şoldurile bine conturate fără să fie prea late. Avea picioare lungi şi suple, şi glezne delicate.

încercă să se imagineze căţărată pe taburet ca domnişoara Lanet. Nu, nu va putea niciodată să se aşeze cu dezinvoltură, ca şi cum s-ar fi aflat acolo într-o vizită. îşi luă repede cămaşa de noapte şi şi-o puse. Nu se va putea hotărî nociodată să se lase pictată goală într-un tablou, în camera unui bărbat.

Stinse lumina, se sui în pat şi rămase mult timp trează în întuneric. încerca să se gândească la Jarod, să găsească puţin curaj în amintirea chipului lui copilăresc, dar imaginea lui Roman o bântuia, cu trăsăturile lui accentuate, trufaşe şi masculine, cu ochii lui cenuşii atât de pătrunzători şi cu părul negru şi ondulat. Se luptă cu această viziune până când reuşi s-o înlocuiasă cu chipul surâzător al lui Jarod, revăzându-i expresia veselă, părul blond răscolit de vânt, mersul vioi...

îşi aminti de îmbrăţişarea braţelor lui Jarod şi se simţi ruşinată la gândul că resimţise atâta plăcere când se lăsase îmbrăţişată de Roman...

Jarod n-o avea decât pe ea. Dacă ea înceta să-l mai caute, cine-l va mai iubi, cine va mai avea grijă de el? Ochii i se umplură de lacrimi la acest gând. Când Roman îi vorbise despre căsătorie, ea îl ascultase. Şi iată că, acum, o bătea gândul să şi pozeze pentru el...

Dar dacă o va face, va fi doar pentru Jarod. Jarod al ei.

*
* *

A doua zi dimineaţă când se trezi, nici măcar nu se uită la ceasul deşteptător. Punându-şi repede un tricou şi nişte blugi, urcă la Roman, bătu în uşă şi aşteptă. El întredeschise uşa căscând de-i trosneau fălcile, desculţ, doar cu un şort pe el, cu părul ciufulit şi cu ochii umflaţi de somn.

- Ce este? Cât e ceasul?

Ea ridică din umeri. Habar n-avea cât era ceasul şi nu se gândea dacă să-i aducă la cunoştinţă hotărârea ei.

- M-am hotărât să-ţi pozez, zise ea cu o voce repezită şi tremurată.

O clipă, el păru surprins, apoi se trezi de-a binelea şi Shannon fu cât pe-aci să coboare, dându-şi seama că el nu se aşteptase deloc ca ea să accepte.

- Bine. Intră, am să fac o cafea. Se pare că ai nevoie.

Ea şovăi o clipă, neştiind dacă totuşi trebuia să rămână sau să fugă. Dar acum că apucase să-şi anunţe hotărârea, nu mai avea încotro. Luând-o de braţ, el o trase înăuntru.

- Vino.

Ea îl urmă în bucătărie, se aşeză ţeapănă pe un scaun şi îl privi turnând apă într-o cafetieră electrică şi apoi aruncând o privire la ceas.

- Este abia ora şapte!

Se întoarse spre ea cu un zâmbet plin de subînţelesuri.

- N-ai mai putut să aştepţi nici un minut în plus ca să vii să-mi spui că vrei să te dezbraci pentru mine nu-i aşa?

Shannon nu înţelegea ce voia el să spună. Nu el fusese cel care-i ceruse să pozeze? Si dacă, se lua după tonul pe care-i vorbise, părea că acest lucru acum îl necăjeşte... Rănită de atitudinea lui, ea se ridică.

- Tu ai avut această idee. Dacă te-ai răzgândit, cu atât mai bine.

Trecând pe lângă el, se îndreptă spre uşă.

- îmi pare rău că te-am trezit din somn.

Apucând-o însă cu fermitate de braţ, el o obligă să se aşeze.

- Calmează-te, zise el încet. Vreau să pozezi pentru mine. Sunt foarte bucuros că ai acceptat.

Tonul lui era convingător dar privirea aspră îi dezminţea cuvintele... Shannon oftă. O plângea pe biata fată care se va mărita cu tipul ăsta. Nu-i era de ajuns că îşi etala cu nonşalanţă caracterul insuportabil, dar se mai şi enerva cu o uşurinţă îngrijorătoare.

- Vrei zahăr şi frişcă?

Ea îl privea buimăcită, văzând doar umerii lui largi şi pieptul robust. îşi dădu seama până la urmă că el îi spunea ceva şi bâigui afirmativ.

El îi puse în faţă o ceaşcă de cafea şi Shannon îi aruncă o privire circumspectă văzându-l că-şi freacă bărbia.

- M-aş fi bărbierit dacă aş fi ştiut că vei veni.

Ea privi în altă parte, încurcată.

- Nu-i nimic. Când vrei... când vrei să-ţi pozez?

înclinându-şi capul, el o studie cu un ochi critic. Apoi murmură cu indiferenţă:

- Când vrei. Astăzi pe la ora nouă?

Ea încercă să-l privească în ochi cu dezinvoltură dar nu reuşi. îşi plecă privirea şi încuviinţă.

Roman se aşezase lângă ea şi când Shannon vru să soarbă o gură de cafea, mâinile îi tremurau atât de tare încât nu putu să ridice ceaşca. Gândindu-se cât de mult se umilea, se străduia din greu să-şi reţină lacrimile. Stia că bărbaţilor le place să vadă femei frumoase. Totuşi, chiar şi în faţa lui Jarod se intimida când trebuia să se dezbrace. El

încercase deseori s-o convingă spunân- du-i că în bikini era aproape goală. Dar deosebirea era că, în costum de baie, ea nu se simţea deloc dezbrăcată.

- Te-ai răzgândit cumva? o întrebă Roman sarcastic.

De ce trebuia ca acest bărbat să-i citească astfel gândurile?

- Nu, nicidecum, minţi ea. îmi ziceam doar că ar trebui să cobor ca să... mă pieptăn şi să mă machiez. La urma urmei, măcar să arăt bine pentru debutul meu ca model, nu-i aşa?

El o privea cu răceală în timp ce ea se străduia să-şi fixeze privirea pe el.

- Cei mai mulţi dintre oameni nu-ţi vor privi cu prea mare atenţie chipul când vor vedea tabloul.

Shannon simţi că obrajii încep să-i ardă, dar refuză să-şi plece privirea.

- Cu atât mai rău pentru ei, ripostă ea pe un ton provocator, neluând în seamă faptul că genunchii îi tremurau. Eu vreau să arăt bine.

- Nu mă îndoiesc că aşa va fi.

încercând să-şi ascundă nervozitatea, Shannon se ridică fără să fi apucat să bea nici o gură de cafea.

- Acum, aş face mai bine să plec. îşi trecu o mână prin păr. N-am prea mult timp.

Grăbind pasul, ieşi şi coborî scările fără să privească în urmă.

Ajunsă în apartamentul ei, începu să măsoare camera în lung şi-n lat. Trebuia neapărat să câştige aceşti bani pentru ca să se asigure cu ochii ei că bărbatul semnalat în Mexic este chiar Jarod. Viitorul ei depindea de asta. Nu mai putea suporta golul din viaţa ei. Dacă măcar ar putea şti la ce să se aştepte! Sau va fi silită să-şi abandoneze visele ei de viitor împreună cu Jarod, sau se vor căsători. Dacă îi va

fi imposibil să fie împreună cu el, atunci va fi liberă să... să ce? De ce se gândea tocmai acum la Roman? Va fi liberă să cedeze mângâierilor lui şi să se înfioare simţindu-i trupul robust lipit de al ei? Nu! Fireşte că nu. Sentimentele pe care le avea pentru Jarod erau profunde şi sincere, pe când pentru Roman ea nu simţea decât... decât ce? O tulburare fizică? Nu-i luase ea în serios cererea în căsătorie? Dacă ar fi fost îndrăgostiţi unul de altul acest lucru ar fi bucurat-o, dar nu era cazul. Roman o iubea pe Elleen şi ea, pe Jarod.

Făcu un duş, se spălă pe cap şi îşi ondulă părul. Minutele treceau repede şi cu cât se apropia ora, cu atât era mai neliniştită. La ora nouă, încă nu era gata. La gândul că va trebui să se dezbrace în faţa lui Roman, simţea un nod în stomac. Când şi cum se va dezbrăca ea ca să-i pozeze? Si ce ar trebui să poarte?

îşi trecuse în revistă garderoba în căutarea unei idei. Deodată, izbucni într-un râs nervos. Ce importanţă avea în ce se îmbracă? N-o să-şi pună hainele pe ea decât ca să le dea jos imediat... Se hotărî pentru o bluză largă. Era mai simplu şi mai uşor de scos. Luă una la întâmplare şi se îmbrăcă în ea. Ar fi fost deja timpul să plece, dar stătea încă nehotărâtă în faţa oglinzii, neştiind cum să-şi aranjeze părul. Până la urmă, şi-l ridică într-o coadă de cal strânsă cu o panglică roşie. După ce se machie uşor, se privi din nou în oglindă. Inima începu să-i bată cu putere când îşi aminti ce-i spusese Roman: cei mai mulţi dintre oamenii care vor privi tabloul nu se vor interesa de chipul ei.

Urcă scara cu dificultate, forţându-şi parcă picioarele să facă paşi. Abia apucă să bată o dată, că el îi deschise uşa. Expresia aspră de pe faţa lui o descumpăni şi mai mult:

- Până la urmă te-ai hotărât totuşi?

Shannon se întrebă din nou de ce el părea atât de iritat, când chiar el îi propusese să pozeze. într-adevăr, nu reuşea să-l înţeleagă.

- Da, murmură ea intrând.

Roman era proaspăt ras, îmbrăcat în pantaloni albi şi o cămaşă verde-închis. Era atât de seducător încât Shannon se simţi imediat tulburată. I-ar fi fost mult mai uşor să pozeze pentru el dacă n-ar fi fost atât de frumos. Aruncă o privire prin încăpere, remarcă faptul că şevaletul era deja instalat, pânza pusă pe el şi tuburile de vopsea aliniate alături.

- Ei bine, să trecem la treabă, zise el brusc.

Luptându-se cu panica ce pusese stăpânire pe ea, Shannon
rămase nemişcată, parcă ţintuită pe loc.

- Unde aş... vreau să spun... unde mă
dezbrac? El ridică sprâncenele şi o privi cu
un aer plictisit.

- N-are nici o importanţă. în dormitor, dacă vrei.

Văzând-o atât de descumpănită şi şovăitoare, el adăugă
pe un
ton tăios:

- Ştii, vei sta goală în faţa mea aproape toată ziua, dar dacă crezi că te-ai simţi mai bine, poţi să-ţi pui la început un halat pe umeri. îţi voi studia chipul şi îţi voi indica în ce poziţie să stai. După aceea, n-ai decât să laşi să cadă halatul.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi continuă:

- Cred că ar fi mai bine să stai... întinsă pe canapea.

îi desfăcu panglica roşie care-i ţinea coada de cal şi părul căzu ca o cascadă de bucle negre pe umeri. O prinse apoi de bărbie şi îi întoarse faţa într-o parte şi-n alta.

- Bine, foarte bine, mumură el. Fericitul de Jarod!

Respiraţia lui Shannon deveni mai accelerată. Fiind atât de
aproape de el se simţi atât de tulburată încât se surprinse gândind: „Fericita de Elleen, bărbatul acesta este îndrăgostit de ea".

Fără îndoială că Roman era arogant şi crud, dar avea o asemenea putere de atracţie încât Shannon nu putea să nu se gândească la faptul că, în realitate, cu siguranţă că el era altfel decât îl cunoscuse ea.

în clipa aceea, el îşi plimbă un deget peste obrazul ei şi Shannon îşi alungă imediat gândurile acestea prin minte că ar fi putut să ascundă şi laturi mai agreabile! Instinctiv, se retrase. El întinse mâna din nou, ca şi cum n-ar fi suportat ca ea să facă cea mai mică mişcare, apoi îşi lăsă braţul să cadă.

- Timpul trece, declară el pe un ton neutru. Şi, după cum ştii, timpul înseamnă bani. Dezbracă-te!

Ea se îndreptă spre dormitor şi închise cu grijă uşa în urma ei. Când se văzu în oglindă, palidă şi tremurând toată, fu consternată. Părea atât de bolnăvicioasă comparativ cu celelalte modele..

.îşi scoase încet bluza largă, şi mai încet îşi scoase slipul şi sutienul, pentru că slipul părea prea strâmt ca să alunece pe coapse iar încuietoarea sutienului dintr-o dată nu voia să se mai desfacă.

Când în sfârşit rămase goală, căută în jurul ei un halat fără să găsească. O cămaşă de-a lui Roman zăcea pe un scaun. O luă şi şi-o puse, încheind-o repede la nasturi de sus până jos. îi ajungea până la jumătatea coapselor. Deschise apoi fără tragere de inimă uşa şi intră în camera de zi.

Imediat, Roman izbucni într-un râs feroce. Iritată, ea se întrebă de ce el se înverşuna s-a pună în situaţii stânjenitoare... Stia prea bine cât de mult o afecta pe ea acest lucru şi totuşi îşi bătea joc de ea.

- Ce te face să râzi cu atâta poftă? întrebă ea fără să-şi dea seama cum o fi arătând în cămaşa asta mare.

El nu făcu nici un efort ca să redevină serios.

- Tu! Nu pentru că n-ai fi atrăgătoare în această cămaşă care-ţi scoate în evidenţă... fragilitatea, dar oamenii nu vor plăti pentru asta. Ei aşteaptă din partea mea să pictez nuduri. Asta îmi este specialitatea.

- Si probabil că doar asta ştii să faci, îi replică ea pe un ton sever.

Venise la el ca să pozeze goală, şi era hotărâtă s-o facă. îşi scoase cămaşa peste cap, fără să-i mai desfacă nasturii, şi o aruncă cu dispreţ pe jos.

- Unde mă vrei aşezată?

Zâmbetul lui Roman se şterse instantaneu şi ea se îngrijoră de expresia ce-i luase locul.

- Eu te vreau oriunde, răspunse el cu o voce răguşită. Eşti foarte frumoasă.

Lui Shannon, care încă fierbea de furie, îi trebuiră câteva clipe ca să înţeleagă sensul cuvintelor lui.

- Dacă asta-i o glumă, domnule Morgan, atunci să ştii că n-ai noroc, îi aruncă ea. Mă aflu aici ca să pozez şi să câştig bani cu care să plec să-mi caut logodnicul. Să nu-ţi imaginezi cumva că am şi alte intenţii.

în furia ei, uitase că este goală în faţa lui şi, cum el îi privea trupul cu un aer aproape chinuit, Shannon ar fi vrut să-l aline fără să înţeleagă de unde-i venea un asemenea sentiment. Dar Roman deja îşi recăpătase expresia obişnuită, dură şi amară. Văzându-l astfel, ea încercă să-şi ascundă goliciunea încrucişându-şi braţele pe piept. Era absurd, îşi dădea seama, dar nu putea face altfel.

- Nu vreau decât să-ţi pictez trupul, nimic altceva, declară el - şi furia îi asprea şi mai mult trăsăturile. întinde-te pe canapea.

Conştientă dintr-o dată de goliciunea ei, Shannon încremenise şi era incapabilă să se mişte.

- Pentru Dumnezeu! tună el. Mă faci să-mi pierd toată ziua... Hai! Instalează-te.

Ea însă nu putea s-o facă. Pur şi simblu îi era imposibil. Furia îi dăduse puterea să se expună dezbrăcată în faţa lui, dar acum se simţea cumplit de goală şi ruşinată. lacrimile îi umpleau ochii. îşi scutură capul şi buclele negre îi căzură pe faţă în timp ce se aplecă să ia de pe jos cămaşa. Şi-o puse apoi foarte repede şi se refugie în dormitor. Roman o urmase. O apucă de braţ, o răsuci cu faţa spre el şi, lipind-o de perete, îi căută buzele.

îngrozită de reacţia ei, Shannon îşi dădu seama că se arcuia înspre el pentru a-i răspunde la sărut. Voia să i se dăruiască. Voia să-i simtă mângâierea buzelor, să-i simtă căldura trupului lipit de al ei. Ştia că toate gândurile astea erau absurde, dar ea îl dorea pe Roman Morgan!

Capitolul 5

Încercând să controleze situaţia, Shannon se străduia să-şi potolească înflăcărarea dar contactul cu trupul lui îi producea o tulburare vecină cu panica. Rezistă dorinţei de a-l înlănţui cu braţele până ce avu o senzaţie de arsură pe coapsele-i goale. Prinzându-l de mâini, încercă să oprească mângâierile lui năvalnice. Buzele lui Roman coborâră atunci pe gâtul ei, eliberându-şi cu uşurinţă braţele, îşi strecură mâinile sub cămaşă, îi găsi sânii tari şi îi strânse îndelung. Ce i se întâmpla pentru ca să-l lase astfel să-i aţâţe şi mai mult dorinţa nebună pentru el? în lupta ce se dădea în sufletul ei, avu un gând fugar pentru Jarod şi apoi, uitând de toate, începu să geamă slab.

Brusc, se desprinse din îmbrăţişarea lui, înnebunită de ruşine la gândul că el văzuse în ce măsură era de tulburată. Roman îşi ridică surprins capul şi ea îl pălmui violent. Preţ de o clipă, citi în ochii lui cenuşii nedumerire şi durere şi vru să-l strângă din nou la piept pentru a şterge cu un sărut palma pe care i-o dăduse.

Era însă prea târziu.

- Dacă ai într-adevăr un logodnic care se ascunde în Mexic, te sfătuiesc să-l laşi acolo, zise el dispreţuitor.

Se retrase un pas şi ea văzu că obrazul lui încă mai păstra urmele degetelor ei. întrebă aproape în şoaptă:

- De ce?

El oftă prefăcut.

- Haide, haide... Nu-i cazul să mă mai întrebi!

Privirea îi alunecă pe trupul ei şi se opri pe sânii care săltau în ritmul respiraţiei sub cămaşa largă.

- Te înşeli, protestă ea. îl iubesc.

- în cazul acesta, îl compătimesc!

- Stiu ce gândeşti! strigă ea. Dar te înşeli. Eu... eu... n-am vrut ca tu să mă săruţi. M-ai... m-ai forţat. N-am nevoie de *atenţiile* tale, îţi jur. Ai profitat de mine pentru că eşti mai puternic. îl iubesc într-adevăr pe Jarod. Crezi că aş fi apelat la soluţia disperată de... a-ţi poza dacă n-ar fi adevărat? Crezi că m-aş fi umilit astfel în faţa ta?

- Parcă am mai auzit asta undeva, răspunse el, cinic. Nu este cumva o parafrază a ceea ce spunea Elleen la restaurant? Sincer să fiu, cred că nici una din voi nu ştie ce vrea.

- Nu pot să spun nimic despre... prietena ta, zise Shannon pe un ton speriat. Dar eu îl vreau pe Jarod. Vreau să-l găsesc cu orice preţ. Nu poţi înţelege asta? Luni de zile am fost îngrijorată din pricina lui, încât aproape că m-am îmbolnăvit de suferinţă.

Pe buzele lui Roman apăru un zâmbet sarcastic.

- Te-ai îmbolnăvit până când un altul te-a luat în braţe.

- Nu-i adevărat, negă ea cu înverşunare. Aş da orice să fiu cu el acum, în loc să fiu cu tine. Tu nu-mi cunoşti sentimentele. Aş face orice ca să-l găsesc.

El ridică o sprânceană.

- Orice?

Shannon îi înfruntă privirea şi afirmă cu o voce gâtuită:

- M-ai auzit bine.

El păru să reflecteze la cuvintele ei. Shannon îşi ţinea răsuflarea; ce-o să-i mai spună acum?

îţi propun un târg, Shannon. Dacă-l iubeşti pe Jarod precum spui, vei accepta fără dificultate. Dacă-l vei găsi, va fi cu atât mai bine pentru tine. Astfel, va fi cu atât mai bine pentru mine pentru că , în acest caz, faptul că nu vei mai putea fi cu el nu va mai avea importanţă pentru tine.

- Nu înţeleg unde-i târgul, zise ea cu oarecare teamă.

- îţi voi finanţa eu călătoria în Mexic. Voi merge chiar eu împreună cu detectivul şi cu tine până la punctul de întâlnire. Dacă Jarod este în viaţă, voi face totul - cu banii şi cu relaţiile mele ca el să se poată întoarce . Dacă bărbatul de acolo nu este Jarod, te vei căsători cu mine. în acest caz, sunt mari şanse să nu i se mai găsească urma niciodată, şi atunci îţi va fi indiferent dacă te căsătoreşti cu mine sau cu altul. Nu-ţi cer să mă iubeşti.

Shannon fu pe punctul să leşine.

- Ce vrei să spui?

- Chiar trebuie să-ţi fac un desen? Lucrurile se vor petrece aşa cum ţi-am spus. Eu n-am să mă ating de tine. Zâmbi trist. în nici un caz. Şi când Elleen va vedea că ne-am căsătorit îşi va da seama că este inutil să mă mai vâneze. Atunci poate că totul se va aranja între ea şi tatăl meu. Făcu un gest agasat cu mâna ca pentru a-şi alunga acest gând. Oricum, tu îţi vei putea păstra dragostea pentru iubitul tău dispărut în inimioara ta insensibilă. Dacă, să zicem, peste un an vei întâlni un alt bărbat, vei fi liberă să pleci. Eu o să cheltuiesc o sumă mare de bani pentru călătoria asta a ta, dar ori accepţi ce ţi-am propus ori nu-ţi dau nici un ban.

- Chiar aşa?

- Da, chiar aşa.

- Nu înţeleg, murmură ea mai liniştită. Dacă vrei să te însori, de ce nu cauţi o femeie pe care s-o iubeşti şi care să te iubească şi ea?

- Ti-am spus deja că Elleen va lua în serios căsătoria noastră şi nu văd de ce mi-aş pierde timpul să mă îndrăgostesc. Eu voi avea propria mea viaţă, şi tu la fel, atâta vreme cât vei fi discretă. N-am să-ţi cer să respecţi legăturile sfinte ale căsătoriei. Si dacă această mare dragoste pentru Jarod pe care o tot fluturi se va topi, vei fi liberă să faci ce vrei.

Shannon se întrebă de ce simţea mai mult supărare decât insultă.

- N-am să mă căsătoresc niciodată în asemenea condiţii. Si apoi, ce se va întâmpla dacă nu-l voi găsi pe Jarod în Mexic acum, şi dacă Sam îi va da de urmă mai târziu? Care va fi atunci pentru mine avantajul acestui târg? Cum voi putea să-i explic lui Jarod... generozitatea ta?

- Absolut firesc, draga mea! explodă el. îi vei spune că nu m-am atins de tine şi că ai procedat astfel din dragoste pentru el. îţi spun încă o dată că mariajul nostru nu va exista decât pe hârtie! N-am să mă apropii de tine decât dacă mi-o vei cere. N-am să profanez niciodată acest adevărat cult al tău pentru Jarod. Dacă are într-adevăr toate calităţile pe care i le atribui, cum să nu fie mişcat de sacrificiul pe care tu îl vei fi făcut pentru el?

Shannon era în culmea perplexităţii. Fără nici o îndoială, acest târg era ispititor. Cum ar fi putut să se simtă rănită, dacă totul va decurge aşa cum îi promitea el? Putea oare să o lase să-i scape o asemenea ocazie de a-l regăsi pe Jarod? Dacă era într-adevăr el bărbatul din Mexic, se va sfârşi cu aşteptarea ei, cu suferinţa, cu această teribilă

incertitudine... Va putea să-l uite pe Roman. Si dacă va trebui să se căsătorească vreodată cu el, asta rămânea de văzut, şi s-ar fi întâmplat doar dacă ea ar fi fost într-adevăr încolţită.

La gândul acestei căsătorii, inima începu să-i bată cu putere, fără voia ei. El îi cerea doar să se prefacă bine că este soţia lui, fusese foarte limpede asupra acestui punct. Totul părea simplu. Atunci de ce nu găsea ea cuvinte ca să-i răspundă într-un fel sau altul? Toată afacerea se rezuma la un singur cuvânt: Jarod. Avea acum posibilitatea să pună capăt unui an de îngrijorare. Singurul lucru care conta era acela de a afla dacă bărbatul care se ascundea în Mexic era într-adevăr logodnicul ei.

Atunci, de ce îi bătea inima atât de tare la perspectiva unei căsătorii cu Roman? Oare numai pentru că mariajul însemna atât de mult pentru ea? îşi amintea foarte bine că, încă de mult, ştiuse întotdeauna exact ce aştepta de la o căsătorie, ce însemna acest lucru pentru ea: o dragoste solidă şi durabilă, care să reziste anilor. Si în rolul soţului şi-l dorea pe Jarod. Nu se gândise niciodată să se mărite cu un bărbat frumos şi uşuratic ca Roman; un bărbat care, doar cu o privire, o făcea să se piardă. Nu, viaţa pasionată pe care ar duce-o cu el nu era pentru ea. Si oricum, el nu-i propusese o căsătorie adevărată, iar ea nu-i lua în seamă oferta decât pentru Jarod.

îşi coborî privirea şi murmură, cu buzele tremurând:

- Accept.

El o prinse de bărbie şi o obligă să-l privească.

- Accepţi totul? Dacă bărbatul de acolo nu este Jarod, ne vom căsători imediat ce ne vom întoarce?

Ea încuviinţă din cap, luptându-se cu panica ce o cuprindea văzând furia şi amărăciunea din ochii lui Roman. El avusese ideea acestui târg şi iată că acum acceptarea ei

îl irita... Hotărât lucru, nu-l va înţelege niciodată pe acest bărbat.

Dându-i drumul, el îi sugeră sec să se ducă şi să se îmbrace. Ea alergă, sfâşiată între un sentiment de teroare şi o emoţie crescândă. Apoi se întoarse în camera în care el se apucase deja să picteze. La apropierea ei, Roman acoperi în grabă pânza, dar ea nici nu-i dădu atenţie; avea alte griji în minte.

- De ce nu aranjezi o întâlnire cu Sam Harward la tine? îi propuse el. Aş vrea să ştiu şi eu cam pe unde se află cu cercetările. Si cu ocazia asta, îi vom spune că eu voi finanţa călătoria. Mi se pare normal să-l punem la curent cu aranjamentul nostru.

Shannon ridică din umeri, străduindu-se să afişeze un aer
dezinvolt, dar când vru să răspundă, aproape că nu mai avea g[las].

- Cum vrei. O să organizez întâlnirea asta pentru diseară, dacă Sam este liber. Mi-a spus foarte clar că trebuie să ne mişcăm repede.

- Foarte bine.

El o privea, sprijinit de un scaun. Nemaiavând ce să adauge, ea rămase în faţa lui nemişcată, strângându-şi mâinile la spate. Dacă îl va găsi pe Jarod, problema va fi rezolvată. Dacă nu, va trebui să-l înfunde pe Roman într-un mod mult mai personal. Mult mai personal... Dar deocamdată, îl văzuse destul pentru ziua de azi.

- Ei bine, mă duc să organizez întâlnirea, murmură ea îndreptându-se spre uşă.

Se simţi uşurată că el o lăsă să plece fără să-i mai spună nimic.

Tremura toată când coborî scările ca să se ducă în apartamentul ei. Toate astea erau absurde! Spera însă că

Roman se va ţine de cuvânt. La urma urmei, ştia destul de puţine lucruri despre el.

Îl sună pe Sam la birou, şi acesta acceptă să treacă pe la ea pe la ora şapte. Acum, cu ce să-şi ocupe toată ziua? I se părea că va înnebuni dacă va sta în casă. Se duse şi-i strecură pe sub uşă lui Roman un bilet ca să-l anunţe despre vizita lui Sam, fiind prea zdruncinată ca să-l mai înfrunte o dată, apoi se întoarse la ea şi îşi pregăti o tartină cu unt şi cu dulceaţă de coacăze. Cu acest „mic dejun" în mână, ieşi şi se îndreptă spre plajă.

Merse de-a lungul malului şi se pregăti în gând pentru ceea ce o aştepta. I se părea că destinul ei îi scapă dintr-o dată printre degete. Oricum ar lua-o, era acum la mâna lui Roman Morgan. Se plimbă două ore pe plajă, simţind că-i fierbe creierul. Va avea de înfruntat atâtea probleme dacă nu-l va găsi pe Jarod... Si poate chiar dacă-l va găsi. Asta vrusese Sam s-o facă să înţeleagă, cu multe menajamente.

Era oare cu putinţă ca Jarod să-şi fi înscenat moartea? Era de conceput faptul că ea nu-l cunoştea atât de bine pe cât crezuse? Dacă într-adevăr el era implicat în furtul banilor, dragostea ei pentru el va avea de suferit? Era de neimaginat aşa ceva. Nici o clipă Shannon nu putea să creadă că el ar fi putut premedita vreunul din actele de care era acuzat. Nu se putea ca Sam să aibă dreptate. Jarod nu-i ascundea nimic, nu se ascundea de ea şi n-ar fi părăsit-o.

Dar ce să creadă despre ceea ce-i spusese Roman... anume că dacă Jarod ar fi iubit-o cu adevărat, ar fi găsit un mijloc să dea de ea? Era sigură că, de îndată ce se vor întâlni, el îi va răspunde la toate aceste întrebări. Ea nu va lăsa pe nimeni să-i zdruncine încrederea în el şi dragostea pentru el. Totul se va limpezi imediat ce Jarod o va

cuprinde în braţe. Atunci, îl va uita pe Roman şi senzaţiile pe care el le trezea în ea.

Se apropia ora cinei şi Shannon porni spre casă. îl zări pe Roman care o observa din balconul lui. Se întrebă de când o fi fost acolo şi, făcându-se că nu-l vede, intră fără să-i spună un cuvânt.

Mâncă ceva uşor, pregăti cafeaua şi aşteptă sosirea celor doi bărbaţi. Roman veni puţin înainte de ora şapte şi ea îi deschise cu oarecare teamă. Ar fi preferat ca Sam să sosească primul. Veni şi acesta tocmai când ea îi întindea o ceaşcă de cafea noului şi ciudatului ei asociat.

Făcu prezentările, un pic cam stânjenită. Cei doi bărbaţi, care se întâlniseră deja în ziua când Roman folosise telefonul ei, se priviseră cu suspiciune.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Sam. Vă interesează într-adevăr această problemă, domnule Morgan?

- Poţi să-mi spui Roman.

Se aşeză pe canapea, sorbi o gură de cafea, întâlni privirea lui Shannon care se simţea în continuare foarte stânjenită, şi adăugă:

- Tot ceea ce i se întâmplă domnişoarei Andrews mă interesează.

- înţeleg.

Era evident că Sam nu înţelegea absolut nimic. I se părea foarte stranie această alianţă între Shannon şi Roman, dar era de prea multă vreme detectiv pentru a risca să facă nişte presupuneri fără să aibă date certe.

- Atunci, poţi să-mi spui şi dumneata Sam, zise el aşezându-se. Ce pot să fac pentru voi?

- Eu vreau să aflu totul despre această întâlnire din Mexic. Voi plăti călătoria şi toate cheltuielile care se vor ivi. Nu ezita să mi le aduci la cunoştinţă, oricare ar fi suma.

întorcându-se spre Shannon, Sam o privi o clipă cu un aer uluit.

- înţeleg, afirmă el sec întorcându-se din nou spre Roman.

Shannon avu sentimentul deprimant că acum el înţelegea
într-adevăr. Era oare atât de evident că, în schimbul ajutorului lui Roman, dădea şi ea ceva? Oricum, roşi de ruşine. Sam îi vorbi lui Roman despre legătura lui din Mexic.

- Când am putea pleca? în cât timp am ajunge acolo? întrebă Shannon.

- Putem pleca chiar mâine dimineaţă. Pe la trei ar fi foarte bine. Vom ajunge la Jarod, dacă este vorba într-adevăr de el, înainte să se trezească. Vă convine?

Shannon şi Roman se priviră şi dădură din cap.

- Atunci n-avem decât să ne apucăm de treabă, zise Sam ridicându-se. Mai vrei şi alte amănunte despre afacerea asta, Roman?

- Shannon mi-a povestit totul.

îşi scoase portofelul şi extrase din el un teanc de bancnote de o sută de dolari.

- Iată, pentru început, două mii de dolari.

- Ar trebui să ajungă, zise Sam liniştit. Luă banii şi se îndreptă spre uşă. Bine. Acum, am de lucru. Să fiţi gata la ora stabilită, mâine dimineaţă. Nu vreau să las să zboare pasărea. Mi-a dat prea mult de furcă. Luaţi-vă tot ce vă trebuie pentru vreo două zile, în cazul în care va trebui să-l aşteptăm sau să-l urmărim.

- Mulţumesc, Sam, zise Shannon deschizându-i uşa.

După ce acesta ieşi, ea rămase pe loc aşteptând ca Roman să-l urmeze. Când văzu că el nu se mişcă de pe

canapea, închise uşa fără tragere de inimă şi se aşeză şi ea pe canapea.

- Nu crezi că am face mai bine să ne ducem la culcare, dacă trebuie să ne trezim mâine dimineaţă atât de devreme? propuse ea străduindu-se să-i evite privirea pătrunzătoare.

- Nu regreţi că am făcut acest târg? întrebă el aspru.

- Dar tu?

El părea din nou mânios. Acelaşi lucru se întâmplase şi când ea îi pozase. El îi ceruse s-o facă şi apoi, tot el păruse iritat că ea acceptase.

- Ce naiba se întâmplă? se răsti ea. îmi ceri să fac tot soiul de lucruri bizare şi când accept, te înfurii... Dacă nu vrei să le fac, de ce mi le propui?

- Chiar că nu ştiu, mărturisi el cu duritate. Poate pentru că sunt surprins să te văd recurgând la asemenea soluţii extreme pentru preţiosul tău logodnic! Mă întreb dacă va fi impresionat de tot ceea ce faci din dragoste pentru el. Va şti oare vreodată că te-ai dezbrăcat pentru „cauza" lui, şi că poate va trebui să te căsătoreşti cu mine?

Shannon îşi stăpâni furia. De ce se încăpăţâna el să facă situaţia mai încordată decât era? Cum se vor sfârşi toate astea? Cu o voce slabă, gâtuită, ea spuse:

- Nu crezi că acum ar trebui să mă laşi să dorm?

Brusc, el se apropie şi o cuprinse de umeri

- .înţelegerea noastră a fost că va trebui să ne căsătorim dacă nu dăm de urma lui Jarod. Erai convinsă că dacă-l găsim, el se va întoarce la tine, astfel că eu n-am avut în vedere ipoteza că el ar fugi de tine. Din moment ce nu m-am gândit la această posibilitate, şi că noi de fapt l-am găsit, n-am să te oblig să te căsătoreşti cu mine.

O clipă, Shannon rămase încremenită, cu privirea aţintită asupra lui. Luase în serios această căsătorie. Dar, oricum, ce-o mai interesa acum? N-avea nici o posibilitate totuşi să-i înapoieze banii pe care el îi cheltuise pentru ea. Sigur, trebuia să se căsătorească cu el în eventualitatea că nu l-ar fi găsit pe Jarod. Şi pentru ea, era ca şi cum cel pe care-l văzuse fugind nu era Jarod... ci un străin ce semăna cu un iepure înspăimântat. Era mai bine pentru ea să se mărite cu Roman. Oricum, ea nu va avea niciodată încredere în bărbaţi.

îi întâlni privirea şi fu îngrozită să-şi simtă iarăşi inima bătând nebuneşte.

- Jarod nu s-a întors la mine. Şi înţelegerea e înţelegere. Dacă doreşti, mă voi căsători cu tine. Acum, asta chiar că nu mai are importanţă.

Era prea neliniştită din cauza temerii că el poate refuza oferta, ca să mai observe furia care se întipărise pe chipul lui.

- Bine. Vom mai discuta mâine despre asta.

Shannon îl privi plecând. în seara asta, va plânge singură în patul ei după o dragoste care de fapt nu existase niciodată. Iar mâine, va hotărî să se mărite cu un străin care n-o va iubi niciodată.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţa, Shannon se trezi cu ochii umflaţi de lacrimile pe care le vărsase înainte să adoarmă. Jarod nu mai făcea parte din viaţa ei. Şocul pe care-l resimţise se mai potolise, şi acum nu mai simţea decât o furie surdă în faţa unei asemenea josnicii. Jarod era un iresponsabil - răufăcător pe deasupra! - şi ea scăpase de el. Fără ca ea să bănuiască nimic, el o îmbrobodise cu abilitate cu cuvintele lui tandre şi cu înfăţişarea lui de băiat cuminte, şi apoi o lăsase baltă pentru a se duce să se consoleze în braţele alteia. Şi în clipa în care ea îl găsise în sfârşit, după ce aproape că îşi vânduse sufletul pentru asta, el apăsase pe acceleraţie şi dispăruse fără un cuvânt!

Constată, stupefiată, că dispariţia lui definitivă nu-i inspira decât o imensă uşurare. Avea impresia că i se ridicase de pe umeri o povară grea. Ceea ce până astăzi refuzase să recunoască, acum i se părea evident. De îndată ce el fusese acuzat de furt, se temuse că nu-l va mai putea iubi pentru că se îndoise o clipă de nevinovăţia lui. Şi se simţise apoi atât de vinovată încât îl apărase pe Jarod cu mai multă înverşunare decât o permiteau faptele.

La acest gând obrajii i se împurpurară. Dar acum, totul ţinea de trecut. Acum, era în mâinile lui Roman Morgan!

Căsătoria la care ea visase atât de mult, o va înfăptui alături de un bărbat care se folosea de ea pentru a-şi rezolva problemele sentimentale cu Elleen. Ea nu va fi decât un mijloc de răzbunare, nu o femeie iubită. Dar ce importanţă mai avea?

îşi amintea cum Roman îşi batuse joc de lacrimile pe care ea le vărsase pentru Jarod; crezuse că ea avea inima frântă când, de fapt, se simţea umilită până în adâncul fiinţei sale. Ei bine, îl va lăsa să creadă că ea încă îl mai iubea pe Jarod. Cum el încă o mai iubea pe Elleen, orice ar crede despre comportamentul lui Shannon, nu va renunţa la scopul lui.

în mod ciudat, acest gând o întristă, dar nu mai avea lacrimi să plângă. Se ridică din pat, clătinându-se uşor, şi se duse în bucătărie. Trebuia să încerce să mănânce ceva. Cu siguranţă că Roman nu va întârzia să apară...

După ce luă micul dejun, se simţi ceva mai bine. Si duşul o mai învioră un pic, chiar dacă, de fapt, nimic nu-i mai putea face bine.

Se îmbrăcă cu ce-i căzu în mână şi se aşeză pe canapea. După cum îl cunoştea pe Roman, nu va avea prea mult de aşteptat. Va veni fără întârziere să-şi ceară plata. Nu trecuseră decât câteva zile de când intrase în viaţa ei şi totuşi, i se părea că îl ştia de o veşnicie. De când apăruse el, Shannon trecuse printr-un vârtej de emoţii, de furie, de suferinţă, şi de sentimente contradictorii.

Nu trecură decât vreo zece minute şi el bătu la uşă.

- Intră, răspunse ea sec.

El intră, cu un aer absent. Shannon remarcă faptul că hainele închise la culoare îi scoteau şi mai mult în evidenţă trăsăturile aspre şi rămase aşezată pe canapea, aşteptând ca el să vorbească.

- Pot să iau loc? întrebă el, sarcastic.

Ea îi arătă cu mâna un scaun. Roman traversă încăperea, cu un mers ce-i trăda furia, apoi trase scaunul lângă ea, şi se aşeză greoi.

- Ai o faţă! începu el. De altfel, întotdeauna te porţi ca o adolescentă.

O apucă de bărbie şi-i întoarse capul într-o parte şi în alta.

- Iar ai plâns după Jarod? bombăni el. Te-am avertizat toată noaptea suspinând. Şi pentru cine? Pentru un bărbat care te-a minţit şi te-a părăsit pentru alta. Eşti o proastă!

Un val de furie o trezi din apatie. îi aruncă o privire tăioasă care putea să însemne că n-o să se mai lase trasă pe sfoară.

- Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta! îi ceru ea. Eu nu sunt Elleen.

El se ridică brusc.

- Voi face chiar astăzi demersurile pentru căsătoria noastră. După ce te vei fi văicarit destul, urcă la mine.

Cu acest ultim ordin, el se întoarse şi ieşi trântind uşa.

Acest comportament agresiv o împinse pe Shannon la acţiune. Cine se credea el? N-avea şi ea dreptul să fie tulburată de toate aceste evenimente? Nu era de mirare că Elleen se căsătorise până la urmă cu tatăl lui şi nu cu el. Omul acesta n-avea sentimente. Sări în picioare, şi porni în urma lui.

- O clipă, domnule Morgan! strigă ea deschizând uşa. Sunt gata să merg chiar acum cu tine. Nu-i nevoie să mai aştept ca să cad dintr-un dezastru în altul. Să terminăm odată cu asta!

El coborî încet scara.

- Oh, nu mai fi atât de entuziastă! mormăi el. Nu cred că faci un sacrificiu prea mare. După câte am înţeles, pretendenţii la mâna ta nu prea se înghesuie...

- Dacă aşa crezi, de ce ţii neapărat să mergi până la capăt? A fost ideea ta!

îi întoarse spatele, dornică să uite toată povestea asta. Oricum, era o idee ridicolă. Nu înţelegea ce anume o atrăsese la acest bărbat care n-avea nici cea mai neînsemnată calitate care să te facă să-i uiţi defectele. Dar el o prinse de braţ.

- încetează să mai faci mutre! Am făcut un târg, da? Ştii bine de ce vreau să mă căsătoresc cu tine. în plus, adăugă el maliţios, poate că n-o să-ţi displacă atât de mult precum crezi. N-am să-ţi cer nimic şi vei avea o viaţă foarte uşoară. Mă întorc la Monterey la sfârşitul săptămânii. Acolo mă simt acasă.

Ochii verzi ai lui Shannon se măriră, surprinşi.

- Vrei să spui că nu vom locui aici?

- Foarte puţin timp. Eu nu suport mulţimea. Proprietatea mea se află în afara oraşului, se întinde pe opt hectare, pe malul oceanului. Sunt sigur că o să-ţi placă.

Ea rămase stupefiată. Abia îl cunoştea. Nu prevăzuse că va trebui să plece din casa ei. De altfel, ştiuse ea oare cu exactitate la ce să se aştepte? Nu. La orice în afară de asta. îşi coborî privirea şi îşi fixă mâinile.

- Nu mai face mutra asta atât de amărâtă, zise el sec fără să încerce să înţeleagă motivul neliniştii ei. Jarod nu se va mai întoarce niciodată aici. Ştie foarte bine că ar fi respins sau arestat. Acum vei fi soţia mea, chiar dacă numai cu numele, şi n-am să te las să-l jeleşti în prezenţa mea.

- Dar nu-l jelesc! strigă ea indignată.

Şi acesta era adevărul. De când apăruse Roman în viaţa ei, nici o clipă nu se gândise cu dragoste la Jarod.

- Pur şi simplu, nu m-am gândit că voi pleca. Aici sunt acasă şi mă simt bine. Şi apoi... cine să se ocupe de casă? Vei găsi pe cineva, dacă vrei s-o păstrezi. Ti-am mai spus că mariajul nostru va dura atât cât vei vrea tu. De ce n-ai continu

*a**Capitolul* 1

- Iată-i pe tatăl meu şi pe soţia sa, zise Roman punându-şi o mână pe umărul lui Shannon. Ei locuiesc aici.

La această veste, inima lui Shannon încetă să mai bată.

- Intraţi! Intraţi! zise tatăl lui Roman. Fiule! Nu te aşteptam să vii înainte de două luni. Imediat va fi servită cina.

În timp ce vorbea, ochii lui cenuşii o examinau pe Shannon care, aruncându-i o privire înţelese foarte bine de ce se îndrăgostise Elleen de el.

Rome Morgan era, înainte de toate, un bărbat distins. Avea un păr negru bogat, uşor grizonat, era înalt, suplu şi bronzat. Hainele îi puneau în valoare silueta perfectă iar privirea îi era vioaie şi caldă. Emana un fel de vitalitate animalică. Era un bărbat plin de farmec care inspira încredere. Fără să-i poţi preciza vârsta, cu înfăţişarea lui tinerească, asemănarea cu Roman era izbitoare.

Elleen, mai frumoasă şi mai blondă ca niciodată, purta un sari alb. îl privea consternată pe Roman. Lui Shannon i se păru că ai fi putut să tai cu cuţitul tensiunea ce domnea în această încăpere, într-atât era de greu de suportat.

- Rome, zise Roman, ţi-o prezint pe soţia mea, Shannon.

Socrul ei o salută galant.

- Văd că ai făcut o alegere excelentă, fiule, zise el pe un ton plin de convingere, fără să pară deloc surprins, ca şi cum întoarcerea neaşteptată a lui Roman, şi căsătorit pe deasupra, era lucrul cel mai natural din lume.

Şi punându-şi amândouă mâinile pe umerii lui Shannon o sărută pe obraji. Fără să-i dea drumul, o întoarse spre Ellen şi spuse:

- Shannon, dă-mi voie să ţi-o prezint la rândul meu pe tânăra şi frumoasa mea soţie, Elleen. Şi noi ne-am căsătorit abia de vreo două săptămâni.

Elleen n-ar fi fost mai încremenită şi mai palidă nici dacă ar fi primit o palmă.

- încântată de cunoştinţă, zise ea printre dinţi, fără să menţioneze că se cunoscuseră deja.

Shannon îi zâmbi forţat.

- Şi eu... sunt încântată, murmură ea politicos.

Elleen nu mai spuse nimic, şi Rome o aşeză pe Shannon alături de el. Roman nu avu altă soluţie decât să se aşeze lângă Elleen, în faţa tatălui său şi a soţiei sale.

- Mă bucur că ai făcut pasul acesta, băiete, începu Rome. De data asta, te întorci aici definitiv? Fără îndoială că fata asta delicioasă o să te îndemne să te stabileşti într-un loc...

Lui Shannon îi venea greu să-şi imagineze că Rome o sedusese şi o furase pe „prietena" fiului său. în plus, faptul că el locuia în casa lui Roman - dacă era într-adevăr a lui - nu părea să confirme ura pe care ea o bănuise că ar fi existat între ei.

Când se întoarse spre soţul său, observă că acesta o privea în timp ce ea îl examinase pe tatăl lui.

- Da, Rome, am venit aici definitiv, declară el, şi sunt convins că fermecătoarea mea soţie va şti să mă ţină pe loc. Cum să mai simt nevoia să mă mişc neîncetat cu o astfel de comoară în viaţa mea? Fără să mai la socoteală, adăugă el pe un ton ironic, minunata mea familie.

Fără ca Shannon să înţeleagă cum de putea familia în chestiune să nu priceapă aluzia, Rome izbucni în râs şi ridică paharul.

- Bine zis, băiete! Asta merită un toast! Aşadar, în sănătatea noastră! Fie ca familia noastră să fie puternic unită!

Văzând un zâmbet luminând fugar faţa lui Roman, Shannon ridică şi ea paharul. Ce naiba o fi fost în mintea lui de o obliga să locuiască împreună cu fosta logodnică şi cu tatăl său?

Observă că Elleen nu participase la aceste urări de fericire, şi că nimeni nu părea să-i dea atenţie. O văzuse doar zâmbind maliţios, dar ochii ei, fixând-o pe Shannon, rămăseseră reci.

- Cum ţi-au mers treburile în sud? îl întrebă Rome pe fiul său, cu un aer foarte interesat.

- Foarte bine. Am pictat-o iarăşi pe Lena Lanet. îţi aminţeşti de ea, cu siguranţă, nu?

Râzând complice, ca şi cum ar fi împărtăşit un secret cu fiul lui, Rome îi făcu cu ochiul soţiei sale care făcu o mutră acră.

- Cum ar putea fi uitată Lena Lanet?

Se pare că Elleen o cunoştea şi ea pe Lena Lanet, dar acest lucru era explicabil din moment ce şi ea fusese modelul lui Roman.

- Ai pozat goală pentru Roman? întrebă ea brusc, pe un ton mieros. Oh, dar ce proastă sunt! se grăbi ea să adauge, mai este oare nevoie să întreb? Fără îndoială că aşa te-a cunoscut!

Shannon se strădui să rămână calmă.

- Nu, n-am pozat goală pentru Roman. A închiriat un apartament în casa mea. Bineînţeles, n-aveai de unde să ştii. Eu însă te-am văzut ieşind de la el în fugă, într-o seară, dar eram pe terasă şi nu m-ai remarcat.

De îndată ce tăcu, îşi dădu seama că tocmai comisese o gafă cumplită. Elleen părea că fusese lovită în creştetul capului iar fermecătorul zâmbet al lui Rome se evaporă instantaneu, ceea ce îl făcu să semene şi mai mult cu fiul său. Doar Roman părea amuzat.

- Ai fost la Newport Beach în acelaşi timp cu Roman, draga mea? întrebă Rome implorând-o parcă din priviri să-i afirme contrariul.

El abia se mai stăpânea şi Shannon îşi dădu seama că înfăţişarea lui veselă ascundea de fapt acelaşi caracter înfierbântat ca al fiului său. Elleen zâmbi uşor de parcă ar fi cerut înţelegere şi indulgenţă.

- Dar, dragul meu, ştii bine că m-am dus la Los Angeles să-i fac o vizită mătuşii Mary! Şi nu puteam să mă duc în sud fără să trec să iau cina la restaurantul nostru favorit... Doar ai insistat să mă distrez în timp ce tu erai în Kentucky. îţi imaginezi surprinderea mea când l-am întâlnit pe Roman în restaurant! Când m-a invitat să-i văd apartamentul, nu puteam totuşi să-l refuz, nu-i aşa? Şi apoi, se pare că-l amuză grozav ideea că are o mamă vitregă atât de tânără!

Din nou râse uşor, dar de data asta râsul parcă i se oprise în gât. Apoi continuă:

- Şi mă întreb de ce nu mi-a prezentat-o atunci pe Shannon, dacă tot locuia la ea... Oare se ascundea?

Fu rândul lui Shannon să se simtă stânjenită şi să roşească. Elleen povestise toate astea cu atâta abilitate! Era adevărat că ea se ascunsese când o auzise bătând în uşa lui Roman şi, mai târziu, izbucnise în plâns. Incapabilă să găsească un răspuns, se mulţumi doar s-o fixeze cu privirea.

- înţeleg, zise Rome sec.

Se vedea bine că nu putea fi păcălit. îşi apucă furculiţa şi începu să mănânce.

- Mmmm... Va trebui s-o felicit pe Carlota pentru frigăruile astea. Sunt delicioase. Nu le lăsa să se răcească, dragă.

Furia lui părea să fi trecut la fel de repede pe cât apăruse, dar Shannon avea sentimentul că Elleen nu scăpase numai cu atât. Rome începu să povestească despre călătoria lui şi despre o cursă de cai la care participase; Roman şi Elleen intrară imediat şi ei în discuţie dar comentariile acesteia din urmă erau poate un pic cam entuziaste şi vioaie. Nepricepându-se nici la cursele de cai şi necunoscând nici Kentucky, Shannon se mulţumi să asculte zâmbind politicos.

Când fu adusă şi budinca, se simţi uşurată, neavând altă dorinţă decât să iasă din această încăpere şi să fugă în camera ei. Simţea că nu era pregătită pentru tot ce însemna un an de căsnicie cu un bărbat care nu dorea altceva decât să-şi satisfacă o răzbunare. Şi, pur şi simplu, nu-i venea să creadă că Elleen şi Rome locuiau împreună cu Roman. Era de neconceput! Trebuia să fii masochist ca să suporţi s-o vezi pe cea pe care o iubeşti cu un altul, în propria ta casă. Poate că totuşi Roman o dorea pe Elleen cu orice preţ, sau poate spera s-o înnebunească?...

- Noi am făcut o călătorie lungă, zise în sfârşit Roman. Shannon?

El se ridică, îi întinse mâna şi, de data asta, ea fu bucuroasă să-l urmeze. Venind lângă ea, o cuprinse de mijloc şi o strânse cu un gest posesiv.

- Eşti obosită, draga mea? murmură el sărutând-o pe frunte.

Shannon se enervă când îşi simţi inima tresăltând în piept, şi
se strădui să-şi ia la revedere cât mai natural.

- Noapte bună, Rome. Noapte bună, Elleen! zise Roman adresându-le un salut rapid din cap.

- Noapte bună, repetă şi Shannon ca un ecou. Mă bucur foarte mult că v-am cunoscut.

- Şi eu sunt foarte bucuros, răspunse Rome cu un zâmbet larg. Suntem încântaţi să te primim în familia noastră, nu-i aşa? zise el întorcându-se spre Elleen.

Aceasta zâmbi crispat.

- Bineînţeles. Este o adevărată bucurie! afirmă ea, dar Shannon se înfioră la gândul că Elleen o considera duşman.

Tinerii căsătoriţi urcară la primul etaj unde Roman îi deschise uşa lui Shannon. Văzând că o urmează, ea se întoarse brusc.

- Camera ta unde este?

- Camera noastră este aici, răspunse el impasibil.

- Oh, nu! în nici un caz. Vreau o cameră numai a mea. Cu siguranţă va fi posibil într-o casă atât de mare... unde sunt cel puţin vreo zece dormitoare...

- Sunt şapte apartamente separate, o corectă el. Dar acesta este al nostru. Aminteşte-ţi că ţi-am cerut să te porţi ca într-o căsătorie normală. Trebuie deci să împărţim acelaşi dormitor şi acelaşi pat.

- Nu vreau! exclamă ea. Nu poţi să mă obligi să trăiesc un an de zile aici, în nişte condiţii imposibile. Tu nu mi-ai dat toate detaliile. Oh! Şi la urma urmei, o să-mi găsesc singură o cameră.

îi întoarse spatele şi se îndreptă hotărâtă spre uşă. El însă o prinse de umeri şi o obligă să se întoarcă.

- Este chiar atât de chinuitor pentru tine? şopti el încet, luând-o pe neaşteptate.

- Da! îi replică ea ridicându-şi capul cu trufie.

El fusese cel ce afirmase că mariajul lor va fi doar de faţadă. Nu-şi dorea o soţie adevărată şi ea nu vedea în acest caz necesitatea de a împărţi patul cu el. Şi apoi, ea ştia bine că-l dorea şi constatase lucrul acesta chiar azi-dimineaţă, când se trezise lipită de el...

- Bine, declară el pe un ton aspru. Ai fi putut refuza această căsătorie de îndată ce ne-am întors din Mexic, dar în momentul acela nu te interesau amănuntele. Jarod te lăsase baltă... Erai foarte disponibilă! Ai acceptat să-ţi petreci un an cu mine. Crezi că acum am să te las să pleci?

- Nu-mi vorbi mie ca şi cum mi-ai fi făcut o favoare, domnule Morgan! îi replică ea pe un ton tăios. Nu mi-ai făcut nici o favoare căsătorindu-te cu mine. Eu sunt cea care ţi-am făcut ţie o favoare, îţi aminteşti? Nu numai eu am fost lăsată baltă!

în ochii lui licări o luminiţă amuzată, ceea ce o scoase şi mai mult din sărite pe Shannon.

- Şi ai neglijat să-mi spui că fosta ta iubită locuieşte aici, lângă tine! Nu mi-ai spus că împarţi această casă cu tatăl tău şi cu ea!

- Ce importanţă are? zise el. De când m-am născut, am locuit întotdeauna împreună cu tata.

- Mama ta unde este? întrebă ea deodată. Nu ţi-ar plăcea ca şi ea să locuiască aici?

- Mama a murit când eu aveam şapte ani, zise Roman. Şi tatăl meu nu locuieşte aici pentru că eu aş avea nevoie de el, ci pentru că simt că am o oarecare responsabilitate faţă de el. Mama mi-a lăsat doar mie casa.

Shannon îşi simţi obrajii în flăcări.

- îmi ... îmi pare rău pentru mama ta. Cum a murit?

- într-o seară, târziu, eu am fugit călare pe unul din caii noştri, şi mama a fost înnebunită de grijă. A plecat împreună cu ceilalţi să mă caute şi a fost aruncată de pe cal. A murit pe loc. Tata a dat toată vina pe mine. Din ziua aceea, el şi cu mine avem nişte relaţii amestecate, de ură şi dragoste în acelaşi timp. El s-a recăsătorit de două ori, aleargă după toate fustele. S-a căsătorit cu Elleen pentru că credea că eu o iubesc. Casa asta este singurul lui cămin, şi decât să-l văd mereu că vine şi pleacă fără încetare, i-am propus să locuiască aici cu noua lui soţie.

- Oh! Roman, murmură ea prinzându-i spontan braţul într-un gest de compasiune. Tot ce-mi spui este atât de trist! Tu n-aveai de unde să ştii ce i se va întâmpla mamei tale...

- Scuteşte-mă de mila ta, te rog.

Ea îi apăsă totuşi uşor braţul, sperând să-l liniştească.

- De aceea eşti atât de aspru, Roman? şopti ea, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi şi tremurând de emoţie şi durere pentru băieţelul de odinioară. Cred că n-ai avut o viaţă prea veselă, cu ura pe care ţi-o purta tatăl tău.

- Ura tatălui meu nu-l priveşte decât pe el. Este şi el doar un biet om care a suferit. Eu îmi trăiesc viaţa aşa cum vreau.

Brusc, o trase spre el şi, mângâindu-i părul, îşi lipi buzele de ale ei. Shannon nu făcu nici un gest ca să-l respingă şi se lăsă îmbrăţişată, în timp ce sărutul devenea din ce în ce mai intens.

- îmi pare rău, zise el încet îndepărtându-se. N-ar fi trebuit să fac asta... dar n-am putut rezista. Vezi ce mi se întâmplă când te văd atât de vulnerabilă? N-ar trebui să-ţi iroseşti mila cu mine.

El respira puternic şi Shannon încerca să-şi recapete suflul. Inima îi bătea violent. Lui îi părea rău, pentru că ea nu era cea pe care o iubea. Aceasta era jos cu un altul...

Ştia foarte bine toate astea şi totuşi era de ajuns ca el să-şi lipească buzele de ale ei pentru ca ea să simtă că se pierde... De ce, în faţa lui, ea era împărţită între dorinţă şi furie? De ce simţea nevoia să se ghemuiască la pieptul lui, lăsându-l să facă din ea ce voia? îşi trecu limba peste buzele uscate. Orgoliul îi cerea să-i răspundă cât se poate de dur.

- Fii sigur că n-am să-mi mai irosesc mila pentru tine, dar ai grijă şi nu-ţi irosi nici tu sărutările cu mine! îşi plecă privirea ca să-şi ascundă stânjeneala. Nu te folosi de mine ca s-o înlocuieşti pe femeia pe care o iubeşti, Roman.

Aşa! Spusese tot ce avea pe suflet. Dar, în fond, nu era asta singura obiecţie? se întrebă cu un fel de groază.

- Tu crezi că nu eşti altceva decât o înlocuitoare? o întrebă el încet, cu o voce tremurată.

- Da, aşa cred. Mi-ai spus doar dinainte că mă aduci aici ca s-o descurajezi pe Elleen, îţi aminteşti? Dar nu ştiam că vei fi atât de aproape de ea. Vreau să spun, din punct de vedere geografic... Mori de dorinţa de a te afişa sub nasul ei cu altă femeie numai pentru că s-a căsătorit cu tatăl tău.

- Nu-ţi face tu griji de ce mor eu de dorinţa de a face sau nu. Joacă-ţi rolul de soţie iubitoare şi eu am să te las în pace.

- Sper! strigă ea.

- Vrei să chem pe cineva să te ajute să-ţi desfaci bagajele?

- Nu, mulţumesc. Pot s-o fac şi singură. Dacă trebuie totuşi să împart camera asta cu tine, arată-mi doar unde să-mi pun lucrurile.

El deschise şifonierul lat.

- Jumătatea dreaptă va fi a ta, declară el sec. Eu voi încerca să mă înghesui în partea cealaltă.

îşi duse valizele în faţa şifonierului şi începu să-şi agaţe hainele în jumătatea stângă ce-i rămăsese lui.

Shannon şi le despachetă pe ale ei. La un moment dat, îi atinse braţul cu cotul şi imediat avu o senzaţie de arsură. Se simţea extrem de tulburată. Era adevărat că scena aceasta avea un oarecare iz de intimitate... Se dispreţui pentru gândurile astea absurde şi oftă. Anul acesta promitea să fie lung şi plin de încercări...

Roman îi spuse că ea putea să folosească şi cele trei sertare de sus ale comodei. Apoi, întinzându-se pe pat, o privi cu atenţie aranjându-şi lenjeria. Felul în care el o examina în mod deliberat o exasperă. încercând să strecoare într-un sertar câteva slipuri în culori vii, roşi ca focul atunci când îi căzu pe jos unul, tocmai cel mai garnisit cu dantele.

Roman sări din pat, îl luă de jos şi începu să-l învârtă obraznic pe degete.

- Foarte drăguţ, comentă el.

Recuperându-şi imediat obiectul, ea îi replică tăios:

- N-ai nimic altceva mai bun de făcut decât să mă priveşti despachetându-mi hainele?

El făcu „nu" din cap, cu un zâmbet larg, ironic.

- Mi se pare foarte interesant ce faci.

- Ah! Uitasem că nu ai prea des ocazia să vezi femei îmbrăcate!

- Am mai mult decât mi-aş dori, murmură el plimbându-şi încet privirea pe chipul ei.

- Eşti într-adevăr îngrozitor! strigă ea aruncându-i slipul în faţă fără să-şi dea seama ce face.

îngrozită, văzu ce făcuse abia când el îl prinse din zbor.

Cu obrajii în flăcări, îşi luă o cămaşă de noapte şi un halat şi se duse în baie. Era pierdută dacă se dădea în spectacol în faţa lui, şi la fel va fi şi dacă va împărţi acelaşi pat fără să lupte.

După ce îşi termină toaleta, se întoarse în cameră, gata de orice ca să poată dormi singură în pat. Dar constată cu surprindere că Roman nu era aici.

După ziua aceasta grea şi după noaptea nedormită, simţea că pică de somn. Se aşeză pe pat, luptându-se să-şi ţină ochii deschişi în aşteptarea întoarcerii lui Roman. Dar timpul trecea şi el nici gând să vină. Poate că se hotărâse să doarmă în altă parte? Şi ei îi era atât de somn! începu să dea la o parte cuverturile, apoi îi veni o idee...

îşi scoase halatul şi se înfăşură în cuvertură fără s-o strângă prea tare în jurul ei ca să poată dormi comod. Astfel protejată, se prăbuşi pe pat, trăgând cearşafurile peste cuvertura ei scut. Câteva clipe mai târziu, adormi, crezându-se în siguranţă în coconul ei. Nu-l auzi când intră. Mai întâi simţi că cineva dă la o parte cearşafurile. Dar când Roman apucă de un capăt cuvertura, trăgând cu putere, ea se rostogoli afară din „cuib". Deschise ochii, îngrozită, şi se trezi în faţa lui Roman care râdea în hohote, cu capul dat pe spate. Dar brusc, redeveni serios.

- Am spus că vom împărţi acest pat, şi asta vom face. Vom dormi ca două persoane normale.

- Eu sunt absolut normală, îi aruncă ea. Dar de tine nu garantez! Şi refuz să împart acest pat cu tine!

înainte ca ea să aibă timp să protesteze, el se strecură alături şi, ţinând-o cu un braţ, trase cuverturile peste ei.

- Mi-e somn, zise el imobilizând-o. Aşa că, acum potoleşte-te.

Shannon nu mai simţea deloc nevoia să lupte. Era atât de
obosită, şi patul era atât de moale! încremenită ca o statuie alături de el, încercă să-şi ţină pleoapele deschise care însă, trădătoare, se închiseră fără voia ei, în timp ce căldura trupului lui Roman o învăluia. De îndată ce el va adormi, ea va pleca din pat. El nu putea s-o oblige să-şi petreacă noaptea aici, în patul lui!

Lumina zilei intra în valuri în încăpere când ea deschise ochii pentru a-i închide imediat la loc. încă somnoroasă, se ghemui şi mai mult sub cuvertură. Simţea pe spate o ploaie de sărutări şi oftă de plăcere. O mână îi atinse sânii şi ea se înfioră. în timp ce mângâierea devenea mai insistentă, o cuprinse o senzaţie puternică de căldură şi tot corpul îi fremătă. Roman era strâns lipit de ea. Aşadar, până la urmă dormise cu el! îl privi pe furiş şi constată că el avea ochii închişi. Dormea... şi nici măcar nu ştia că o mângâie!

Shannon suspină uşor. Se simţea atât de bine alături de el încât ar fi rămas cu dragă inimă. Dar nu voia ca el s-o găsească în braţele lui când se va trezi şi nici să afle câtă plăcere simţea lângă el. Se desprinse din îmbrăţişarea lui şi se refugie pe marginea patului. Era prea devreme ca să se scoale şi oricum nu cunoştea casa. Rămase deci întinsă aici, fără să se mişte, şi până la urmă adormi din nou profund.

Când se trezi a doua oară, Roman deja se sculase. Ea se ridică în coate, privi în jurul ei, dar el plecase. Ceasul deşteptător de pe noptieră arăta ora opt.

Făcu un duş şi îşi puse blugii şi un tricou roşu mulat, hotărâtă să-l poarte fără sutien. îşi perie viguros părul aşa cum făcea de obicei, se pieptănă şi apoi se privi cu un ochi critic în oglindă.

Nu era deloc pregătită s-o înfrunte pe Elleen Morgan în dimineaţa asta. Evenimentele din ultimele zile, adăugate şocului provocat de laşitatea lui Jarod, o terminaseră. Se gândi din nou la cele douăsprezece luni de chin pe care le trăise şi în timpul cărora se rugase fără încetare ca el să se întoarcă teafăr, şi în vremea asta el era în braţele unei brune *senorita...* Voia să-l uite pe Jarod. Şi totuşi, datorită lui ea se afla aici. în realitate, nu-i dispărea complet din minte decât atunci când era în braţele lui Roman. Atunci, nimic nu mai exista. îşi scutură capul; trebuia ca de acum să evite asta cu orice preţ, pentru că mândria ei era cumplit de rănită doar la gândul că ar putea să se dăruiască unui bărbat care iubea pe alta.

îşi puse o pereche de mocasini din piele moale şi ieşi din cameră, oarecum stânjenită în această casă necunoscută. Nici un zgomot... Nici un semn de viaţă, nici pe scară nici în hol. Se îndreptă spre sufragerie de unde se auzeau voci. împinse uşa, intră şi exclamă veselă: - Bună dimineaţa!

Se retrase însă imediat, surprinsă, şi se agăţă de clanţa uşii. Elleen şi Roman erau în picioare lângă masă. Ea îl ţinea de mijloc, îşi pusese capul pe pieptul lui şi îi şoptea ceva la ureche. Văzând-o pe Shannon, Roman se desprinse dar deja soţia lui văzuse destul... Avea acum dovada absolută că el n-o adusese aici doar în scopul de a o

descuraja pe Elleen. Dintr-o dată, Shannon fu dureros de conştientă de adevăratul motiv pentru care el o voia aici. N-avea de gând să descurajeze pe nimeni ci pur şi simplu s-o înnebunească pe Elleen, s-o facă geloasă pe această frumuseţe blondă şi rece. Fără îndoială că voia să se răzbune - dar
0 voia şi pe Elleen!

- Eşti foarte matinală, zise el pe un ton dulceag, nicidecum jenat că fusese surprins în braţele lui Elleen.

- Prea matinală, îi replică ea, sau poate nu îndeajuns. Se pare că voi v-aţi început bine ziua fără mine.

Buzele senzuale şi roşii ale lui Elleen se întinseră într-un zâmbet arogant şi ochii ei albaştri străluciră de plăcere.

- Am să-i spun Carlotei să-ţi pregătească micul dejun, zise el, neluând în seamă expresia ironică a tinerei sale mame vitrege. Vino cu mine. Am să ţi-o prezint.

- Nu te deranja. Am impresia că eşti prea ocupat ca să ai grijă şi de soţia ta.

în zadar încerca Shannon să-şi ascundă disperarea. Era pentru a doua oară în această săptămână când îl surprindea pe bărbatul care trebuia să fie al său în braţele altei femei. Bineînţeles, ştiuse întotdeauna că el o iubea pe Elleen, dar, fără să ştie prea bine de ce, crezuse totuşi mereu că el chiar voia să scape de ea aşa cum îi spusese. Era o prostie că-l crezuse, fireşte, şi ar fi trebuit să fie mai perspicace. Dar ce importanţă mai avea? Ştia că el nu se căsătorise cu ea din dragoste, iar ei nici măcar nu
1se părea simpatic. Putea să iubească pe cine dorea el, puţin îi păsa... dar nu, toate astea nu-i erau indiferente deloc, şi nimeni pe lume nu putea s-o ajute. în faţa unei asemenea neputinţe o cuprinse furia.

Observă că trăsturile lui Roman se aspriseră, şi îşi aminti că el insistase asupra rolului de tânără soţie fericită pe care ea trebuia să-l joace. Cum să facă asta dacă el n-o ajuta? La urma urmei, orice tânără soţie ar fi suferit dacă şi-ar fi văzut soţul în braţele alteia. Şi tocmai el ceruse să salveze toate aparenţele unei căsătorii din dragoste!

El îşi trecu un braţ pe după mijlocul ei, îi zâmbi larg şi îi spuse fără nici un pic de căldură:

- Vino să ţi-o prezint pe Carlota, draga mea. Am impresia că te-ai întristat că nu m-ai găsit lângă tine când te-ai trezit... Ce posesivă eşti! Unde ţi-a dispărut zâmbetul? o ironiză el.

- Păi, îi replică ea pe un ton batjocoritor, sunt sigură că l-am văzut pe undeva acum o clipă! ah, da! era pe buzele lui Elleen. Mă înşel cumva?

Preţ de o secundă, chipul lui Roman exprimă surprindere, apoi îi răspunse repede:

- Vino, dragă. Doar nu eşti geloasă?

Zâmbi amuzat, în timp ce Elleen radia satisfăcută. Shannon se străduí să pară indiferentă.

- Mă măguleşti, replică ea pe un ton mieros.

îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă, dar el o ajunse din urmă şi o prinse de mână.

- Nu fi nesuferită, dragostea mea, zise el pe un ton prefăcut vesel.

Şi îşi accentuă strânsoarea ca s-o aducă înapoi în sufragerie şi s-o conducă spre bucătărie. Fără tragere de inimă, Shannon îl urmă în încăperea luminoasă unde îşi făcea de lucru o femeie mexicană grăsuţă şi cu o faţă prietenoasă.

- *Buenos dias,* zise ea pe un ton vesel. Ce zi frumoasă!

Shannon zâmbi crispat.

- Da, răspunse ea, este o zi foarte frumoasă.

- Carlota, ea este Shannon, soţia mea, îi explică Roman. I-ar plăcea să guste ceva din delicioasele tale bucate.

- *Muy bien, senora!* Ia să mă gândesc! De ce aţi avea poftă? Sau vreţi să fie o surpriză? *Si?*

- Da, să fie o surpriză, încuviinţă Shannon gândindu-se că una în plus, una în minus... ce mai conta...

Carlota îşi puse mâna dolofană pe umărul ei.

- Mergeţi la masă şi aşteptaţi. Eu vă pregătesc *pronto* surpriza!

întoarsă în sufragerie, Shannon fu bucuroasă să constate că
Elleen plecase. N-ar fi putut să mai înfrunte o dată aerul ei înfumurat.

Roman bău o gură de cafea şi îşi întoarse ochii cenuşii spre soţia lui.

- Nu m-ai lăsat să-ţi explic în legătură cu Elleen...

- Ce ai de explicat? îi tăie ea vorba. De ce trebuie să te justifici că ai ţinut-o în braţe pe femeia pe care o iubeşti?

- Shannon...

- Uită asta, te rog. Dacă nu vezi nici un inconvenient, n-aş vrea să-ţi ascult explicaţiile. Dar vreau să-ţi cer totuşi un serviciu: când vei avea nevoie de o femeie în patul tău, ia-o pe Elleen!

Chiar în clipa aceea, intră Carlota.

- Cafea? *Con leche?* întrebă ea punându-i în faţă o ceaşcă aburindă.

- Da, mulţumesc, răspunse Shannon.

Carlota îi zâmbi binevoitoare şi ieşi.

- După micul dejun, vom face împreună turul proprietăţii, propuse Roman.

Ea îl privi mai atent şi i se păru că este mai puţin distant şi mai amabil. Se simţea oare vinovat din cauza Elleenei? Nu, nu era asta... Vinovăţia părea să fie un sentiment străin acestui om. Când îl surprinsese împreună cu Elleen, el nu păruse deloc stânjenit. Ar fi vrut şi ea să fie în stare să afişeze acest aer dezinvolt.

- N-aş vrea să-ţi creez neplăceri, răspunse ea.

El zâmbi zeflemitor.

- Ce vorbeşti?

Ea era pe punctul să-i răspundă când apăru iarăşi Carlota.

- *Huevos rancheros,* zise ea punând în faţa lui Shannon o farfurie. Sper să vă placă.

- Sunt sigură, murmură ea privind apetisanta omletă.

Gustă din ea. Pe cât era de frumoasă pe atât era de bună şi o felicită pe bucătăreasă.

- Este foarte, foarte bună!

- Bine, bine, zise Carlota râzând. O să vă hrănim bine, o să vă facem să semănaţi cu unul dintre modelele lui Roman, *si?*

Desenă în aer un contur, le făcu cu ochiul şi diapăru în bucătărie.

Pofta de mâncare a lui Shannon se evaporă instantaneu, şi lăsă să-i cadă furculiţa în farfurie. Hotărât lucru, nu va scăpa niciodată de femeile lui Roman... Şi ea nu voia pentru nimic în lume să facă parte din clanul lor!

- Ceva nu este în regulă? o întrebă Roman.

Roşind la gândul că el îi ghicise cu siguranţă gelozia atunci când bucătăreasa pomenise de modelele lui, murmură:

- Nu, nu... Totul este-n regulă!

După micul dejun, vizitară casa. Aceasta era splendidă, şi Shannon se extazie peste tot în afară de apartamentul lui Rome şi Elleen. Ei nu erau aici dar cu toate astea, ea nu reuşi să admire interiorul.

O găsiră pe Elleen făcând plajă pe veranda însorită, cu o carte în mână. Chiar dacă locul era foarte adăpostit şu cerul senin, nu era decât nouă dimineaţa şi încă era răcoare. Fără să ia în seamă aerul rece, frumoasa blondă era întinsă pe un şezlong, îmbrăcată cu un minuscul bikini croşetat. Când se întoarse, îl privi pe Roman foarte sigură pe ea, dar acesta nu lăsă să se vadă nici o emoţie. „Bineînţeles, gândi Shannon, este obişnuit să vadă nuduri, şi pe acesta în mod deosebit". Dar cum putea să fie atât de indiferent în faţa celei pe care o dorea? Aceştia doi jucau într-adevăr un joc periculos.

- Soarele este destul de cald? întrebă el.

Elleen zâmbi languros.

- Da. întotdeauna mi-a plăcut să simt căldura pe piele. Dacă tot vizitaţi casa, de ce nu rămâneţi o clipă cu mine? propuse ea aruncându-i o privire galeşă lui Roman. Se întoarse apoi spre Shannon şi continuă: Amândoi.

- îmi pare rău, îi răspunse el. Am de lucru. Şi apoi, eu nu i-aş permite niciodată soţiei mele să se plimbe goală cum faci tu. Sub nici un pretext!

înconjurându-i umerii lui Shannon cu braţul, o făcu să intre în casă.

Auziră în urma lor un strigăt indignat, apoi un zgomot surd: Elleen aruncase cartea de perete. Prea stupefiată ca să mai facă vreun comentariu, Shannon se lăsă condusă în splendidul parc. în depărtare, se auzea vuietul valurilor spărgându-se de mal.

Străbătură aleile şi Roman îi arătă atelierul lui, o clădire mare, modernă, cu două etaje, şi ceva mai departe, grajdurile.

- După ce voi termina astăzi de pictat, am să te duc să facem turul complet. Oceanul este la doar trei sute de metri de celălalt capăt al parcului. într-o zi, vom explora stâncile ce coboară spre mare. Sunt nişte trepte săpate în stâncă şi duc spre un golfuleţ adăpostit.

- Va fi într-adevăr plăcut...

- Acum, te duc înapoi acasă. îmi pare rău că trebuie să-mi neglijez tânăra soţie, dar munca mea nu poate să aştepte. Tabloul la care lucrez trebuie să fie perfect până în cele mai mici detalii, şi n-aş vrea să-mi pierd inspiraţia...

Pentru o clipă, pe Shannon o cuprinse un val de gelozie. Se întrebă cine oare îi poza pentru această pânză şi ce anume avea extraordinar acest model. îşi alungă însă gândul; ce-o interesa pe ea?

întorşi acasă, el i-o prezentă pe Nora, menajera, o femeie robustă cu părul cărunt şi cu o înfăţişare prietenoasă. Le lăsă împreună şi se întoarse la atelierul lui de unde nu mai apăru nici

Capitolul 8

Carlota se apropie de masă.

- *Buenos dias!* exclamă ea cu exuberanţă. Vreţi să vă aduc micul dejun? Şi astăzi, încă o surpriză?

Shannon râse cu plăcere. Nu ştia dacă ar mai putea suporta o altă surpriză după cea pe care i-o făcuse Elleen, dar dădu din cap afirmativ, cu convingere.

- Este amuzant, nu? zise Carlota râzând şi ea.

Pornise spre bucătărie când se opri brusc şi se întoarse.

- Ah! Era să uit! Roman m-a rugat să vă spun că va lucra toată ziua. Dar vă puteţi duce la atelier, dacă vreţi. Dacă nu, urmează să vă vedeţi la prânz.

- Mulţumesc, Carlota.

Shannon se juca distrată cu şerveţelul. Se va duce oare la atelier, să vadă ce anume îl ţinea atât de ocupat pe Roman? Nu... Nu voia să-l vadă pictând femei goale. Pe de altă parte, ce-o să facă astăzi? Habar n-avea.

Deodată, în spatele ei apăru Roman care se aplecă uşor ca să-i atingă obrazul.

- Bună dimineaţa, Shannon. Eşti superbă, în dimineaţa asta. Cum te simţi?

Luându-şi un scaun, se aşeză lângă ea.

- Oh, bună dimineaţa, Rome! Mă simt bine. Este atât de târziu încât am crezut că toată lumea a mâncat. Se pare că Roman deja pictează, iar Elleen tocmai a plecat de la masă.

Evită să spună în ce condiţii plecase de la masă soţia lui.

- Foarte bine, zise el apropiindu-se. Asta îi va da ocazia bătrânului tău socru să vorbească un pic cu tine.

îi zâmbi cu un aer complice şi ea remarcă faptul că el avea gropiţe în obraji.

- Nu eşti deloc bătrân!

Zâmbi văzându-i sclipirile din ochi. Era evident că îl speria gândul îmbătrânirii, şi de aceea lupta împotriva naturii cu mult succes.

- Mulţumesc, draga mea, murmură el cu o voce gravă, cu o privire învăluitoare. Este foarte drăguţ din partea ta să-mi spui asta, dar am totuşi aproape de două ori vârsta ta!

- Si a lui Elleen, adăugă ea.

Regretă însă imediat cuvintele rostite care aveau dintr-o dată un sens dispreţuitor pe care ea nu-l dorise.

- Ah, da! zise el râzând forţat. Dar iubitoarea mea soţie ştie mai multe despre viaţă decât îţi poţi imagina, sunt sigur. Trebuie să ai doar cu vreo doi ani mai puţini decât ea, dar pentru mine este incredibil să te văd atât de plină de prospeţime şi de vitalitate!

îi mângâie uşor obrazul. Surprinsă, ea întoarse capul. îşi aminti de ceea ce-i spusese Roman în legătură cu interesul pe care tatăl său îl arată femeilor, şi se întrebă ce căuta ea aici, în mijlocul acestui ciudat triunghi. Ce voia Roman de la ea? O credea atât de dibace încât să-l îndepărteze pe Rome de Elleen, pentru ca el s-o poată recupera? Era

îngrozită la gândul că acest bărbat între două vârste ar fi putut, dintr-o clipă în alta, să-i facă avansuri. Shannon crezuse într-adevăr că el o iubea pe Elleen, dar acum avea multe îndoieli în această privinţă. Se încruntă uşor, şi mână lui Roman se retrase.

- îmi pare rău, copila mea. N-am vrut să te sperii. Eşti foarte frumoasă, şi mă bucur că Roman te-a cunoscut.

Ea reuşi să murmure:

- Si eu mă bucur... Suntem foarte îndrăgostiţi unul de altul. Niciodată nu m-am gândit că mă voi mărita atât de repede.

Se gândi că, dacă prima ei frază era absurdă, cea de-a doua în schimb era foarte adevărată. Cu siguranţă că nu se gândise niciodată că se va mărita în asemenea împrejurări. începea să-şi dea seama că intrase într-o situaţie fără ieşire.

- Dacă Roman are de gând să picteze astăzi, dă-mi voie mie să te conduc să facem turul proprietăţii. Vrei, nu-i aşa?

- Călare?

- Da, călare, răspunse el râzând.

- Cred că Roman vrea să-mi arate el însuşi proprietatea, zise ea, sperând să-l descurajeze. Ieri am văzut deja o parte din ea.

Rome îi zâmbi larg.

- Va putea să-ţi arate mai târziu tot ce doreşte. Ce zici? Mergem? îţi convine pe la ora unsprezece?

- Vine şi Elleen cu noi? întrebă ea bâlbâindu-se.

- Nu, nu, zise el scuturând din cap ca şi cum întrebarea îl amuza. Elleen nu vrea pentru nimic în lume să călărească. Vom merge doar noi doi.

Ea căuta o scuză în timp ce el aştepta răspunsul. Shannon se gândi că nu era cu siguranţă o idee prea bună

să meargă cu el, mai ales fără să-i spună lui Roman. Va încerca el oare să flirteze cu ea? Nu, în nici un caz. Ea nu trebuie să-şi mai pună atâtea întrebări pentru că imaginaţia îi cam juca feste. Acum nu însemna că, dacă o prinsese de mână sau îi atinsese obrazul, tatăl lui Roman va merge mai departe!

Când acesta îi puse o mână pe umăr, instinctiv ea se îndepărtă puţin.

- Shannon, zise el încruntându-se, nu-ţi este frică de mine, nu-i aşa?

- Nu, fireşte că nu! exclamă ea râzând nervos. Doar că nu prea ştiu să călăresc, minţi ea, în speranţa că minciuna o va scoate din încurcătură.

Hohotul lui de râs umplu toată încăperea.

- Oh! Despre asta-i vorba? Ei bine, scumpo, eu pot să te învăţ în douăzeci de minute. Se ridică. Ne întâlnim aşadar la ora unsprezece.

Shannon întârzie la masă atât cât putu. N-avea nici un chef să se plimbe cu Rome dar în acelaşi timp nu vedea nici o cale să evite acest lucru.

Se ridică în sfârşit de la masă şi în timp ce îşi punea cizmele în camera ei, se gândi că reticenţa faţă de propunerea lui Rome venea din faptul că se temea să-l irite pe Roman. De unde această temere? Lui îi păsa atât de puţin de ea... De altfel, presupunând că l-ar fi interesat totuşi activităţile ei, ce era el pentru ea? Nu mai mult decât un soţ într-o farsă dar căruia îi promisese să joace cât mai bine rolul de soţie iubitoare. Si în cazul acesta, era bsolut normal ca ea să şi-l facă prieten pe tatăl lui.

Oftă exasperată, şi contemplă oceanul prin ferestrele mari. în fond, pentru ea era foarte important ce va gândi Roman. Trebuia să recunoască asta... ce simţea ea pentru

el? Era cu siguranţă foarte atrăgător - întotdeauna fusese conştientă de acest lucru. Si de curând, observase că el putea să fie mai uman decât lăsa să se vadă şi asta o impresionase.

Trebuia însă să nu uite că, chiar dacă îi purta numele, ea nu era aici decât un oaspete vremelnic. Viaţa ei lua o întorsătură atât de diferită de cea pe care şi-o visase... Se gândi însă atunci la copilăria lui Roman şi se întristă imaginându-şi-l pe copilul singuratic şi abandonat care trebuie să fi fost.

Contemplând valurile ce veneau să se spargă de mal, pierdu definitiv noţiunea timpului. Se întreba dacă va fi vreodată în stare să şi-l şteargă pe Roman din suflet. Va putea oare să dispară pur şi simplu, după ce el va fi terminat cu ea, şi să încerce să-şi cârpească la loc viaţa ca şi cum el n-ar fi făcut niciodată parte din ea?

Auzi paşi pe palier, şi îşi învinse până la urmă acest sentiment de depresie care era gata s-o doboare. Era aproape ora unsprezece. Probabil că Rome o aştepta deja. La urma urmei, o plimbare călare nu putea să-i facă decât bine.

El o aştepta în sufragerie, dar nu singur. Elleen era de faţă. Shannon îşi dori mai întâi ca ea să vină cu ei, astfel ca Rome să nu aibă posibilitatea să-i facă avansuri, dar văzând-o pe această femeie de o frumuseţe rece, atât de înfumurată şi de sigură pe ea, se răzgândi. Nu va putea s-o suporte, chiar dacă şi-ar fi dorit foarte mult. Elleen îi voia pe amândoi bărbaţi doar pentru ea şi astăzi nu se interesa de călărie decât pentru că Rome îi spusese probabil că Shannon vine cu el. Era evident.

- Gata? întrebă el ridicându-se.

Shannon dădu din cap şi se întoarse spre Elleen, aşteptând ca şi aceasta să se ridice, dar ea rămase aşezată. îi adresă lui Shannon o privire dispreţuitoare şi plină de subînţelesuri, care însă, uşurată că nu venea cu ei, îl urmă repede pe Rome afară.

- Să mergem! zise el luând-o de braţ. Grajdurile sunt la capătul aleii.

Shannon nu-i răspunse că Roman i le arătase deja. Din nenorocire, trecură chiar prin faţa atelierului.

- Vrei să-l anuţi pe iubitul tău soţ că mergem să călărim?

O întreba oare din amabilitate sau pentru a-l înfrunta şi mai mult pe fiul lui? Shannon n-ar fi putut să spună.

- Nu, răspunse ea.

Remarcă în ochii lui o licărire ciudată, şi de teamă ca el să nu-i interpreteze greşit refuzul, se grăbi să adauge:

- Nu vreau să-l deranjez.

- Ah! Din cauza asta? zise el ironic, ciupind-o de obraz ca şi cum s-ar fi jucat cu o fetiţă. Poate că nu vrei să ştie că eşti în compania unui bărbat bine în timp ce el lucrează?...

Ea se strădui să-şi ascundă exasperarea.

- De ce nu? răspunse ea grăbind pasul ca să se îndepărteze de atelier.

- Aşadar, îţi par într-adevăr seducător? insistă el.

- Soţul meu este cel mai seducător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, zise ea sperând să-l pună la punct. Si cum semănaţi atât de bine, nu pot decât să spun că eşti seducător.

- Mai mult decât Roman? întrebă el, foarte serios.

Chiar dacă el continua să zâmbească, Shannon îi văzu ochii cenuşii întunecându-se. în nerăbdarea lui, nu pierdea timpul ca să afle dacă o femeie era sensibilă la farmecul

său, chiar dacă era vorba despre nora lui. Este adevărat că nu te puteai aştepta ca un bărbat care îi furase logodnica fiului său să-i respecte căsnicia acestuia.

Shannon se opri ca să-şi elibereze braţul şi-l privi drept în ochi.

- Pentru mine, nici un bărbat nu este mai atrăgător decât Roman. El este singurul care m-a cucerit într-atât încât să accept să mă mărit cu el - şi asta doar la câteva zile după ce ne-am cunoscut.

Zâmbi uşor ca să întărească această declaraţie, sperând că el va înţelege mesajul. Vorbise pe un ton atât de sincer încât ea însăşi începea să creadă.

- Evident, spui asta pentru a descuraja pe oricine care ar îndrăzni să se apropie de tine, replică el trecându-şi din nou braţul pe sub braţul ei. Cu atât mai mult pe un biet bătrân prost şi romantic ca mine, pentru care fiecare fată frumoasă este ca o muzică dulce.

Râse cu poftă de propria lui remarcă, şi Shannon oftă uşurată la gândul că tocmai depăşise un moment care putea să se transforme într-o situaţie foarte neplăcută. Spera că pusese punctele pe i. Nu voia să mai fie pusă vreodată într-o astfel de încurcătură. Dacă se va repeta, cine ştie dacă va mai scăpa atât de uşor.

Ajunseră la grajduri unde el alese doi cai pe care-i înşeuă. Apoi îi dădu câteva explicaţii elementare despre călărie. Ea spusese că nu prea ştie să călărească dar bineînţeles că minţise. Totuşi, el era atât de competent şi pasionat în relatări încât ea îi puse multe întrebări. îi mulţumi că o ajută să se urce în şa. El îi întinse hăţurile şi o bătu uşor pe picior încurajând-o.

în timpul acestei plimbări, Shannon descoperi un peisaj şi mai minunat decât tot ce văzuse până acum. Si înţelese

de ce Roman se întorcea mereu în aceste locuri de o frumuseţe tulburătoare. Când ajunseră la marginea unei faleze impresionante, el o ajută să coboare de pe cal. De aici, puteau vedea valurile înspumate spărgându-se de stânci. După un timp, încălecară din nou şi merseră pe aleea ce străbătea proprietatea. Pe măsură ce se apropiau de un vechi cimitir, Shannon îl văzu pe Rome crispându-se. Cu privirea aţintită drept în faţa lui, îşi opri calul, sări jos şi se îndreptă către un mic mormânt bine îngrijit, cu o cruce simplă. Shannon aşteptă lângă calul său, neştiind dacă trebuia să-l urmeze sau nu. După câteva clipe, el se întoarse spre ea.

- Este mormântul Mariei, mama lui Roman, îi explică el cu o voce alterată. Vin aproape în fiecare zi aici atunci când sunt acasă.

Ea îl privi câteva clipe, neştiind ce să-i spună. îi înţelegea fidelitatea faţă de amintirea unei fiinţe dragi, dar faptul că din acest lucru îşi făcea oarecum un merit, îi displăcu lui Shannon, mai ales că acum era recăsătorit. îşi imagina ce trebuie să fi resimţit Elleen în faţa acestei fantomatice rivale şi gândul acesta o uimi. De ce dintr-o dată îşi făcea griji pentru Elleen? Ea n-avea nevoie să fie apărată. Cu toate acestea, căutând privirea lui Rome, nu se putu abţinu să declare cu stângăcie:

- Dacă aş fi Elleen, nu mi-ar plăcea asta.

El ridică repede capul, vizibil surprins de sinceritatea ei.

- Tu nu poţi să ştii cât de mult mi-am iubit soţia, zise el. Nu cunoşti împrejurările morţii ei premature, nici cât de greu mi-a fost să pot continua să trăiesc fără ea.

Shannon îl privi cu compasiune, părându-i-se însă dăunător pentru toţi faptul că această suferinţă rămăsese vie atât de mult timp.

- Stiu cum a murit prima ta soţie, zise ea calm. Si mai ştiu că moartea ei te-a îndepărtat de Roman.

- Si crezi că am greşit? întrebă el dispreţuitor.

- Cu siguranţă că nu eu sunt cea mai în măsură să judece asta. Dar îmi pot imagina cât de mult, copil fiind, a putut să fie tulburat de moartea mamei sale şi de vinovăţia pe care tatăl său o arunca asupra lui.

Shannon nu ştia de ce vorbea astfel. Roman nu avea nevoie de nimeni care să-i exprime propriile sentimente. Ce naiba i se întâmpla? se vede că relaţia ei cu Roman îi transformase nu numai viaţa ci şi modul de gândire.

- Ce încerci să insinuezi? întrebă Rome, venind spre ea, crispat de furie.

în mod ciudat, Shannon n-avu nici un chef să-l liniştească. Era adult şi se comporta ca şi cum douăzeci şi cinci de ani de suferinţă îi dădeau toate drepturile.

Faptul că fiul său suferise toate consecinţele nu făcea decât să-i satisfacă dorinţa de a-l pune pe Roman să plătească greşeala lui de copil descreierat. în ce măsură asta influenţase relaţiile lui cu femeile? Dar cu Elleen? Habar n-avea.

- Nu insinuez absolut nimic, răspunse ea în sfârşit, coborându-şi privirea spre chipul lui frumos şi palid. Nu ştiu ce este în sufletul tău, dar ura nu poate decât să atragă după sine ură şi pedeapsă.

Cu aceste cuvinte, ea îşi întoarse calul şi porni în galop.

El o ajunse din urmă şi îi zâmbi forţat. Si în timp ce Shannon continua să se extazieze în faţa peisajului, îi simţea totuşi foarte bine mânia. El o conduse până la vechile fântâni, secate acum, acoperite cu o mulţime de flori în culori vii. Locul era splendid şi coborâră de pe cai ca

să meargă un timp printre florile sălbatice şi iarba care le ajungea până la genunchi.

Rome culese o margaretă şi începu să-i rupă petalele.

- Nimeni nu mi-a mai vorbit astfel până acum, zise el cu un zâmbet stingher. Crezi într-adevăr că merit asta?

Conştientă de faptul că ultimul lucru de care ar fi avut nevoie la „Casa de Sueños" era un nou duşman, ea îi răspunse afirmativ totuşi.

- Cum ar putea durerea ta să-ţi justifice atitudinea? murmură ea. Moartea este soarta noastră a tuturor, dar cei care rămân îşi continuă viaţa. Si nu văd de ce cei din jurul tău trebuie să sufere pentru o pierdere, e adevărat dureroasă, de acum douăzeci şi cinci de ani...

Aruncând floarea, el încălecă. Ea făcu acelaşi lucru, sigură că se vor întoarce direct la grajduri, dar el continuă drumul pentru a-i arăta proprietatea, mulţumindu-se acum să-i vorbească doar despre peisaj. Abia mult mai târziu, Shannon se uită la ceas. începuse să-i fie foame. Era trecut de ora două şi îşi aminti brusc că trebuia să se întâlnească acasă cu Roman pentru prânz.

- Oh! exclamă ea. Trebuia să iau masa cu Roman!

Fu sigură că, preţ de o clipă, ochii lui Rome avură o licărire de satisfacţie.

- Si cum ai putut să uiţi de această întâlnire?

Felul în care el îi pusese întrebarea o făcu să intre în defensivă.

- Da, am uitat, într-adevăr.

Ar fi putut să adauge că este vina lui, că n-avusese nici un chef să vină cu el dar nu ştiuse cum să-l refuze fără să-l jignească... Oricum, asta nu mai avea acum importanţă. Probabil că Roman o aşteptase enervându-se pe măsură ce trecea timpul. Ce explicaţie îi va da?

- Nu face mutra asta atât de consternată, draga mea. Sunt sigur că Roman va înţelege.

Dar expresia amuzată de pe faţa lui îi dădu de înţeles lui Shannon că nu credea ce spune. Aparent, Rome câştigase prima repriză din lupta lui cu soţia lui Roman, la fel cum îl învinsese pe Roman şi în războiul dus pentru Elleen. Ceea ce, de altfel, confirma ce credea Shannon despre suferinţa lui prelungită.

Era convinsă că el mersese voit la pas când se întorseseră la grajduri. Ea vrusese să accelereze, dar necunoscând prea bine drumul se simţi uşurată când în sfârşit plimbarea asta se termină.

Nu reuşea să înţeleagă de ce îşi făcea atâtea griji în privinţa acestui prânz. La urma urmei, nu-i dăduse nici un răspuns lui
Roman ea personal... Simţea însă instinctiv că asta o va costa scump, pentru simplul motiv că ceea ce o împiedicase să ajungă la timp fusese plimbarea cu Rome. Era atât de preocupată de gvndurile sale încât nici nu remarcă zâmbetul de satisfacţie al socrului ei atunci când o ajută să coboare de pe cal cuprinzând-o un pic prea strâns de mijloc. Era incapabilă să se gândească la altceva decât la eventuala furie a lui Roman.

Rome întârzie mult cu caii, până îi deshămă şi îi băgă în grajd şi ea avu impresia clară că-i făcea plăcere s-o vadă pierzându-şi răbdarea. Când în sfârşit termină, ea porni grăbită la drum fără să-i pese de mersul lui tărăgănat. Nu încetini decât atunci când el o interpelă.

- Draga mea, acum este inutil să te grăbeşti. Probabil că Roman s-a întors deja la atelier. Dacă te tracasează faptul că n-ai ajuns la masă, putem să ne oprim la el şi să-i spunem ce s-a întâmplat.

O clipă, propunerea asta o tentă. Dar gândindu-se mai bine, consideră că era preferabil să-şi înfrunte soţul între patru ochi.

- Nu cred că-i nevoie, zise ea cu o voce încordată. De obicei la ce oră se opreşte din lucru atunci când îşi petrece ziua la atelier?

Rome izbucni în râs.

- Asta nu poţi s-o ştii niciodată, cu artiştii! Depinde de dispoziţia lui şi, adăugă cu o nuanţă de cruzime în ton, de modelul pe care-l are.

- Oh! înţeleg, murmură ea ridicând privirea spre el.

Se străduí să nu-i ia în seamă aerul ironic, dar vedea bine că stânjenala ei îl bucura.

Luând-o de mână, el o obligă să meargă mai încet.

- O să facem un popas la atelier. N-ai să te simţi liniştită decât văzându-l pe Roman, nu-i aşa? Oftă, ironic. Ah, tinerii căsătoriţi sunt toţi aşa:

Shannon n-avea nici un chef să se oprească la atelier, dar se lăsă până la urmă condusă în încăperea principală de la parter, decorată cu gust, cu mobilier modern în culori calde. Cum Roman nu era aici, tatăl său urmat îndeaproape de Shannon, urcă scara în spirală care ducea la imensa încăpere de la primul etaj.

- Roman! strigă el.

în liniştea ce urmă, Shannon îşi auzi inima bătând. Roman, aflat în faţa ferestrei care cuprindea un întreg perete al încăperii, nu răspunse. Privea domeniul, şi Shannon observă că de aici, aveai o privelişte panoramică asupra unei mari părţi a proprietăţii, mai ales asupra locurilor prin care se plimbase ea cu Rome.

- Soţia ta este aici, zise acesta. Am călărit amândoi, şi tocmai şi-a amintit că trebuia să luaţi prânzul împreună.

Shannon se întoarse ca să-şi privească socrul. Ar fi putut cel puţin s-o lase pe ea să-i explice lui Roman. Acesta mai continuă o vreme să contemple peisajul. Când se întoarse spre ea, Shannon fu stupefiată să-l vadă zâmbind şi, preţ de o clipă, fu dezamăgită.

Veni spre ea, îşi puse mâinile pe umerii ei şi o sărută pe frunte.

- Mi-ai lipsit, murmură el, şi ea îi simţi degetele înfigându-i-se în carne. Fără îndoială că nu te-a anunţat Carlota.

După privirea lui rece şi tonul tăios, amândoi ştiau că era o minciună, dar Rome se prefăcu că nu observă.

Evident descumpănit de faptul că Shannon nu era supusă fulgerelor lui Roman, Rome zise pe un ton lejer:

- Vezi, Shannon, ţi-ai făcut griji degeaba. Fiul meu nici măcar n-a observat că lipseşti!

Roman se întoarse spre tatăl său, cu o expresie glacială pe chip.

- Data viitoare când vei vrea să te plimbi cu soţia mea, să-mi spui. Aş fi vrut să-i arăt eu însumi proprietatea. Nu-ţi ajunge compania soţiei tale?

Expresia tristă de pe faţa lui Rome o îndureră pe Shannon. Se gândi că el ştia cu siguranţă că Elleen făcea totul pentru a-l recuceri pe Roman, şi trebuie să fi suferit mult să-şi vadă propria soţie continuând să-l prefere pe fiul lui. îşi scutură capul ca să-şi alunge aceste gânduri. Totul era atât de complex! Regreta amarnic căsătoria ei cu Roman. Nici o singură clipă nu se gândise că viaţa lor în comun va fi atât de încâlcită şi grea, şi detesta să se afle amestecată în toate aceste certuri.

- Se pare că ai terminat de pictat pentru astăzi? zise Rome pe un ton sarcastic. Am să te las acum cu soţia ta şi eu mă duc s-o întâlnesc pe a mea.

Cu un zâmbet trist, le întoarse spatele şi porni spre uşă. în clipa aceea, Shanon îl auzi, umilită, pe Roman mormăind:

- Ai adus-o pe soţia mea aici... Ia-o şi pe ea acasă.

Si dându-i drumul, aproape că o aruncă în braţele lui. Rome, care era întors cu spatele, nu văzu acest gest şi Shannon se simţi oarecum uşurată. Strânse din dinţi şi ripostă:

- N-am nevoie de nimeni ca să mă duc acasă. Pot să-mi găsesc şi singură drumul, dacă nu mă vrei aici!

Roman îi înţelese sensul cuvintelor şi ridică o sprânceană.

- Mă îndoiesc, remarcă el sec. Ei bine, dacă-i aşa, te voi duce chiar eu acasă. Este singurul mod de a şti unde te afli.

- Si unde ai vrea să mă aflu? întrebă ea cu asprime.

- Eu plec, anunţă Rome. Ne vedem acasă!

Nici Shannon nici Roman nu-i răspunseră şi, ridicând din umeri, Rome îi lăsă acolo.

- Ti-am pus o întrebare, insistă Shannon. Să nu crezi că poţi să faci din mine ce vrei, de fiecare dată când ceva nu merge aşa cum îţi doreşti. Am acceptat această căsătorie fără să ştiu că intru într-un cuib de vipere! Tocmai am trecut printr-o dramă personală, şi nu mai accept să fiu o armă pe care fiecare o foloseşte ca să-l rănească pe celălalt. Am uitat într-adevăr de ora prânzului, atâta tot!

Prinzând-o violent de umeri, el o trase spre sine.

- Ai uitat să vii să mâncăm împreună pentru a te duce să călăreşti cu Rome? Ti-am vorbit deja despre înclinaţia

tatălui meu pentru femeile tinere. Crezi că toate astea au fost vorbe-n vânt, sau te simţi chiar măgulită că te-a găsit atrăgătoare?

Shannon îşi muşcă buzele, refuzând să răspundă la o asemenea întrebare.

- Ei bine? insistă el.

- Nu! N-am crezut că-s vorbe-n vânt! Si nu! Nu sunt măgulită de faptul că bărbaţii îmi fac curte!

Degetele lui Roman se înfipseră şi mai cu putere în carnea ei şi lui Shannon îi venea să ţipe, dar pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca el să ştie că o doare.

- Aşadar, ai vrut să afli până unde va merge? Aşa-i? încă eşti şocată de dispariţia lui Jarod ca să simţi nevoia ca tatăl meu să se intereseze de tine?

Furia lui Shannon fu atât de brutală încât o orbi şi îi strigă:

- Căsătoria noastră nu există decât pe hârtie, domnule Morgan! Mi-ai spus că sunt liberă să fac ce-mi place, cu oricare bărbat s-ar ivi, atâta vreme cât... Cum ai spus? Ah, da! Atâta vreme cât voi rămâne discretă. Ce vrei mai discret decât o plimbare cu socrul meu pe proprietatea ta?

El o trase cu brutalitate şi ea îl văzu pălind de furie.

- Te-a sărutat? A încercat să...?

Shannon se crispă ca să nu cedeze fricii pe care el i-o inspira în această clipă, şi un fel de satisfacţie perversă să-l vadă gelos o făcu să meargă mai departe decât ar fi vrut.

- De ce mă întrebi? Nu ne-ai văzut destul de bine de la fereastra ta?

- Răspunde-mi la întrebare!

- Nu! Dă-mi drumul mai întâi.

Ea făcu o grimasă de durere sub presiunea crescândă a degetelor lui.

- Răspunde-mi! îi ordonă el, cu faţa foarte aproape de cea a lui Shannon. Trebuie să-mi răspunzi! Când ţi-am spus că poţi să ai de-a face cu alţi bărbaţi, nu mă gândeam la tatăl meu, înţelege asta!

- Este şi el un bărbat, nu? strigă ea scânteind de furie.

Brusc, el o ridică în braţe şi o duse către o canapea mare bej,
pe care o întinse. Apoi se culcă peste ea şi, ca pentru a o pedepsi, începu s-o sărute nebuneşte. în zadar încerca ea să-l respingă. Deja el îi apucase bluza şi trăgea de ea. Tesătura se sfâşie, dezvăluind privirii lui arzătoare rotunjimea sânilor ei pe care începu să-i mângâie cu înflăcărare.

- încetează! Oh! Roman... încetează! şopti ea în timp ce buzele lui îi alunecau pe gât făcând-o să se înfioare de plăcere.

O străbătu un freamăt violent şi inima începu să-i bată cu putere. Nu se mai gândea deloc să se zbată să scape. înflăcărarea lui o făcea să tremure în timp ce el o strângea cu sălbăticie lângă trupul lui musculos gemând:

- Shannon... Shannon... Iubirea mea!...

Mâinile lui îi mângâiară spatele gol şi, cu un gest rapid, el îi scoase de pe umeri bluza sfâşiată. Restul hainelor urmară şi ele curând. Roman o ţinea strâns lipită de el, căutându-i gura. Shannon îşi dădu seama vag că şi el îşi scotea hainele şi se gândi destul de confuz că ar trebui să-l respingă. Dar, înfiorată, nu putea decât să răspundă exigenţelor lui pătimaşe în timp ce trupurile lor se contopeau. Sărutul lui deveni mai apăsat, şi ea îi simţi lăcomia limbii mângâindu-i conturul moale al buzelor. Gemu încet când el începu să-i muşte uşor gâtul, gâfâind. Mâinile îi mângâiară iarăşi sânii fermecători, apoi conturul

cald al pântecului. înnebunită, Shannon simţi că buzele lui găsiseră vârful întărit al sânilor şi că mâinile lui îi strângeau tare coapsele apropiind-o şi mai mult de el.

întregul lui trup musculos, nesătul, o îmbrăţişa. Se arcui asupra ei; voia s-o posede şi înflăcărarea lui se transformă într-o explozie de pasiune. Shannon îşi pierdu orice sentiment de teamă şi de ruşine, şi îşi strigă dragostea, purtată de un val imens de dorinţă şi extaz.

Când ardoarea i se mai potoli, el se rostogoli brusc pe o parte şi se întinse pe spate, cu ochii în tavan.

- îmi pare rău, zise el cu o voce gravă. N-am vrut să fac asta. Am încălcat înţelegerea noastră. îţi promit că nu se va mai repeta. Adăugă apoi mai încet: Doar dacă tu nu vei dori...

Această respingere o îngheţă pe Shannon. I se păruse atât de firesc să se afle în braţele lui; mângâierile lui o purtaseră la porţile paradisului, oferindu-i o plăcere totală şi până acum necunoscută ei. Era evident că el nu simţise aceeaşi plăcere. Si acum, după ce o posedase, n-o mai dorea... îşi zise cu amărăciune că probabil el fusese decepţionat. Ea nu era Elleen...

- Ai dreptate, zise ea cu o voce gâtuită.

Ridicându-se, el îşi trecu degetele prin părul ondulat.

- Ti-am spus, îmi pare rău. Nu pot să mai dau timpul înapoi, dar îţi jur să nu mai încalc niciodată clauzele înţelegerii noastre.

îşi puse pantalonii şi se duse să caute o bluză în şifonier.

- Poftim. Data viitoare când am să mă duc în oraş, am să-ţi cumpăr o altă bluză. Deocamdată, poţi s-o iei pe asta.

El îi evită privirea. Moleşită şi moartă de ruşine, Shannon se întinse pe burtă şi îşi ascunse faţa în mâini.

Roman făcuse dragoste cu ea dorindu-şi să fie cu altcineva, şi ea, ca o proastă, crezuse că-i adevărat... Din nou se folosise de ea. Si acum, ca să pună capac umilinţei, îi dădea hainele alteia. El se îmbrăcă repede, în tăcere.

- Ne vedem acasă, murmură el în sfârşit.

Plecă, lăsând-o acolo singură, întinsă pe canapea. Ea îşi apăsă bluza pe faţă, hotărâtă să nu izbucnească în plâns. încă o dată ea îi cedase lui Roman şi se lăsase ridiculizată, şi încă o dată, el profitase. Dar astăzi, mersese mai departe ca niciodată. Făcuse dragoste cu ea şi ea consimţise. îşi dădu seama că era îndrăgostită de el, zadarnic şi pentru totdeauna.

Acum, ştia de ce Jarod nu fusese în stare s-o tulbure vreodată aşa cum o făcuse Roman. Pentru că ea nu-l iubise niciodată cu adevărat, la fel cum nici el n-o iubise. Se obişnuiseră unul cu altul, fără să fie vreodată îndrăgostiţi. Legătura dintre ei fusese plăcută şi tandră, şi împreună îşi făcuseră vise frumoase, nimic altceva. Până când să i se dăruiască lui Roman, Shannon nu ştiuse nimic despre dragoste.

Descumpănită, uită că trece timpul, neştiind ce să facă. Cel mai bun lucru ar fi fost să se întoarcă pur şi simplu acasă la ea, de unde n-ar fi trebuit să plece niciodată, dar acum era prea târziu. Nu-l mai putea părăsi pe Roman. Era umilitor să recunoască dar acesta era adevărul. îl iubea.

în încăpere începu să se întunece şi ei să i se facă frig, dar nimic nu se compara cu frigul care-i îngheţa inima. Când Jarod fugise, se simţise şi atunci umilită, dar ruşinea de acum era cu totul deosebită. Se întreba cum va putea să-l privească din nou pe Roman în ochi. Si totuşi, el era vinovat, el era răspunzător de tot ce se întâmplase. Dacă nu s-ar fi înfuriat astfel pe ea, nimic nu s-ar fi întâmplat...

îşi puse bluza, se ridică şi continuă să se îmbrace în faţa imensei ferestre. Ce văzuse oare Roman privindu-i de aici, pe ea şi pe Rome? Dar îi văzuse oare?

Uşa de jos se deschise, şi ea se trezi din visare.

- *Senora* Morgan, *senora* Morgan! Shannon! o striga cu blândeţe o voce. Sunteţi aici?

Ea se duse spre scară şi aprinse lumina.

- Da, Carlota, sunt sus...

Văzând-o, bucătăreasa păru foarte înduioşată. Shannon îşi dădu seama că probabil înfăţişarea ei o impresionase, şi îşi trecu mâna peste faţă şi peste haine. Carlota murmură ceva în spaniolă, apoi adăugă:

- Roman vrea să veniţi la cină. Are musafiri. Toată lumea vă aşteaptă. Veniţi acum, nu-i aşa?

„Musafiri!" gândi Shannon, disperată. „Oh! Nu... Nu în seara asta!"

- Am să vin, zise ea încet. Mergi înainte. Vin şi eu într-o clipă.

Carlota dădu din cap şi plecă fără să mai spună un cuvânt.

Shannon rămase în capul scării, stăpânindu-şi cu greu lacrimile. Aşadar, Roman o voia la masă, dar nu suficient totuşi încât să vină chiar el după ea. Nu mai dorea să fie singur cu ea dar prezenţa invitaţilor cerea ca ea să-şi joace rolul de soţie.

Plimbarea călare o umpluse de praf, mângâierile lui Roman o ciufuliseră şi spaima îi era întipărită pe faţă. Hainele îi erau murdare şi bluza nici măcar nu era a ei.

Cu un suspin, îşi netezi părul şi coborî scara cu un mers nesigur, pornind spre casă.

Urcând încet aleea, se gândi că lucrul cel mai rău era că ea nu voia doar să joace rolul de soţie ci dorea cu ardoare să fie adevărata soţie a lui Roman.

Capitolul 9

Când ajunse în sufragerie, Shannon se simţi stângace şi prost îmbrăcată. Auzise de afară zumzetul conversaţiei care părea foarte însufleţită. De îndată ce intră, Roman se ridică şi veni spre ea.

- Iată-te în sfârşit, draga mea.

Un zâmbet cald îi ascundea expresia dură a ochilor în timp ce o luă de braţ.

- Am crezut că ai adormit şi ai uitat cât e ceasul. Stiu că atelierul este un loc care te îndeamnă la somn.

Ea se strădui să surâdă.

- Da, am adormit. De altfel, priveşte-mă!

Si cu un gest nervos îi arătă bluza împrumutată, în culori vii, şi blugii prăfuiţi.

- Nu sunt îmbrăcată pentru cină. Am uitat complet că avem musafiri...

Toate privirile erau aţintite spre ea. O zări pe Elleen, îmbrăcată într-o elegantă rochie gen furou de culoare roz care îi accentua frumuseţea. Rome, aşezat în faţa ei, zâmbea satisfăcut de stânjeneala nurorii sale. în dreapta lui şedea o femeie impozantă într-o rochie de un portocaliu strălucitor, iar în faţă, ceva mai spre stânga, stătea un omuleţ îndesat îmbrăcat la patru ace. Alături de Elleen se afla un bărbat de o frumuseţe robustă, care trebuie să fi avut vreo treizeci de ani.

Elleen începu să vorbească pentru a umple liniştea stânjenitoare care se lăsase, apăsătoare, în încăpere.

- Mă tem că eu sunt vinovată pentru invitaţiile făcute, gân- guri ea alintându-se. M-am plictisit atât de tare azi în casa asta pustie! Rome a plecat cu Shannon la o plimbare călare, le explică ea celorlalţi.

Tonul pe care spusese asta insinua că fusese neglijată.

- Stiţi cu toţii că nu poate rezista atunci când apare un chip nou de femeie. Trebuie să-şi încerce farmecul asupra întregii lumi!

Izbucni într-un râs graţios, şi toţi ceilalţi o imitară.

- Simţeam nevoia de puţină companie. Cu atât mai mult cu cât Roman este atât de ocupat cu noul său tablou...

Shannon simţi un nod în stomac văzându-i zâmbetul ipocrit. Poate că Roman nu fusese atât de iritat pe cât pretin- sese numai din cauza absenţei ei de la dejun. Se certase oare cu Elleen?

- Ţinuta ta este perfectă aşa cum e, interveni Roman, vizibil dornic s-o împiedice pe Elleen să spună mai multe. Oricum, întotdeauna eşti foarte frumoasă.

Vocea îi era caldă şi liniştitoare. Chiar dacă nu credea ce spune, Shannon se simţi încurajată. El o conduse la masă.

- Maureen, îi zise el femeii care părea să aibă vreo patruzeci de ani, ea este soţia mea... Shannon.

îi prezentă apoi pe cei doi bărbaţi din faţa ei.

- El este Jacob, soţul lui Maureen, şi el este Ash, nepotul lor. Suntem prieteni de multă vreme. Nu trebuie deloc să te simţi jenată din cauza toaletei tale. Ei au aflat că eşti aici, si au vrut să te cunoască. De aceea i-a invitat Elleen astă-seară la cină.

Maureen şi Jacob răspunseră politicos la prezentare, dar Ash se mulţumi să zâmbească, examinând-o cu o privire îngândurată. Privirea lui spunea mult mai mult decât ar fi făcut-o cuvintele. Era evident că o găsea atrăgătoare, şi acest gând o încurajă şi mai mult pe Shannon. Roman o aşeză lângă Ash, apoi se duse la locul lui, alături de Maureen.

începu să fie servită cina, şi discuţiile se reluară cu însufleţire. Shannon se simţi uşurată că nu mai era ţinta tuturor privirilor şi începu să discute cu Ash care o întreba dacă îi place la Monterey.

- Mi se pare foarte frumos, îi zise ea apreciindu-i în gând vocea gravă şi ochii căprui liniştitori. „Casa de Sueños" este o clădire somptuoasă. Am făcut împreună cu Roman un tur prin oraş, dar mi-ar face plăcere să-l vizitez mai bine şi mai pe îndelete.

- N-o să-mi spui că Roman neglijează o asemenea frumuseţe pentru pictura lui?

Shannon ridică din umeri râzând uşor.

- Este foarte ocupat. Cred că are un nou model. Vreau să spun, pentru tabloul lui cel nou.

Ridicând privirea exact în clipa aceea, o văzu pe Elleen care se aplecase uşor spre ei pentru a le asculta conversaţia, prefăcându-se în acelaşi timp interesată de ce-i povestea Jacob.

- Nu înţeleg cum Roman să-i acorde toată atenţia unui model când te are pe tine alături! remarcă Ash privind-o îngândurat. Mă mir că nu te ia pe tine drept model... Dar poate că deja a făcut-o...

- Nu. Deşi trebuie să recunosc că ar fi vrut.

Elleen se aplecă un pic mai mult înspre ei şi murmură cu o blândeţe perfidă:

- N-ai de ce să ne spui poveşti, dragă, doar suntem între noi.

Preţ de o clipă, Shannon rămase perplexă. Aşadar, Roman îi
vorbise lui Elleen despre ziua în care ea acceptase să-i pozeze... Cât trebuie să se fi distrat amândoi! Cu toată demnitatea de care mai era în stare, îi replică la fel de mieros:

- Ai perfectă dreptate, Elleen, eu n-am nevoie să spun poveşti. N-am pozat niciodată pentru Roman.

- Nu? zise ea cu ochii scânteind provocator.

Apoi ridică din umeri şi se întoarse, lăsând-o pe Shannon să-i acorde toată atenţia lui Ash. Ar fi trebuit ca Shannon să se simtă uşurată că Elleen abandonase subiectul, dar avea ciudata senzaţie că o va mai auzi vorbind despre asta.

După desert, trecură în salon să bea cafeaua. Ash o conduse pe Shannon, în timp ce Maureen era la braţul lui Roman. Nu-i mai dăduse atenţie lui Elleen, aşa că Shannon nu o văzu când plecă. Nimeni nu-i remarcă absenţa, şi când reapăru cu o imensă pânză ascunsă sub un cearşaf, toţi ochii se întoarseră spre ea.

- Este o surpriză! exclamă ea cu o voce stridentă, făcându-i semn lui Johnny să instaleze şevaletul pe care-l trăsese după ea.

îl puse în mijlocul încăperii şi, punând tabloul pe suport, îl dezveli.

- Iată! strigă ea triumfător. Iată tabloul pentru care Shannon *n-a* pozat şi pe care Roman *nu* l-a pictat.

Shannon făcu ochii mari, îngrozită. Era ea, întinsă pe canapeaua lui Roman de la „Blue Haven". Privirea ei avea o expresie tristă şi învăluitoare. Părul îi era prins în

panglica roşie şi ea era absolut goală. O clipă, nu-şi putu desprinde ochii de la tablou. într-o strălucire se gândi că el o surprinsese cu multă artă, cu o precizie şi o îndemânare incredibile. Părea aici mult mai frumoasă decât se credea ea că este...

Cu coada ochiului, îl văzu pe Roman sărind de pe scaun, alergând spre pânză şi smulgând atât de violent cearşaful din mâinile lui Elleen încât fu cât pe-aci s-o doboare. Acoperi tabloul cu un gest rapid şi îl dădu jos de pe şevalet.

Mormăi ceva atât de furios încât lui Elleen îi dădură lacrimile. Aceasta se întoarse brusc şi fugi repede. Roman alergă după ea, ca şi cum mai avea să-i spună ceva important. Shannon îi ajunse din urmă în hol şi văzu că el o ţinea de umeri şi ea plângea în hohote. Shannon auzi tonul iritat, tăios al lui Roman în timp ce trecu pe lângă ei spre scară.

Se încuie în camera ei, se prăbuşi pe pat şi îşi ascunse faţa în mâini. Cum va mai putea da ochii cu toţi ceilalţi? Roman reuşise aşadar s-o picteze fără voia ei! Cum putuse să facă asta cunoscân- du-i părerea? O pictase, şi Elleen fusese prima persoană căreia îi arătase pânza! De ce făcuse el asta?

îşi imagina tabloul expus în cine ştie ce galerie de artă, şi bărbaţii privind-o cu poftă. După ce se văzuse astfel goală în tablou, Shannon se simţea teribil de ruşinată, de vulnerabilă şi... în mod ciudat, frumoasă! Acum nu mai avea ce să facă decât să stea aici, întinsă în pat, şi să blesteme aroganţa fără margini a soţului ei.

în ziua când se căsătoriseră, el fusese cel care le spusese lui Shirley şi doamnei Angel că nu voia s-o vadă nimeni goală, în afară de el. Cum îşi bătuse joc de ea, şi de data asta...

Auzi paşi pe palier şi alergă să încuie uşa cu cheia. Era sigură că este Roman şi n-avea nici un chef să-l vadă.

- Shannon! o strigă el calm, din dosul uşii. Shannon!

Putea să-i rostească numele toată noaptea, ea n-o să-l lase să
intre.

- Shannon! repetă el ridicând tonul.

Cum ea nu-i răspunse, el răsuci mânerul.

- Shannon, deschide uşa asta!
- Nu! Pleacă de-aici!

El răsuci mânerul cu atâta putere încât ea crezu să o să-l rupă.

- Deschide uşa asta înainte s-o sparg!
- Sparge-o! îi replică ea. Este uşa ta!
- Al naibii să fiu dacă n-ai dreptate!

Fireşte că Shannon nu-şi închipuia că el îşi va pune ameninţarea în practică, şi când auzi bufnitura corpului lui în uşă, se repezi s-o deschidă înainte ca el s-o spargă într-adevăr.

Apăru în faţa ei cu chipul schimonosit de furie.

- îmi pare rău pentru tablou. Eu...
- Scuteşte-mă de scuzele tale, Roman, îi tăie ea vorba. Este a doua oară pe ziua de azi că „îţi pare rău". Nu vreau să te mai ascult. Pentru nimic în lume! N-aveai dreptul să mă pictezi. Ceea ce ai făcut nu este scuzabil, şi nu va fi niciodată!

Cum el făcuse un pas spre ea încercând s-o prindă: ea îi dădu o palmă răsunătoare.

Livid de furie, o apucă de umeri şi o scutură cu brutalitate. Apoi îi dădu drumul şi rămase în faţa ei, cu privirea rătăcită, cu o expresie întunecată.

- Ce mai vrei acum, Roman? întrebă ea, în timp ce bătăile inimii i se accelerau.

El o privi, ochii oprindu-i-se o clipă pe buzele ei.

- Vreau să-ţi vorbesc.

- De ce?

Simpla lui prezenţă o scotea din sărite. Dacă nu putea să fie iubită de el, îl va urî. Si avea toate motivele pentru asta.

- Puţin îţi pasă de ce-o să se întâmple cu mine. Ai obţinut de la mine tot ce-ai vrut. Nu mai este nimic de adăugat.

El făcu o grimasă de parcă ea l-ar fi pălmuit din nou. Se apropie cu un pas şovăitor, ridică mâna ca să-i prindă bărbia, dar lăsă braţul să-i cadă fără s-o fi atins.

- Shannon, ţi-am spus că-mi pare rău pentru acest tablou. Eu nu...

- Iar eu îţi spun că n-am ce face cu scuzele tale. Nu-mi pasă de tine! strigă ea. Mă auzi?

El îşi strânse pumnii şi îşi încleştă maxilarele.

- Nu-ţi pasă?

- Nu!'

- Nu te cred. Nu asta mi-a spus trupul tău atunci când am făcut dragoste.

Ea îi întoarse spatele şi îşi împreună mâinile.

- Cum îndrăzneşti? urlă ea. Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre asta de parcă...

înainte ca ea să-şi sfârşească fraza, el o prinse de umeri, o întoarse spre el şi îi zdrobi violent buzele cu un sărut.

în ciuda dorinţei puternice de a-i ceda, ea luptă din toate puterile să nu i se abandoneze. îşi adună tot curajul

şi bătu în retragere. Nu se va mai trăda! Nu-i va da şi ultima satisfacţie arătându-i că-l iubeşte!

- Eşti mulţumit, acum? strigă ea. Se pare că eşti convins că poţi face din mine ce vrei! Sentimentele mele îţi sunt indiferente. Când ai chef să mă pictezi goală ca să mă vadă toată lumea, o faci. Când ai chef să încalci înţelegerea noastră şi să faci dragoste cu mine, nimic nu-ţi stă în cale. Dar gata! S-a sfârşit. N-am să te mai las niciodată să abuzezi de mine. N-ai să reuşeşti să mă mai răneşti încă o dată!

El făcu încă un pas spre ea dar scutură din cap.

- Lasă-mă singură!

- De ce? Ca să te ascunzi aici, ca să protejezi de tot ce te-ar putea răni?

- Am impresia că tu te pricepi să faci asta la perfecţie. De ce n-aş face şi eu la fel?

- Ce vrea să însemne asta? tună el cu o licărire ameninţătoare în ochi.

- Si tu te ascunzi, nu? Mai întâi, de vinovăţia pe care o simţi pentru moartea mamei tale. Apoi, de dragostea ta pentru Elleen. De toate astea! Te protejezi tot timpul şi oriunde! Ai grijă să fii mereu la adăpost, rumegându-ţi propria amărăciune!

Shannon era îngrozită de ce apucase să spună. Dar se gândi că n-ar fi găsit niciodată cuvinte atât de dure dacă el nu i-ar fi distrus viaţa în acest fel.

Roman o privi îndelung în tăcere, cu o expresie de ură pe faţă.

- Ce ştii tu despre toate astea? întrebă el în sfârşit cu asprime.

- Ştiu...

- Problema nu sunt eu în acest moment, nu crezi? îi tăie el vorba pe un ton glacial. Mai degrabă eşti tu şi nălucirile tale! Ce vrei de la mine acum, poţi să-mi spui?

- Nimic! Vreau doar să mă laşi singură.

Din nou, ea îi întoarse spatele.

- Foarte bine. Nu vrei nimic de la mine şi totuşi există un lucru pe care ţi-l doreşti: Jarod.

Shannon se întoarse încet şi-l privi, uluită.

- Tu crezi că... începu ea.

- Doar pe el l-ai dorit întotdeauna, nu-i aşa? Ei bine, în cazul ăsta, trebuie să-l ai prin orice mijloace.

- Ce vrei să...

- Eu am destui bani ca să angajez un avocat bun. Am să trimit pe cineva în Mexic ca să-l găsească şi să-l aducă. O să pun mâna pe neisprăvitul acesta şi o să ţi-l ofer!

Se îndreptă spre uşă. Shannon rămase încremenită, încercând să-şi înlăture stupoarea. Nu-şi recăpătă graiul decât după mai mult timp, şi reuşi să-i strige:

- Nu-l vreau pe Jarod! Nu-l vreau pe Jarod! N-am nevoie de serviciile tale!

îşi stăpâni lacrimile care-i umpluseră ochii.

Jarod! Cum de era Roman atât de orb? Ce naiba să facă ea cu Jarod, când era îndrăgostită de Roman Morgan?

El se întoarse brusc, cu ochii aruncând fulgere.

- Atunci, ce vrei? Cred că, totuşi, nu pe tatăl meu?

Această presupunere a lui o scoase din sărite. Era atât de
furioasă încât îşi pierdu capul.

- Tot ce vreau este să dispari din viaţa mea!

Lacrimile reţinute cu greu începură să-i curgă pe obraz. Abia reuşi să murmure:

- De când te-am cunoscut, viaţa mea a devenit un infern!

El o privi ameninţător, cu ochii întredeschişi, şi ea crezu că o s-o lovească.

- Ah! Nu mai are nici o importanţă! bombăni el aspru.

Apoi îi întoarse spatele şi ieşi trântind uşa.

Shannon se aşeză pe pat şi lăsă să-i curgă lacrimile pe obrajii în flăcări. Ceea ce spusese era adevărat. Tot ce mai dorea din partea lui Roman era s-o lase în pace. Iar el, el i-l oferea pe Jarod! Si o credea interesată de tatăl lui! Era îngrozită că putuse să-şi imagineze aşa ceva. Era evident că voia să scape de ea. Elleen era singura femeie pe care el o va iubi vreodată, şi se convinsese probabil de asta culcându-se cu Shannon. Trebuia ca ea să plece de aici. Nu mai putea rămâne nici măcar o noapte.

Auzind o bătaie uşoară în uşă, se întoarse brusc şi înăbuşindu-şi un suspin, strigă cu o voce disperată:

- Pleacă!

Din nou se auzi bătaia în uşă şi cineva îi rosti numele.

- Shannon!

Era Rome. Shannon n-avea nici un chef să-i vorbească. Venea oare să se bucure de umilinţa ei?

- Shannon, trebuie să-ţi vorbesc.

Ea ar fi vrut să-l refuze, dar ceva în tonul lui o făcu să-i deschidă uşa.

- Nu mai este nimic de spus, murmură ea.

- Te rog, lasă-mă să intru. Doar un minut.

Ea dădu din cap, descurajată, apoi îl lăsă să intre, fără tragere de inimă.

- Voiam să-mi cer scuze şi s-o scuz şi pe Elleen, zise el cu o privire îndurerată. Mă tem că eu sunt vinovatul. Stii, Elleen încă îl mai iubeşte pe Roman.

Shannon îşi feri privirea. Credea el oare că ea nu ştia?

- Nu te-ai înşelat în privinţa mea, murmură el cu o voce plată, atunci când m-ai acuzat că-i rănesc pe alţii ca să-mi uşurez sufletul şi suferinţa. Vezi tu, după moartea Mariei, eu mi-am îndreptat toată durerea şi frustrarea împotriva lui Roman. Dacă eu aş fi fost aici, în noaptea în care el a fugit călare, Maria n-ar mai fi plecat să-l caute. M-am simţit răspunzător de moartea ei, şi n-am putut să recunosc asta niciodată. Am aruncat toată vina pe Roman. Chiar şi căsătoria mea cu Elleen am făcut-o ca să-i iau lui Roman ceea ce-şi dorea. Dar roata s-a învârtit, şi acum îmi dau seama că o iubesc într-adevăr pe Elleen.

Avea o înfăţişare jalnică şi dădu din cap resemnat. Shannon nu ştia ce să spună.

- Am vrut doar să ştii că îmi pare rău că te-am amestecat în această poveste tristă.

- N-are importanţă, murmură ea deschizând uşa.

De fapt, care fusese intenţia lui reală? Voia ca ea să afle cât este de nefericit? N-avea decât să accepte o căsătorie fără dragoste dacă aşa avea chef, dar ea, ea nu va mai rămâne aici, atâta timp cât Roman şi Elleen se vor comporta aşa cum o fac.

Explicaţia pe care o avuseseră după povestea cu tabloul, trebuie să le fi limpezit sentimentele şi motivele amândurora de a se purta astfel. După ce Rome ieşi, Shannon oftă şi se sprijini de uşă.

Trebuia să plece. Dacă ar fi ştiut unde-i sunt valizele, şi-ar fi făcut imediat bagajele, dar habar n-avea şi nu voia să alerteze toată casa. Roman ştia unde locuieşte; şi după o vreme, o să ceară să-i trimită lucrurile.

Mâna îi tremura când ridică telefonul ca să cheme un taxi. Va închiria apoi o maşină ca să se întoarcă acasă.

După ce dădu adresa şi întrebă cât va avea de aşteptat, închise telefonul şi se lăsă să cadă pe pat. Gândurile îi năvăleau în minte. Se hotărâse să-l părăsească pe Roman: acest lucru era , cel puţin, irevocabil. Nu putea să suporte ca el să afle cât de mult îl iubea dar, în acelaşi timp, gândul că nu-l va mai vedea niciodată îi era insuportabil. Felul în care decurseseră lucrurile era atât de trist!

Se gândi că ştiuse fără nici o îndoială încă de la început că se va îndrăgosti de el, dar din cauza lui Jarod şi a iubirii lui Roman pentru Elleen, nu vrusese să recunoască. într-un anume sens, Jarod îi făcuse un serviciu înşelând-o. Pe de altă parte... Chiar dacă nu mai era supărată pe el, nu putea să nu-i reproşeze situaţia în care se afla din cauza lui. Ea n-ar fi avut atâta nevoie de bani ca să-l găsească. Oftă, descurajată. Fără îndoială că asta-i era soarta. Dragostea nu se poate explica.

îşi luă geanta, puloverul şi câteva haine, şi ieşi pe palier să vadă dacă drumul era liber. Holul era pustiu şi porni să coboare scara. Aproape că ajunsese la uşă când Carlota intră în salon.

- *Senora?* întrebă ea, intrigată.

Privirea i se opri pe lucrurile pe care Shannon le ţinea în braţe şi înţelegând ce se întâmplă, făcu o figură alarmată.

- Doar nu plecaţi? exclamă ea. Oh, nu! Faceţi o mare greşeală! Roman vă iubeşte, eu ştiu asta. Va fi atât de nefericit dacă plecaţi.

- Shannon zâmbi trist. Carlota voia întotdeauna să le facă plăcere tuturor.... am fi putut fi ce? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Se strânse în braţele lui si îl privi şăgalnic.

- Spune-mi.

Fără să mai aştepte răspunsul, Shannon îşi lipi buzele de ale lui. De data aceasta, sărutul fu ca o blândă mângâiere ce deveni din ce în ce mai intensă. El îşi încolăci braţele în jurul ei şi o strânse cu putere.

- Să ne întoarcem acasă, Shannon, murmură el. Acasă la noi, la „Casa de Sueños". Rome şi Elleen vor pleca definitv de acolo. Vom face în aşa fel ca această noapte să fie noaptea nunţii noastre...

- Dar maşina...

- O să trimit pe cineva s-o ia de aici.

O prinse strâns de mijloc în timp ce o conducea spre maşina
lui.

- „Casa de Sueños"... mumură ea.

- Da, casa visurilor, zise el cu o voce gravă, strângând-o posesiv lângă trupul lui musculos.

Shannon ştia că acesta era exact numele ce se potrivea casei lui. Cu Roman alături pentru totdeauna, toate visurile ei se vor realiza.

Sfârşit

- Crezi? Este ciudat... Eu mă gândeam că comun. Nu vrei să afli cum va fi viaţa ta dacă ne vom căsăt

„Ba da! ar fi vrut ea să strige. Da, vreau să ştiu totul de Dar nici nu îndrăznea să se gândească la asta, şi cu atât

supărat pe ea şi că o dispreţuia, fără să ştie care-i este vin
pentru a aduna atâta ură în el, ea dădu încet din cap.

- Nu, Roman. Nu vreau să aflu. Ştiu că-l voi găsi pe Jarod

El râse scurt, cu amărăciune.

- N-ai să mă uiţi, Shannon. Voi avea grijă să nu se întâr
vom întoarce.

Brusc, el îi dădu drumul şi plecă. Ea rămase încă mult ti
degetelor lui pe braţ. Ce-o să se întâmple?

*

* *

Când sună ceasul, Shannon avu impresia că nu dormise decât câteva minute. Străduindu-se să revină cât mai repede la realitate, se gândi la călătoria pe care urma s-o facă şi se simţi descurajată. Şi dacă bărbatul din Mexic nu era Jarod, şi ea va fi obligată să se mărite cu Roman?

Agasată de această dilemă, coborî din pat, se îmbrăcă, bău o ceaşcă de cafea şi îşi făcu bagajul... în timp ce se pregătea de drum, avu o presimţire funestă. Se simţea dintr-o dată foarte încurcată. Unde dispăruse nerăbdarea ei febrilă la gândul că-l regăsise pe Jarod? Se evaporase oare o dată cu aceste zori în care viitorul i se părea atât de nesigur?

Sam sosi la ora trei fix. Chiar dacă era încă somnoroasă
deschise uşa, îl auzi şi pe Roman coborând scările. Se h
bagajele. După ce terminară, Morgan îl invită pe detectiv să
faţă.

Porniră la drum. După primii kilometri parcurşi, Sam ad
simţi uşurată că nici acesta nu începu vreo discuţie.

După ce trecură frontiera la Tihuana, Sam se trezi brus
comentariu. Fata aruncă o privire absentă spre magazinele
aminti că mai vizitase acest oraş în care turiştii şi localnicii s

Mai târziu, pe când se apropiau de un sat adormit, Ro
detectiv revenind foarte repede la realitate. îi arătă lui
trebuiau să-l întâlnească pe omul care-l depistase pe Jarod
detaliu nu scăpa privirii lui pătrunzătoare. Curând, intrară
păru mulţumit că totul era aşa cum se aşteptase.

Se aşezară pe nişte scaune ponosite şi cerură cafea.
spaniolă stricată.

- Totul pare să meargă aşa cum am prevăzut, le zise e
Reyes, omul despre care v-am vorbit. Rafael chiar se a
împrejurimi. Aşa mă gândeam şi eu. V-am spus că omul nos
care se bănuieşte că este Jarod se află la ieşirea din sat.

Shannon simţi un nod în stomac. Situaţia aceasta o în
trăiască o asemenea aventură... Ea în schimb, nu simţea d
acel om care poate că nici nu era Jarod...

- Sam! Tu crezi că Jarod este aici? întrebă ea, cu buzele

El ridică din umeri.

- Să sperăm.

Ea îşi privi ceasul: curând va fi ora şapte. îşi bău încet c
încerca să se calmeze. Se oprise oare timpul în loc? Ar fi vru

Acum că ajunseseră la destinaţie, era atât de emoţionat
simte prezenţa chiar aici, în cafenea. Roman nu spunea n
strada prin fereastră, aruncând din când în când câte o priv
vârste, împinse uşa cafenelei.

- Salut! zise el apropiindu-se de masa lor. Sunteţi senor

- *Si. Que tal?* răspunse Sam invitându-l să ia loc al
Shannon.

Bărbatul îi salută din nou.

- *Buenos dias*!

Roman dădu din cap şi Shannon îi zâmbi discret. Ca m
incapabilă să scoată un sunet, aşa că tăcu.

- Mexicanul începu să vorbească în particular cu Sam.
pe Jarod înainte să se trezească, de ce nu porneau la drum

Deodată, Sam se ridică dintr-un salt şi trase o înjurătur
scaun.
Urmă o învălmăşeală rapidă şi câteva lovituri de o parte şi
bărbaţi, somându-i s-o şteargă de acolo.

Ieşiră cu toţii în grabă, Sam continuând să-l ţină pe Rafae

- Ce ghinion! bombăni Sam, furibund. Am fost păcăliţi
poate juca la două capete! Celălalt i-a dat şi el bani ca s
îndoială în momentul acesta... Si acum, Rafael vrea să-l tră
recompensă, ca să ne conducă imediat la casa cu pricina.

Sam îl scutură cu brutalitate pe Rafael, care-i aruncă
spaniolă.

- încetează să te mai cerţi cu el! îi ordonă Roman. Timpu

Scoase portofelul, îi întinse lui Rafael un teanc gros d
spaniolă rapidă şi perfectă. Rafael se aşeză împreună cu
degetul o căsuţă joasă, ascunsă în parte de un şir de copa
blond, cu barbă, care urca în grabă într-o rablă de maşină,
maşina lui înspre dreapta, blocându-le astfel trecerea.

Când Shannon se aplecă să-l vadă mai bine pe bărbat
demara. Se întoarse apoi spre ea cu un gest liniştitor şi o să
nu-şi putea crede ochilor.

- Jarod! Este Jarod! strigă ea.

Deschizând brusc portiera, alergă spre
maşină.

- Jarod! Jarod!

Când ajunse în dreptul lui, acesta ridică geamul, dădu în
întinse în viteză în direcţia opusă. încremenită, Shannon urm
văzuse şi totuşi plecase! Fugise de ea! Trăise ascuns aici, cu
Shannon, îi propovăduise peste tot nevinovăţia, jelise disp
nevătămat... După momentul de stupoare, certitudinea că
însă, furia fu mai puternică şi îşi reveni.

Dintr-o dată, nu se mai simţi rănită că îl văzuse cu alta,
fugise de ea ca un laş. Ea fusese cea care se înşelase şi toţi
ce o deranja cel mai mult. îl apărase pe Jarod cu atâta înver

De fapt, era oarecum mulţumită că el fugise. îi era greu ei ce fel de om era într-adevăr. Jarod, murea de ruşine că întotdeauna fusese convinsă că toată lumea se înşela în pri va ierta niciodată faptul că, în afară de asta, o pusese înt drumul prăfuit, încremenită, Shannon lăsă să-i curgă pe o izvorâseră vreodată din ochii ei.

Roman se apropie. Ridicând privirea spre chipul lui crisp braţe, el o trase spre sine.

- încetează să te mai porţi atât de nechibzuit! îi ordonă

Ea încercă să se desprindă din îmbrăţişarea lui, dar în zadar.

- Dă-mi drumul! îi aruncă ea.

- Ti-am zis să-l laşi aici! bombăni el. Şi acum, ori te cont văzut bine că nu te vrea.

„Nici eu nu-l mai vreau!" fu cât pe-aci să strige Shann Roman avusese dreptate de la bun început.

- N-ai să îndrăzneşti să-mi tragi o palmă! strigă ea contin

- Te asigur că voi îndrăzni, dacă nu te calmezi imediat!

Văzându-l pe Sam că se apropie, ea încercă să alerge spre el dar Roman nu-i dădu drumul. Tinând-o cu putere de umeri, ca Roman s-o arunce practic înăuntru înainte să spună ceva

- Aşadar, era într-adevăr Jarod, zise Sam.

Shannon nu era în stare să-l privească în ochi. Nu voia să

- Da, recunoscu ea, cu un nod în gât.

- Ce ticălos... îmi pare rău, Shannon, continuă el pe u surpriza asta. Astfel de lucruri se întâmplă în fiecare zi, să acum n-o să mai vrei să-l urmăresc?

Ea scuturâ negativ din cap. Nu mai voia decât un singur că totul se sfârşise. De acum încolo, nu mai avea de ce să era teafăr - şi pentru asta îi era recunoscătoare lui Dumneze umilinţa erau încă prea puternice, ca să poată recunoaşte a

Sperând că nimeni nu va mai pomeni numele lui Jarod, s
Beach.

Lacrimi amare îi umplură iarăşi ochii şi îşi ascunse faţa î
făcuse altceva decât să aştepte întoarcerea lui Jarod. Un a
Niciodată n-o iubise aşa cum îi jurase de atâtea ori, altfel de

Se gândi dintr-o dată cu stupoare că n-avea dreptul să-l
simţise o plăcere pe care n-o mai cunoscuse până acum. Î
cel mai rău din tot acest fiasco, era că Roman Morgan asis
de ani de acum încolo, Shannon n-ar putea să uite vreod
prăfuit din Mexic.

Roman îi aruncă o privire mânioasă şi ea îşi ascunse din

Merseră, fără să scoată vreun cuvânt nici unul dintre e
maşina iar Roman intră în curte.

Shannon avea picioarele de plumb şi o durere sfâşietoar
Ar fi făcut *orice* ca să obţină aceşti bani. Cât de naivă fuses

Roman o urcă la ea în apartament şi, întorcându-se spre

- Nu-ţi face griji. Voi respecta înţelegerea noastră. A
deocamdată... deocamdată, ai putea, te rog, să mă laşi sing

Făcu câţiva paşi spre dormitor. Ar fi vrut ca în clipa asta s

El o apucă de braţ şi o trase spre sine.

să închiriezi camere, aşa cum ai făcut-o până acum? Sunt
ocupe de toate în locul tău.

Nevăzând altă soluţie, ea încuviinţă. Părea rezonabil, iar ba

- Eşti pregătită, aşadar, să mergem acum?

Ea dădu din cap. Acum sau mai târziu, puţin îi păsa.

*

* *

Ceremonia urma să aibă loc vineri seara, iar sâmbătă dimineaţa vor pleca spre Monterey.

După ce făcură toate formalităţile, Roman plecă după nişte cumpărături, apoi luară prânzul împreună. întorşi acasă, Roman îi sugeră să le anunţe pe Shirley şi pe doamna Angel despre căsătoria lor.

Shannon bătu în uşa lui Shirley şi o rugă să urce cu toţii la doamna Angel, explicându-i că aveau să le dezvăluie o veste. Shannon se întrebă care va fi reacţia lor... Se aşezară cu toţii în salonul doamnei Angel.

- Ştiu că este ceva neaşteptat, murmură Shannon hotărâtă să spună totul fără vreo introducere, dar Roman şi cu mine ne vom căsători.

Văzând stupefacţia de pe chipul celor două femei, ea îşi dădu seama că ele aşteptaseră probabil veşti despre Jarod.

- Roman şi cu tine? bâigui Shirley. Cum? Când? De ce?

Zâmbetul timid al lui Shannon se evaporă. îşi coborî privirea,
neştiind ce să mai spună şi Roman luă cuvântul:

- Cum poţi să explici dragostea? întrebă el râzând.

Doamna Angel îi veni în ajutor lui Shannon, sărutând-o pe
obraz.

- Da, ai dreptate, şi eu mă întreb. Draga mea, ne bucură

- Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult, mărturisi Sha
doamnă Angel? Adică s-o închiriezi şi să-mi trimiţi banii la M

Doamna Angel o bătu uşor pe mână.

- Cu plăcere, draga mea. Eu şi cu Pansy nu suntem nicio

- îţi sunt recunoscătoare, doamnă Angel. M-am gândit c
îţi convine?

- Oh! Va fi perfect, încuviinţă bătrâna doamnă zâmbind.

- Atunci e-n ordine. Mulţumesc.

Shannon se ridică şi se întoarse către Roman ca să vadă

- Vă rog să ne scuzaţi, mai avem încă o mulţime de lucru

- Hei! O clipă! insistă Shirley, sărind de pe canapea ceremonia? Suntem şi noi invitate?

Shannon îşi răsuci nervoasă o şuviţă de păr între degetel

- Ne căsătorim vineri seara. îl privi pe Roman, ezitant invitate!

Era chiar ultimul lucru de pe lume pe care şi-l dorea. S nimic altceva decât o formalitate. Dar cum să refuze să le in

- Atât de repede? exclamă Shirley, oprindu-se imediat Atunci, ţin neapărat să vă invit la cină după aceea!

Roman îi adresă unul din zâmbetele lui atât de rare şi ata

- Acceptăm cu plăcere, nu-i aşa, draga mea?

Acest prim cuvânt de tandreţe o luă pe Shannon prin încuviinţă din cap.

* *

Ceremonia avu loc la bisericuţa din cartier, vineri seara la ora şase. Doar doamna Angel şi Shirley participară, amândouă puse la patru ace pentru această ocazie. Shannon se simţi un pic ruşinată de rochia ei bej, foarte simplă. în schimb Roman era de o eleganţă deosebită în costumul lui de culoare închisă. Shannon nici măcar nu se gândise să-şi cumpere o rochie nouă. Poate că nu asta era adevărata ei căsătorie... dar se pare că era singura care gândea astfel.

Aşa cum plănuise Shirley, merseră cu toţii să cineze la un restaurant bun. Ridicând paharul de vin, Shirley spuse cu căldură:

- Fie ca această noapte să fie prima dintr-un lung şir de nopţi minunate! Felicitări!

Întâlnind privirea „soţului" ei, Shannon văzu că acesta zâmbea vesel. „Era atât de prefăcut, gândi ea, şi atât de... fermecător".

- Ce vei face după ce veţi ajunge la Monterey? îl întrebă Shirley pe Roman.

- Eu voi picta, zise el zâmbind. Doar în atelierul meu pot lucra aşa cum trebuie.

- Nu mă îndoiesc, zise ea. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă la tine, eu spun adeseori asta. Pot să mă duc eu oriunde, numai în

micul meu apartament pot să scriu cu adevărat. Cu ce num

- Lopez. Este numele de fată al mamei mele.

Shirley ridică o privire uluită spre Shannon, care nu înţele

- Eşti celebrul Lopez? întrebă ea.

- Nu ştiu cine este „celebrul" Lopez, zise el maliţios, dar mele au o oarecare reputaţie. Dacă îmi cunoşti acest nume,

- Bineînţeles, afirmă Shirley. Şi sunt foarte fericită că te-

Descumpănită, Shannon o privi cu atenţie. Ea nu prea se

- N-o să-mi spui acum că te-ai măritat cu bărbatul aces cunoscute şi dincolo de graniţele noastre. Am un prieten „Lopez". L-a obţinut după săptămâni întregi de negocieri! frumuseţe de-ţi taie răsuflarea!

- „Femeia de foc", zise Roman cu modestie. Este unul di

Shannon era foarte stânjenită. Nu numai că crezuse că dar îl făcuse şi voyeur! Poate că ar fi continuat să-l co pseudonimul...

- Şi tu care nu voiai să pozezi pentru el, Shannon!

Amintirea acelei dimineţi când ea se aflase la un moment
dat goală în faţa lui Roman o făcu să roşească şi se temu că complice, cu ochiul.

- Este foarte bine că a fost aşa. Acum că a devenit soţi mine.

Shirley şi doamna Angel râseră cu subînţeles dar Shann îndoială că Roman nu-şi mai dorea s-o vadă goală. îi promis

Ea se înfioră la gândul că el ar fi putut să-şi dorească s cum se pierdea toată când el o atingea.

Avusese încredere în Jarod, şi acesta o înşelase. Cine ştie amoroase! în afară de asta, îşi aminti brusc că el chiar insis de ea.

Zâmbi forţat la o glumă făcută de Shirley, dar fără nici c departe de săptămâna aceasta, şi iată că era gata să se ex tot ce-i stătea în putinţă pentru ca Roman să-şi ţină cuvântu

- Unde vă veţi petrece noaptea nunţii? întrebă doam realitate.

Ridicând privirea spre bătrâna doamnă, îşi dădu seama Roman s-o scoată din încurcătură, dar el rămase impasib petrece această faimoasă noapte...

- Păi... ezită ea. Roman vrea să-mi facă o surpriză.

Şi, adresându-i un zâmbet chinuit, continuă:

- Acum poţi să spui, dragul meu. Pronunţă ultimele c nicioadată.

Cu un zâmbet ironic pe buze, el rămase tăcut o clipă îna stânjenită.

- Da, acum ori niciodată, zise el cu o voce răguşită.

Shannon avu brusc chef să-l pălmuiască, dar nu făcu decât să roşească.

- Am impresia că nu vreţi să ne spuneţi, zise Shirley surpriza miresei...

Şi Shannon ar fi vrut să afle unde îşi vor petrece aceas mâine dimineaţă. Cu siguranţă că nu se gândise că va dorm lucru va fi absolut acceptabil şi de dorit la Monterey, dar aic Shirley şi doamna Angel ar putea afla condiţiile „târgului".

Brusc, Roman anunţă că îşi vor petrece noaptea într-un h

- Nu vreau ca soţia mea să fie prea obosită pentru călă mâine dimineaţă devreme. Shannon îi adresă un zâmbet sc nunţii sale, cu patruzeci de ani în urmă.

Mai trăncăniră verzi şi uscate vreo oră, apoi cele două fe

Shannon vedea după expresia lui Shirley că aceasta îşi i rolul principal. Doamna Angel şi cu ea păreau atât de im principalul subiect de conversaţie. Shannon nu-i văzuse nici nu asta o preocupa cel mai mult acum. Se întreba cum se v

N-avea, firește, nici periuță de dinți, cu atât mai puțin c sfârşit.

După plecarea lui Shirley şi a doamnei Angel, contempla îng

Roman îi atinse mâna uşor şi ea ridică repede ochii.

- Plecăm şi noi?

- Dacă vrei.

Farmecul pe care-l etalase în faţa celor două femei d ostilitate, se îndreptă spre ieşire fără ca măcar să se uite da din urmă.

Opri maşina chiar în faţa hotelului şi, după ce coborî, o c un zâmbet forţat şi ea se lăsă condusă către recepţie, unde

Băiatul de pe etaj îi conduse într-o cameră foarte luxoas
în minte îi umblau tot felul de gânduri confuze. Era asta o
profite cu forţa de ea? Fapt era că în cameră nu exista dec
bănuiască asta şi să nu se încreadă în el. N-o atrăsese el
mângâierilor lui? Acum, că Jarod dispăruse definitiv, poate
bine, ea nu va fi dublura nici unei femei, mai ales a lui Elle
aşezându-se comod într-un fotoliu.

- Nu-mi vine să cred! comentă el arătând spre patul ce
să mă culc. Mâine vom avea o zi încărcată. Ce zici? Eşti gat

Ea îl privi o clipă, neîncrezătoare. Aşadar, într-adevăr el

- Da, sunt gata să mă duc în pat, îi aruncă ea. Dar nu
cameră. Dacă îţi închipui că o să împart patul ăsta cu tine, t

El o privi cu o duritate pe care ea nu i-o cunoscuse până

- Nu-ţi oferi singură flori, doamnă Morgan! Am făcut un
pe pământ! Du-te şi fă o baie şi culcă-te. N-am să te ating.
aibă toate aparenţele unei căsătorii normale, ceea ce im
aceeaşi cameră. Dar n-am să fac dragoste cu tine, chiar dac

- Te asigur că nu-mi doresc! explodă ea,
jignită.

Oare el chiar credea că ea îl dorea şi că protesta numai d

- Bine, zise el cu răceală. N-ai decât să
dormi pe un fotoliu.

El intră în baie şi, după câteva minute, ea
auzi apa curgând.
Apoi îl văzu revenind, înfăşurat cu un prosop.

Fără să-i arunce nici măcar o privire, se strecură sub cuv

Furioasă, Shannon rămase aşezată în întuneric. El era
adormind imediat. în încăpere se auzea respiraţia lui regula

Traversă cu zgomot încăperea, aprinse veioza de lângă
recunoască faptul că ştia foarte bine să joace rolul adormi
privindu-l pe furiş pe Roman şi convinsă că el era treaz. Da
liniştit şi relaxat, părea scufundat într-un somn profund. Ea

fotoliu, întinzându-şi picioarele pe un scaun. Se suci şi se r
foşnetul cearşafurilor atunci când se mişca în somn.

Numără sute de oi dar, spre miezul nopţii, nu mai re
continua să doarmă în patul acesta imens şi moale, ghemui

Incapabilă să mai suporte acest supliciu, se ridică să ia c
încetul cu încetul apoi, ţinându-şi răsuflarea, o făcu să alun
dezvelit. Deodată, el mormăi ceva, se ridică pe jumătate
renunţe. Se duse din nou să se culce în patul ei improvizat.

în ora ce urmă, îi fu atât de somn, dar şi atât de frig, înc
la capătul puterilor apoi, exasperată şi resemnată, se du
începere. După ce se asigură că dormea profund, ocoli patu
patului. Aşa îmbrăcată cum era, se strecură cu grijă sub c
înaintea lui Roman şi el nu va şti niciodată că ea fusese culc

La un moment dat, Shannon se trezi tresărind. Se afla cu
cu părul ciufulit, îi înlănţuia strâns talia cu un braţ. Ea vru s
erau prinse sub capul lui. Reuşi până la urmă să se eliberez
să mai aţipească un pic dar fără să reuşească.

El deschise ochii pe la ora şapte, se întinse, căscă leneş
aşa-zisu- lui ei pat. Se înfăşură iar în prosop şi se duse în
cameră unde ea se prefăcea că doarme.

- Trezeşte-te, Shannon. Avem multe de făcut astăzi. Tr
umeri.

Furioasă că pe el nu-l preocupa în ce fel îşi petrecuse ea

- N-am chef să plec. Am dormit atât de
prost în fotoliul ăsta...

El o privi zâmbind.

- De ce n-ai venit în pat? N-ai să poţi dormi la nesfârşit
de foame, cobor să mănânc. Vii şi tu?

- Eu o să-mi fac mai întâi toaleta, să mă aranjez un pic,

El o privi îngândurat în timp ce ea îşi
netezea rochia şifonată.

- într-adevăr nu arăţi a fi o tânără mireasă fericită şi slei

Ocupată să-şi pună pantofii, ea nu-i răspunse.

După micul dejun, se întoarseră la „Blue Haven" ca să- Shirley şi de la doamna Angel.

Shannon, ceva mai înviorată după ce mâncase, se ho meargă bine. Era legată de acest bărbat pentru cel puţin u siguranţă că-şi va pierde minţile. Era mai bine să rămână c întrebă cum era casa lui de la Monterey. Apoi, în timp ce ru având grijă să nu-l bruscheze şi să fie cât mai discretă.

Şoseaua ce mergea de-a lungul coastei era o minune. Er presărate cu flori de primăvară în toate culorile, şi motivul notă liniştitoare întregului peisaj. Aşadar, Shannon se îndre pe şoseaua aceasta ce şerpuia între mare şi pantele line ale

El îi arătă locurile demne de remarcat şi, făcând un occ ieşit dintr-o carte de poveşti, cu acoperişurile lui de paie, cu cocoţate în vârful hornurilor. Shannon se minună în faţa fel a morilor de vânt şi a cofetăriilor pline de apetisante p continuară drumul.

Când ajunseră la Big Sur, Shannon fu uluită de atâta frum

- Am auzit vorbindu-se, fireşte... dar nu bănuiam că este scânteia în soare şi pinii înalţi de deasupra falezei.

- Este foarte frumos, într-adevăr, recunoscu el. Şi asta n o sută patruzeci de kilometri de drum de munte, cu serpen de o frumuseţe sălbatică... foarte periculoasă atunci când e

Shannon se bucura nespus de această călătorie, fascina înalt păzit de pinii care se înălţau ca nişte santinele sever mâna unui artist, soarele apunea. Arareori mai văzuse Shan apropiau de Monterey peisajul devenea şi mai încântător. conurile chiparoşilor şi formele libere ale pinilor supli.

- Oh! Roman, oraşul tău este o splendoare... murmură ea.

- Era oraşul cel mai însufleţit şi cel mai important din C
mai rămas multe urme ale stilurilor spaniol şi mexican.

Făcură un tur al oraşului cu maşina pentru ca să-i arate
micile ambarcaţiuni de agrement şi strada Sardelei, imo
îndreptară spre casă.

De acum, se întunecase de-a binelea şi mergeau la lu
Roman - îi vorbise atât de puţin despre ea! îndată ce o văz
coline, cu acoperişul din ţiglă roşie şi, de jur-împrejur, un pa

El opri maşina în faţa garajului, şi urcară pe jos aleea sin

- Bun-venit la „Casa de Sueños",
murmură el.

Cuvintele spaniole pronunţate de el aveau
o suavitate aparte.

Un bătrân servitor îi întâmpină cu un zâmbet timid în „Ca

- Domnule Roman... Doamnă... cât mă bucur să vă văd!

După expresia de pe chipul lui era limpede că nici pe Sha

- Johnny, ea este soţia mea, zise Roman.

Johnny îl privi o clipă stupefiat pe Roman apoi, regăsindu

- Ei bine... asta da, surpriză! V-aţi
căsătorit?

- Poţi să descarci bagajele şi să-i spui Norei să aranjeze

- Cu plăcere, domnule. Carlota aproape că a terminat de

- Desigur.

Roman o lăsă pe Shannon să intre prima în holul cel ma
acoperită cu mochetă. Vechiul stil spaniol domnea din plin î

Prin imensele ferestre ale încăperilor de la primul etaj, s
privire ca să te liniştească. Iar pereţii aceştia, întreaga at
zâmbea cald şi o întrebă pe Shannon cu o voce ciudat de bl

- Vrei să te răcoreşti puţin înainte de cină? Baia este acc

La rândul ei, Shannon îi zâmbi fermecător deşi cu o oar
un lux atât de rafinat, chiar şi atunci când aflase că este fi
un pictor celebru.

Totul era minunat în „Casa de Sueños", decoraţiunile i
gros, alb.

In somptuoasa sală de baie, prosoapele erau aşezate în
răcorea, Shannon auzi vocea lui Roman şi apoi, o femeie
camera, pentru că se auzeau paşi uşori şi zgomot de lenjeri

Când se întoarse în cameră, Nora şi Jonny dispăruseră i
cap şi ochii închişi. Shannon remarcă faptul că oboseala îi r
care se ridica în ritmul respiraţiei. Deschizând brusc ochii
capul.

- Ai terminat? întrebă el zâmbind. Vreau să spun, te-ai răcorit?

- Da, şopti ea, îngrozitor de intimidată, da... am terminat.

El se ridică. Shannon nu mai simţea nici un pic de furie
tandreţe absolut nouă care o tulbura.

- Bagajele tale sunt aici. Dacă vrei să te schimbi...

Ea înţelese că trebuia să se schimbe pentru cină şi îi fu r
duse spre baie, ea desfăcu bagajele şi alese o rochie roşie
punând că el reapăru, îmbrăcat doar cu un pantalon Neîn
fermoarul care se blocase. Apropiindu-se de ea, el murmură

- Dă-mi voie să te ajut.

Şi trecându-şi un braţ în jurul taliei ei, îl trase uşor, mâna

- Sunt un pic cam obosită, zise ea roşind. De obicei, reuş

Mâna lui Roman se opri, lăsând rochia pe jumătate desfă
buzele lui îi atingeau pielea.

- Vrei într-adevăr s-o închid până la capăt? şopti el. Poat

Ea se întoarse imediat, îndepărtându-i mâinile.

- Nu!

Ea nu va fi înlocuitoarea lui Elleen! Niciodată, nu, niciod
sau care n-o iubea.

- Shannon, n-am vrut să spun că...

- Ştiu bine ce-ai vrut să spui, sau să nu spui, Roman Mor
mă aduci în patul tău... imediat ce ne-am cunoscut. Dac
căsătoriţi legal, te înşeli! Nu uita că am făcut un târg, şi voi
nu vezi nici un incovenient, mi-e foame. Să
mergem să mâncăm.

El o privi cu acea furie reţinută pe care i-o cunoştea de a

- Nu mai ai nimic să-mi spui astă-seară?
întrebă el.

- Nu, nimic.

- Mi se pare că eşti o tânără soţie un pic cam agresivă.
eşti cam obosită şi n-am făcut decât să-ţi sugerez să te odih
în cap...

Ultimele cuvinte le rostise cu o voce
tărăgănată foarte sugestiv.

Shannon nu putu să-i susţină privirea. Cu obrajii în flă
ocean. Ce-ar mai fi putut spune? încă o dată, se făcuse de r

- Shannon, şopti el.

Ea se întoarse cu curaj, sperând că el nu-i va remarca su

- Vrei să te odihneşti puţin înainte de
cină?

Ea scutură din cap.

Ridicându-se, el se duse spre şifonier de unde scoase o
se întoarse din nou cu faţa spre ocean. De aici, priveliştea e

- Eşti gata? întrebă el.

Cu faţa încă roşie de stânjeneală, ea încuviinţă din cap ş

Coborâră împreună la parter, traversară holul şi intrară
masa era aranjată cu un gust perfect.

Nu urmau să cineze doar ei doi. îi aştepta deja un bărbat
o femeie: Elleen.

la prânz nici la cină. Simţindu-se cam pierdută în această c

deşi se făcuse ora zece, făcu o baie şi se culcă.

*

* *

A doua zi dimineaţa, când se trezi, văzu cearşafurile şifonate alături de ea. Roman dormise aici şi dispăruse din nou. Shannon se întrebă iar de ce îl absorbea atât de mult acel tablou. Dar oare era într-adevăr vorba despre un tablou? Elleen lipsea atât de des de acasă... Dar Rome... Shannon se îmbrăcă şi coborî fără să se grăbească în sufragerie. Văzu cu neplăcere că Elleen era aşezată singură la masă şi întârzia să-şi termine micul dejun.

- îl cauţi pe soţul tău? gânguri ea, maliţioasă. Nu prea stă mult cu tine în pat, nu-i aşa?

Shannon consideră că acest comentariu nu merita nici un răspuns.

- Măcar doarme cu tine în pat? continuă Elleen cu ochii scânteind. Şi îşi răspunse singură la întrebare, înainte ca Shannon să aibă timp să-i dea replica. Fireşte că da! Cu siguranţă că el n-ar lăsa să-i scape ocazia să se culce cu o femeie, chiar dacă amândouă ştim că nu tu eşti cea pe care şi-o doreşte în pat. Oh, da! continuă ea cu răutate, i-am dibuit tactica! Roman mă crede proastă! Ştiu că s-a însurat cu tine numai ca să se răzbune pe mine.

- Nu-i adevărat! strigă Shannon.

Inima începu deodată să-i bată cu putere. Fu pe punctul de a adăuga că el se căsătorise cu ea pentru ca Elleen să înceteze să-l mai urmărească, dar îşi dădu seama cu tristeţe că amândouă ştiau că nu-i adevărat.

- Roman mă iubeşte, rosti ea cu un aer provocator, într
nesăbuită.

- Te iubeşte? Ce proastă eşti! Se foloseşte de tine ca să
că nici nu eşti... Poate speri să obţii ceva , mai târziu, din a
deranjează mai mult decât apariţia ta neaşteptată, în sear
deranj este vorba. Aici nu vei obţine nimic de la nimeni. Sur

Era, fără nici o îndoială, dar Shannon refuza să se lase in

- Am tot atâtea drepturi ca şi tine în casa asta şi poate
răspunse ea cu un calm surprinzător. Si aş putea să-ţi dau
Mai ameninţă-mă dacă vrei, şi soţul tău va afla mai multe d

Descumpănită, Elleen ridică din umeri şi
se sculă de la masă.

- Oh, ticăloaso! îi aruncă ea. Vom vedea care dintre noi î

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele,
foarte enervată.

Shannon, respirând adânc, îşi duse mâinile la frunte. Iz
mult decât s-ar fi aşteptat. Nu cunoştea pe nimeni aici şi nu

Iar în împrejurările actuale, a fi soţia lui Roman era m
pârască pe Elleen lui Rome, în cazul în care ar fi fost nevo
treacă la acţiune.

- Trebuie să plec, Carlota. La revedere.

Si ieşi din casă, rugându-se ca taxiul să vină repede. A
orbită de lumina farurilor. Urcă în maşină şi îi ceru şoferulu
sprijini de speteaza scaunului şi începu să râdă în sinea ei
nu-i va remarca lipsa şi nici n-o să se îngrijoreze nimeni, în a

*

* *

Era întuneric beznă, şi nu cunoştea prea bine maşina pe care o închiriase. Apăsând hotărâtă pe acceleraţie, se îndreptă spre autostrada ce mergea de-a lungul coastei. Continua să creadă că Roman voia cu orice preţ să scape

de ea. De aceea se oferise din nou să pornească în căutarea lui Jarod.

De fapt, probabil că se întreba cu îngrijorare dacă va reuşi să-l găsească vreodată! Ea râse cu amărăciune. Nu înţelesese oare că n-avea decât să-i ceară şi ea dispărea din viaţa lui la fel de repede pe cât intrase? Poate că crezuse că ea îi va cere banii pe care el îi oferise în acelaşi timp cu mariajul? Asta dovedea cât de puţin o cunoştea.

Rumegându-şi disperarea, Shannon conducea în noapte. încerca să se încurajeze zicându-şi că toate se vor aranja când va ajunge la „Blue Haven", Dar în sufletul ei ştia că nu va mai putea fi niciodată la fel de fericită ca înainte. Inima ei rămăsese la Monterey - lângă Roman.

Când ajunse în zona Big Sur, încetini, amintindu-şi ce-i spusese Roman despre pericolele acestui drum şi regretând că nu aşteptase dimineaţa ca să plece. Mergea aproape la pas, dar

mâinile îi tremurau, agăţate de volan. Deodată, îi apăru
viteză îngrijorătoare, luminând-o cu farurile. O clipă, se înt
Tresări când şoferul, furios de încetineala ei, o claxonă ner
era imposibil. Si nici nu îndrăznea să meargă mai repede, d

Se auzi încă o dată claxonul, şi brusc maşina ţâşni să o c
de puţin nu se întâmplă un accident mortal. Soferul nerăbd
cu mâinile tremurând, ea reuşi să-l evite, dar în cursul ma
Paralizată de spaimă, nici nu privi înspre prăpastia ce se
Zguduită de un tremur nervos, se opri în primul loc de parc

Opri maşina şi aşteptă, sprijinită de volan, ca bătăile
mergeau de la Roman la „Blue Haven" şi de la acest drum
noţiunea timpului. Nu mai ştia deloc de câtă vreme stătea a
se în spatele ei. Era totuşi sigură că parcase în aşa fel încât
de faruri.

Un bărbat ieşi din maşină, şi pe măsură ce se apropia, deschise cu brutalitate portiera şi se aplecă, amenințător, s

- Nebuno! îi aruncă el. Ce-a fost în mintea ta ca să faci u

Shannon era atât de îngrozită încât nu putea să scoată o vorbă.

- Eu... eu... Ce te interesează? zise ea, umilită la gândul râs încă o dată.

Cu un gest violent, el o scoase din maşină şi o strânse la

- Ce mă interesează? întrebă el cu o voce răguşită. Shan salvezi din apele oceanului, nimic nu mă mai interesează în crezut că asta îţi doreai, dar când Carlota mi-a spus că ai pl nevoie de tine... Te iubesc prea mult ca să te las să pleci.

Oare auzise bine? Se îndepărtă puţin de el ca să-l poată

- Pe mine? murmură ea, buimăcită. Pe mine mă vrei? Sp

- Stii bine că-i aşa.

- Stiu? De unde să ştiu? Te-ai purtat atât de odios cu mine!

- Eu? M-am purtat odios cu tine? întrebă el nedumerit.

- Exact! strigă ea. Ti-ai bătut joc de mine, m-ai umilit, m o altă femeie, m-ai lăsat să dorm o noapte întreagă pe un mai avut nevoie de mine, m-ai alungat.

Shannon abia îşi mai trăgea răsuflarea de atâta furie; reu

- Nu ştiu de ce m-ai urmărit. Cum m-ai găsit?

- Ti-am spus de ce am pornit să te caut! zise el aproap un taxi! Soferul mi-a indicat agenţia de închirieri unde te- crezi că n-aş mai avea nevoie de tine?

- Din aceleaşi motive pentru care te-ai căsătorit cu mi faţa lui Elleen. Acum, nu mai ai nevoie de o pretinsă soţie.

- Niciodată n-am avut nevoie de aşa ceva, zise el aproa scap de Elleen în orice clipă dacă aş fi fost atât de crud, dar

- Dar o iubeşti! strigă Shannon.

- N-ai auzit ce ţi-am spus? strigă el. Pe tine te iubesc. voia atât de mult să se mărite cu mine încât a încercat întorsătură, şi s-a măritat cu el. Cum se pare că au găsit acestei căsnicii. I-am lăsat singuri şi eu m-am refugiat la iubesc. Ţi-am spus toată povestea aia cu Elleen pentru că e

- Dar te-am văzut cu Elleen, unul în braţele celuilalt, în

Roman scutură din cap.

- Nu. Ai văzut doar braţele ei în jurul meu, şi tocmai ast mai încearcă... Dar nu Elleen a fost obstacolul dintre noi ci Când mi-am dat seama că pe el îl iubeai şi că niciodată nu te pictez. Era singurul mijloc de a te avea pentru totdeaun pot să mi te alung din minte.

Shannon îl privea cu gura căscată.

- Dar nu mi-ai spus niciodată... erai întotdeauna atât de

- Crezi că mi-a plăcut să te văd dormind în fotoliu, în n că vei veni în pat lângă mine. Cum puteam să te implor câştig dragostea de îndată ce ajungeam la Monterey. De a văzut cu Rome, am fost cumplit de furios. Nu puteam să su Jarod. Ah, Jarod! Aş fi vrut să nu aud niciodată numele ăsta!

- Nu-l iubesc pe Jarod, murmură ea. Credeam că tu o i lăsat să crezi că-l iubeam. Chiar m-am căsătorit cu tine ş dragoste, nu mai puteam să rămân cu tine, ştiind că iubeş mine, mi-a venit să mor. De unde ştia ea că mă pictaseşi, d

- A venit la atelier în timp ce tu te plimbai cu Rome, şi a tu şi cu Rome, am urcat imediat la primul etaj ca să privesc apele mele. Probabil că Elleen a luat tabloul când a plecat. am simţit atât de abject că m-am purtat ca o brută cu o f singur lucru: să fug din atelier.

Shannon puse un deget pe buzele lui Roman.

- Te iubesc, Roman. Mi-am dat seama cât sunt de îndrăg

- Mă iubeşti? întrebă el, neîncrezător.

Rămaseră tăcuţi o clipă. Nu se auzea decât vuietul valuri

- Mult, şopti ea abia auzit.
- Oh, draga mea! gemu el. Am pierdut atâta timp făcând